Massimo Vacchetta
și Antonella Tomaselli

25 DE GRAME DE FERICIRE

CUM ÎȚI POATE SCHIMBA
UN PUI DE ARICI VIAȚA

JUNIOR
POLIROM

Table of Contents

Introducere
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
Epilog

Mulțumiri

Massimo Vacchetta
și Antonella Tomaselli

25 DE GRAME DE FERICIRE

Cum îți poate schimba un pui de arici viața

Traducere din limba italiană
de Corina Anton

POLIROM
2018

Massimo Vacchetta con Antonella Tomaselli, *25 grammi di felicità*
Copyright © 2016 Sperling & Kupfer Editori S.p.A.
All rights reserved
© 2018 by Editura Polirom, pentru traducerea în limba română
www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53
ISBN ePub: 978-973-46-7304-9
ISBN PDF: 978-973-46-7305-6
ISBN print: 978-973-46-7141-0
Coperta: Radu Răileanu
Foto copertă: © Enrico Chiavassa
Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

MASSIMO VACCHETTA trăiește la Novello, în provincia Cuneo. De peste douăzeci de ani lucrează ca veterinar specializat în bovine. Acum doi ani a deschis Centrul de reabilitare pentru arici La Ninna, o filială a Centrului de reabilitare a animalelor sălbatice (CRAS) din Bernezzo. Massimo este și președintele asociației La Casa dei ricci, care are scopul de a proteja aricii și natura.
ANTONELLA TOMASELLI colaborează la săptămînalul *Confidenze tra amiche* (Mondadori) și la blogul literar pentru iubitorii de animale ioleggoconjoy.com. Animalele și natura sînt pasiunile sale. Este președinta onorifică a Societății italiene de iubitori de cîini Yorkshire Terrier. A scris numeroase cărți despre diferite rase de cîini și articole publicate în reviste de profil.

Introducere

Paginile care vă așteaptă spun o poveste întru totul adevărată. Aceea a lui Massimo Vacchetta și a aricilor săi. L-am întâlnit pe Massimo întâmplător – dar cine știe, poate că nimic nu e întâmplător – și pe loc mi-am dorit să scriu despre el. Despre lumea aricilor pe care i-a salvat și despre Centrul de reabilitare La Ninna. Am scris despre el pentru un săptămânal cu care colaborez: *Confidenze tra amiche* (Mondadori).

Am condensat povestea lui în două pagini, iar cititorilor le-a plăcut mult.

Apoi editura Sperling & Kupfer mi-a făcut o propunere: „Vrei să scoatem o carte despre asta?“. Și iată cartea. Massimo mi-a povestit totul la telefon, vreme de ore, zile, săptămâni, luni în șir. Iar eu ascultam. Pe când îmi vorbea, se ocupa de aricii săi. Chiar așa, pentru că nu avea mult timp la dispoziție. Eu ascultam și atâta tot. Cu atenție, ca să nu-mi scape ceva. Nici măcar cuvintele nespuse. Și mai ales emoțiile, cu toate luminile și umbrele lor, din dorința de a le transmite mai apoi cititorilor. Încercând să nu folosesc, nici măcar inconștient, vreun filtru al meu. Cu toate că nu se poate să faci asta sută la sută: uneori, pe ascuns, inima scrie singură, fără să-ți dai seama.

Și eu iubesc animalele de când eram mică. La fel și soțul și fiul meu. Avem patru câini: Luna, Mare, Blu și Mostrilla. Și o pisică rozalie care ne vizitează zilnic și mai stă pe la noi. Vrăjiți, o primim mereu cu brațele deschise. O cheamă Pimky. Apoi avem cincisprezece pești roșii într-un lăcușor construit pentru ei. S-au pripășit în el și niște broaște. În fiecare vară umplu văzduhul cu orăcăielile lor.

În schimb, nu am văzut niciodată arici în grădina noastră, deși știm sigur că noaptea se fugăresc prin ea.

Dar să revenim la Massimo. Orice om de pe pământ este unic. Ei bine, Massimo e și mai și. De la o poveste la alta, m-am pomenit gândindu-mă că el nu va îmbătrâni în veci. Fiindcă are sufletul unui poet care își păstrează ochii de copil. De aceea reușește să vadă frumusețea acolo unde alții n-o văd. Așa este el, după cum veți citi. Sentimental și visător. Cu greșelile și fragilitatea lui, pe care nu le ascunde. Cu zbuciumul său. Cu durerile sale. Cu bucuriile sale. Cu incertitudinile și certitudinile sale. Și cu dorința sa de a acționa și de a dărui, care e de neoprit. Cel puțin atâta vreme cât un mic arici uitat de toți are nevoie de el. Cel puțin toată viața.

Antonella Tomaselli

1

Mai 2013. Era în miezul unei primăveri dezlănțuite. O primăvară care trecea însă pe lângă mine. Sau care, cu tonurile și parfumurile ei puțin șterse, părea că pășește pe un alt drum. Pradă grijilor mele, nici n-o vedeam.

În mine ardea nevoia de a face o schimbare. Dorința de a-mi urma visurile încă nu pierise. În ciuda a tot și a toate. În ciuda rănilor dobândite și a bătăliilor pierdute.

Mi-am dat la o parte părul de pe frunte, parcă pentru a-mi alunga acele gânduri serioase, și m-am strecurat în dressing. Îmbinând culorile cu o grijă meticuloasă, am ales o pereche de pantaloni, un pulover ușor pe gât, o geacă fără căptușeală, pantofi, șosete. Mi-am pus un ceas cam bătător la ochi. După ce m-am îmbrăcat, m-am uitat în oglinda mare. Totul era în regulă, până în cele mai mici detalii. Am intrat în living. Ea, Greta, era acolo, ghemuită pe canapea. A ridicat ochii de la tabletă.

— Îți stă bine îmbrăcat așa! a exclamat încântată.

Privindu-mă, voioșia i s-a risipit.

— Dar ochii îți sunt mereu umbriți de melancolie, chiar și când zâmbești..., a continuat aproape în șoaptă.

Am oftat ușor drept răspuns.

— Mă întorc repede, i-am spus și, luând cheile mașinii, am ieșit.

Am condus încet, în timp ce în mintea mea se perindau și se îngrămădeau senzații și reflecții. Eram nemulțumit de munca și de viața mea. Mi se părea că bâjbâi fără nici o busolă printr-o beznă pustie. Aveam nevoie de ceva care să mă entuziasmeze, să-mi redea cheful de viață după care tânjeam. Greta mă

împingea înainte, crezând că mă ajută. Dar eu nu voiam să merg în direcția pe care mi-o sugera. Era direcția ei, nu a mea.

Când am terminat liceul – pe vremea aceea încă nu o cunoșteam –, am hotărât să mă fac veterinar. Tuturor apropiaților mei, chiar și mie, li s-a părut o alegere întâmplătoare. Dar n-a fost așa. Abia mai târziu mi-am dat seama că avea rădăcini adânci, din copilărie. Sau poate că dorința de-a ajuta animalele se născuse odată cu mine. Cine știe?

Cu toate astea, după ani de muncă, ceva nu-mi mai convenea. Ceva îmi lipsea. Era o mare absență a cărei apăsare o simțeam fără să-i știu numele.

Pragmatică, Greta insista:

— Mai încearcă și altceva. De exemplu, te-ai putea ocupa de animale mici: câini, pisici, toate animalele de companie. Știi că ai câștiga mult mai bine? Și trebuie să te gândești la pensie. O pensie privată. Sau o asigurare.

Parcă îl auzeam pe tata: fă asta, fă ailaltă. Dar eu nu eram și nu sunt așa. Sunt opusul genului de om care își planifică viața. Nu era stilul meu. Nu mă vedeam între cei patru pereți ai unui cabinet veterinar, între vaccinuri și microcipuri. Eram obișnuit cu situații diferite, fără îndoială mai palpitante.

Și cu toate astea...

Și cu toate astea, la presiunile ei, începusem să lucrez în două cabinete veterinare pentru animale mici. Doar de vreo două ori pe săptămână. Tocmai mă duceam la unul din ele. Trebuia să-l înlocuiesc tot weekendul pe Andrea, titularul. Când am ajuns, după ce ne-am salutat, mi-a predat ștafeta. Mi-a explicat ce era de făcut, în timp ce turnam glume despre noi și despre muncă. Înainte să-și ia la revedere, mi-a arătat o cutie. Înăuntru era un animăluț. Unul foarte mic.

— E un pui de arici, a spus.

Mă uitam curios la făptura aceea mică.

— L-a găsit o doamnă în grădina ei. E un biet orfan. Mi l-a adus pentru că nu știa cum să aibă grijă de el, a continuat Andrea.

Puiul de arici avea ochii încă închiși. Și pielea în întregime roz, fără blană. Țepii îi erau albi și moi, puțin ciufuliți. Începeau

chiar din spatele urechiușelor și îi îmbrăcau toată spinarea.

— E născut acum două-trei zile, cântărește doar douăzeci și cinci de grame, a precizat Andrea.

— Douăzeci și cinci de grame sunt o nimica toată..., am comentat.

— Mda... Va trebui să-l hrănești de mai multe ori.

— Cu ce fel de lapte e mai bine să-l înlocuiești pe cel matern?

— Am fost sfătuit să folosesc lapte de capră. Cel de vacă nu e potrivit în nici un caz, pentru că are un conținut foarte ridicat de lactoză, un tip de zahar pe care aricii nu-l tolerează. Trebuie să i-l dai cu o seringă pentru insulină, picătură cu picătură.

— O situație mai neobișnuită!

Am luat puiul de arici în palmă ca să-l studiez mai bine. M-am uitat o clipă la piciorușele din față: degetele subțiri le făceau să semene cu niște mânuțe. M-a frapat această asemănare, dar, alungând emoția ce mă cuprindea, i-am propus zâmbind lui Andrea:

— Hai să ne facem niște poze cu el și să le postăm pe Facebook.

Ne-am făcut câteva selfie-uri cu smartphone-ul. Eu, el și ariciul. Eu și ariciul. El și ariciul. Le-am ales pe cele mai bune ca să le postăm. Ne-am salutat. Și m-am întors acasă, unde mă aștepta Greta.

În dimineața următoare m-am pregătit cu obișnuita minuțiozitate. Mi-am pus o pereche de blugi și o cămașă albastră de in. Mi-am trecut în revistă sacourile și am ales unul casual, dar cu o tăietură impecabilă, bej-deschis. Mi-am pus adidași. M-am privit cu atenție în oglindă. Țineam la înfățișarea mea, eram conștient că sunt destul de atrăgător și mizam pe asta.

Așa cum mă înțelesesem cu Andrea, m-am dus la cabinetul lui. În primul rând voiam să mă ocup de arici. Una peste alta, animăluțul acela ciudat mă înduioșase întru câtva cu o zi în urmă. Am deschis ușa și am înțepenit în prag. Auzisem un scâncet. Un plânset slab, subțirel. Ca al unui pui de găină sau al unei păsărele. Niște gemete stinse, întrerupte de scurte pauze. Care îți ajungeau drept la inimă, ți-o străpungeau. Îmi făceau rău. Niște sunete firave și totuși ascuțite, ca niște lacrimi.

Puiul de arici cerea ajutor.

M-am apropiat de cutia plină de talaș în care stătea. Am luat animăluțul și l-am pus ușurel pe masa de alături.

Ariciul era rece. Genul de răceală care prevestește că viața se scurge din trup pentru a lăsa locul morții. M-a cuprins o milă nesfârșită pentru animăluțul acela. M-au copleșit emoții cunoscute și totuși noi, ca trezite dintr-o toropeală ce le ținuse ascunse sau prizoniere vreme îndelungată. Eram obișnuit cu durerea animalelor, din păcate. Îmi creasem un scut ce îmi îngăduia să mă distanțez oarecum. Un scut care s-a făcut bucăți într-o clipă în fața acelei mici făpturi.

Am privit puiul cu alți ochi. Am văzut că e orfan. Mi-am închipuit-o pe mama lui lovită de o mașină, în timp ce căuta de mâncare. Poate zdrobită de asfalt. Sau, în orice caz, neputând să se întoarcă la vizuină. Mi l-am imaginat pe el, care o aștepta zadarnic. Și spaima lui. Probabil că, disperat, ieșise din vizuină să-și caute mama. Și într-o clipă, ca într-o străfulgerare, i-am simțit singurătatea. Toată. Abisală. Am recunoscut-o. Era ca a mea, singurătatea mea din copilărie.

2

Bunicii din partea mamei au jucat un rol important în copilăria mea. Trăiau la țară, erau țărani. Doi oameni senini, calmi, în brațele cărora te puteai refugia.

Stăteam deseori la ei, mai ales în vacanțe, pentru că părinții mei lucrau. Buni Caterina era o femeie simplă. Vedeai prin ea ca prin sticlă. Era bunătatea întruchipată. O cultură limitată și un anumit grad de analfabetism, amestecate cu mentalitatea acelor vremuri și locuri, nu-i umbreau câtuși de puțin blândețea și frumusețea. Uneori mă lua cu ea în grajd. Eram mic și mă punea într-un coș. Se așeza alături și tricota în timp ce îmi spunea povești. Eu ascultam. Și mă uitam la vaci și viței. Și la rândunelele care aveau acolo o grămadă de cuiburi.

Când am mai crescut, o însoțeam la câmp, încercând să-i dau o mână de ajutor. Apoi ne îndreptam spre un șir de pomi din capătul pajiștii. Ne așezam pe iarbă, la umbră. Ea scotea prânzul sau gustarea dintr-un coș pe care îl adusese de-acasă. Mâncam învăluiți în parfumul fânului. Era o liniște deplină. Uneori adormeam acolo, în țârâitul greierilor și cicadelor, însușindu-ne ritmurile lente de la țară ale acelor zile, ale acelui anotimp.

Bunicul era un personaj extraordinar. Nu ridica niciodată vocea. Și totuși era hotărât, chiar dur uneori. Un om de la țară foarte integru și cu mintea ascuțită. Toți puteau să-și piardă capul, dar el și-l ținea bine pe umeri. Și-l punea la treabă. Era foarte calm pe dinăuntru și dinamic pe dinafară. Activ. Avea o problemă cu astmul. Respirația îi era însoțită de un șuierat neîntrerupt. Făcea trei pași și trebuia să se oprească o clipă, de parcă ar fi avut nevoie de aer. Era o uriașă neplăcere pe care el

o accepta răbdător, dar de care nu voia să se lase condiționat prea tare. Tatăl meu, care avea o fixație cu medicina, venea mereu să-i facă aerosoli, să aibă grijă de el. Spunea: „A, îi prelungesc viața“. Și era adevărat: i-a fost de mare ajutor. Cu bunicii trăia și Osvaldo, fratele mai mic al mamei. Pentru mine era mai mult ca un frate decât ca un unchi. Fratele mai mare. La sfârșitul verii mă întorceam acasă împreună cu mama și tata. Când ne luam rămas-bun, parcă era înmormântare. Bunica plângea. Și eu plângeam.

Totuși, și la bunici cunoscusem singurătatea. Lipsa părinților. Tata și mama veneau deseori să mă vadă seara, într-o scurtă vizită. Îi așteptam. Cum începea să se întunece, mă puneam la fereastra bucătăriei. Stăteam aproape nemișcat. Urmăream neliniștit farurile fiecărei mașini care se apropia. Așteptam în tăcere. Mi-era dor de mama. Tare dor.

Toamna, când mă întorceam acasă, începeam din nou școala. Mergeam la o școală ținută de maici. Cum suna clopoțelul, toți copiii plecau chiuind și râzând. Numai eu rămâneam acolo. După-amiezi lungi, nesfârșite. Până la patru și jumătate sau cinci, când mama venea să mă ia. Și la școală așteptam la o fereastră. Ore în șir, absolut singur. Deseori desenam. Maica Francesca îmi spunea că am talent. De câte ori îmi privea desenele, pe față i se așternea uimirea.

Dacă era vreme frumoasă, aveam voie să cobor în curtea școlii. Îmi plăcea oarecum. În spate era o grădină. Mă plimbam cu bicicleta în sus și-n jos. Și de jur împrejur. În sus, în jos și de jur împrejur. Uneori mă opream, cu un picior proptit în pământ și celălalt pe pedală, ca să mă uit la câte un fluture. Sau lăsam bicicleta și urmăream câte o șopârlă. Studiam furnicile și alte insecte cărora nu le știam numele. În fiecare zi era la fel. Mă temeam că mama n-o să mai vină după mine niciodată. Apoi sosea și eu alergam s-o întâmpin. Ea zâmbea. Mă îmbrățișa. Mă așeza pe șaua bicicletei ei și o împingea mergând pe jos. Așa ne întorceam acasă. Pe drum ne povesteam ce făcuserăm peste zi. În iunie se termina școala. Dar ai mei nu mă duceau imediat la bunici. Rămâneam la școală până ce își închidea complet porțile. Eram singurul copil care rămânea acolo. Plimbările

prin curte cu bicicleta țineau toată ziua. În sus, în jos, de jur împrejur și în jurul castanilor.

Mi-era mereu groază că o să-mi pierd mama. Mi se trăgea de la tata: era ipohondru și vorbea deseori despre boli și moarte. Zilnic venea cu altă găselniță. „Sigur am cancer. N-o să apuc treizeci de ani“, declara. Eu eram mic. Cu vremea i-am înțeles necazul. Dar atunci, nu. Credeam că o să moară înainte să facă treizeci de ani. Mă cuprindea tristețea. Clipă de clipă îi respiram îngrijorarea, pe care mi-o însușeam inevitabil, proiectând-o asupra figurii mamei. Încă ceva: tata și mama nu se înțelegeau. Amenințau că se vor despărți. Pentru mine era cumplit. Mă temeam că îi voi pierde. Da, îi voi pierde pentru că se vor despărți sau pentru că se vor îmbolnăvi. Una din două. Nu exista scăpare. Inima mea de copil era înspăimântată. Copilăria mea a fost însoțită de această frică de a fi abandonat. De lipsa părinților. De singurătate.

Asta era: în cabinetul lui Andrea, în acea sâmbătă dimineață, privind micul arici care plângea, într-o clipă i-am înțeles frica și disperarea. Pentru că le cunoșteam.

3

Animăluțul acela nu mai avea pe nimeni pe lume. Doar eu îl puteam ajuta. Pentru prima oară în viață, m-am pomenit vorbind cu un arici:

— N-o să te părăsesc, micuțule. N-o să te las aici, în cutia asta, să mori de frig și de foame. O să fac tot ce-mi stă în putere ca să te salvez.

Trebuia să gândesc repede. Prima urgență era să-l fac să se încălzească puțin, așa că am pus lângă el o buiotă cu apă caldă. Apoi m-am grăbit să-mi deschid laptopul: voiam informații precise. Nu știam absolut nimic despre arici, în afară de patru-cinci lucruri generale. Am început să caut. Am intrat pe un forum despre acest subiect. Moderatoarea se numea Giulia. Am sunat-o, dar nu răspundea. O dată, de două, de trei ori. Nimic.

Eram neliniștit.

În sfârșit a răspuns. Am potopit-o imediat cu un șuvoi de cuvinte, unul după altul, aproape fără să-mi trag răsuflarea:

— Giulia sunt Massimo am un pui de arici care cântărește douăzeci și cinci de grame a fost găsit ieri îi dăm lapte de capră însă am impresia că nu merge bine (pauză scurtă ca să răsuflu) acum micuțul mi se pare foarte rece cred că are nevoie de tratament dar nu știu ce să-i fac ajută-mă.

Glasul ei dulce și tonul liniștit păreau făcute anume ca să-mi domolească teama. Mi-a răspuns relaxat, însă cu precizie:

— Impresia ta e corectă: laptele de capră nu e cel mai bun. Îl hidratează, totuși nu-l hrănește destul de bine. Mama-arici are un lapte mult mai concentrat, foarte bogat în proteine și grăsimi și aproape fără zaharuri. Trebuie să-i dai lapte praf pentru căței. Dar nu unul oarecare. Numai două tipuri sunt

bune: xxx și yyy. Nici unul nu e ca laptele matern, totuși sunt mai bune decât cel de capră. Fă rost de unul din cele pe care ți le-am indicat, care vrei tu.

— Unde îl găsesc?

— În tot felul de magazine care vând articole pentru animale. Și în unele farmacii.

— OK, și cum trebuie să i-l dau? Cu o seringă de insulină? Cu un biberon mic?

— Seringa de insulină e bună. Trebuie să fii foarte atent să nu înghită strâmb laptele. Puiul ar putea muri din cauza unei pneumonii *ab ingestis.* Trebuie să i-l dai încetișor. Iar apoi să-i masezi zona genitală ca să-i stimulezi dejecțiile. Așa ar face mama lui. Trebuie să ai grijă de el la fel ca ea. Dar, fiindcă nu ești arici... (s-a întrerupt o clipă ca să râdă ușor), folosește o bucată de stofă moale. Sau și mai bine o dischetă de bumbac din acelea pe care le folosim noi, femeile, ca să ne demachiem. O umezești cu puțin ulei de migdale, o înfășori pe un deget și masezi ușor. E o chestie absolut esențială. În primele trei săptămâni de viață, aricii nu sunt în stare să-și folosească singuri funcțiile intestinale și urinare și, dacă nu sunt ajutați, pot face blocaje periculoase.

Giulia a continuat astfel până a epuizat lista tuturor informațiilor de bază. A fost singura dată când am vorbit. Pe urmă, contactele noastre, deși intense, au avut loc doar prin e-mailuri și SMS-uri.

După ce ne-am salutat, am început să caut pe internet magazine pentru animale, depozite, farmacii. Am dat nu știu câte telefoane, dar laptele praf pentru căței pe care mi-l indicase Giulia era de negăsit. Unii dintre cei contactați nici măcar nu auziseră de el. În sfârșit, un furnizor din Florența mi-a spus că-mi poate face rost de el, dar că nu va ajunge până miercurea următoare.

— Nu e posibil mai repede? l-am implorat.

— E sâmbătă, nu pot trimite comanda mai devreme de luni dimineață. O voi trimite printr-un curier. Mai mult de-atât, nu știu ce aș putea face..., mi-a răspuns.

M-am resemnat, nu-mi rămânea decât să aștept.

Până atunci aveam să continui cu laptele de capră, eventual crescând ușor numărul alăptărilor.

Am luat puiul de arici și l-am dus acasă. Greta m-a întâmpinat curioasă.

În timp ce-i povesteam toată istoria, am căutat o cutie de carton, am așezat pe fundul ei un prosop pufos și l-am pus pe micuț pe el. Însă mai întâi l-am cântărit din nou: douăzeci și cinci de grame. Măcar nu pierduse în greutate! Am pus lângă el o buiotă nouă cu apă caldă. Voiam să-l acopăr cu o păturică, dar Greta s-a opus:

— Nu, exagerezi! În felul ăsta îl sufoci!

I-am dat dreptate. Mai ales că nu voiam să pierd vremea: trebuia să-i dau puțin lapte micii făpturi. Am luat un ac în formă de fluture, din acelea folosite la perfuzii, și am tăiat, la lungimea de un centimetru, cauciucul care prinde tubul de seringă. Așa devenea un fel de tetină. O tetină minusculă. Am potrivit-o pe seringa de insulină căreia îi scosesem acul și am aspirat laptele.

Giulia îmi explicase cum să țin puiul în timp ce îl hrănesc. L-am pus pe masă, ținându-l cu mâna stângă, în așa fel încât să aibă picioarele din față întinse, iar pe cele din spate îndoite. „Ca un câine culcat, cu capul ridicat. Ca să-ți dau un exemplu“, precizase ea.

I-am pus cu delicatețe două degete de o parte și de alta a cefei ca să-l împiedic să se sucească încolo și-ncoace. Cu mâna dreaptă i-am apropiat seringa de gură. I-am dat laptele picătură cu picătură, cu mare grijă, în ritmul lui: o picătură, timp ca să înghită, altă picătură. Nu voiam să înghită strâmb. Și eu eram conștient de pericolul unei pneumonii *ab ingestis.* Este atât de gravă, încât aproape întotdeauna e fatală. Împingeam foarte încet pistonul seringii, scoțând 0,1 ml odată. Pentru arici nu putea fi ușor să se trezească în gură cu un tubuleț de cauciuc în loc de sfârcul mamei. Dar și mie mi-era greu: mâinile mele erau obișnuite cu animale mari și cu seringi de cincizeci și de o sută de mililitri.

Mi-a luat douăzeci de minute să-l hrănesc. Am continuat să-l îngrijesc, urmând scrupulos sfaturile Giuliei, în timp ce Greta se

uita uimită. Și ea era înduioșată și fascinată de animăluțul acela curios și fragil.

Apoi m-am întors la cabinetul lui Andrea ca să termin treaba pentru care trebuia să-l înlocuiesc. Dar mă întrerupeam și dădeam fuga acasă, să mă ocup de arici. Ziua a trecut foarte repede. Mă aștepta o noapte neobișnuită: trebuia să pun ceasul să sune la două-trei ore, fiindcă în cazul unor pui așa de mici e nevoie de un altfel de program de hrănire.

Duminică dimineață, pe la opt, după ce i-am dat a nu știu câta seringă cu lapte de capră ariciului, am realizat că nu mă simt foarte obosit, deși făcusem practic o noapte albă. Poate că dorința mea de a-l ajuta pe micuț era așa de mare, încât alunga somnul și oboseala. Am făcut un duș și am plecat: mi-am reluat cursele între casă și cabinetul lui Andrea. În prima după-amiază l-am cântărit pe micuț: douăzeci și patru de grame. Pierduse un gram, în ciuda eforturilor mele.

Mă simțeam foarte îndurerat și neputincios. Eram tare îngrijorat. Am început să-l cântăresc înainte și după fiecare masă. Neliniștea se transforma în obsesie. Mă temeam pentru viața lui. Am petrecut altă noapte agitată. Apoi, după ora trei am adormit dintr-odată, un somn de plumb. La șase, când a sunat ceasul, am avut impresia că închisesem ochii doar o clipă. De fapt, trecuseră aproape trei ore. Din nou: cântărire, lapte de capră, iar cântărire, masaje, buiotă cu apă caldă. Aș fi vrut să mă întorc în pat, dar era luni. Trebuia să mă duc la muncă. După ce îmi luasem licența, alesesem să mă ocup de bovine. Ginecologia și obstetrica erau punctele mele forte, iar nașterile, pasiunea mea.

În zilele acelea se nășteau o grămadă de viței. Cum să mă ocup de o vacă în travaliu și în același timp să hrănesc ariciul la trei ore? Nu mă puteam baza deloc pe Greta: ea stătea la mine doar în weekend, după care se întorcea la casa și la munca ei. M-am băgat sub duș. Apa care curgea pe mine m-a trezit cu totul. M-am îmbrăcat în mare grabă cu primele lucruri pe care am pus mâna – ceea ce nu-mi stătea în fire! – și m-am repezit afară. Nici măcar nu m-am uitat în oglindă să văd cum arăt. Mă sunase un crescător de vite, un client de-al meu. Se întâmpla

exact lucrul de care mă temeam: o vacă avea probleme la naștere. La câțiva kilometri distanță.

4

Am parcurs destul de repede kilometrii ce mă despărțeau de fermă. Dar când am ajuns, am înțeles imediat că n-o să scap așa de curând. Cu siguranță nu în pauza pe care trebuia s-o respect între o masă și cealaltă.

Clientul meu e un crescător priceput. Încercase deja să ajute vaca și vițelul, însă fără vreun rezultat. Vițelușul ieșea cu picioarele înainte și era uriaș. O situație deloc bună sau nouă, dar care în cazul respectiv era chiar dramatică. Era blocat în bazinul mamei. I-am palpat picioarele: erau reci și, din păcate, și nemișcate. Poate că mititelul era deja mort. Trebuia să acționez corect și rapid. Mă inunda adrenalina.

Am cerut să mi se aducă imediat ulei ca să lubrifiez canalul de ieșire și să înlesnesc expulzarea celui mic. Ajutat de crescător și de doi dintre oamenii săi, am legat picioarele din spate ale vițelușului cu două șnururi solide din bumbac împletit, de care am prins o frânghie groasă de cânepă. Într-o luptă disperată cu timpul, le-am dat instrucțiuni celor doi lucrători:

— La semnalul meu trebuie să trageți de frânghie până când vă spun să vă opriți. Atunci doar o să țineți de ea. Începeți să trageți când vă spun eu din nou.

Ne-am apucat de treabă. Semnalele mele însoțeau pas cu pas contracțiile mamei, secondându-le. Cei doi oameni, la celălalt capăt al frânghiei, îmi urmau ordinele cu zel și atenție. Uneori alunecau și își propteau din nou picioarele în pământ. Se străduiau din greu, totuși situația nu se îmbunătățea. Biata vacă era obosită. La fel și cine o ajuta fără rezultate. Dar încă nu mă dădeam bătut.

Încercând să rezolv problema, am apăsat cu putere bazinul vițelului, ca să-l fac să se rotească. Aproape în același moment, vaca a început din nou să împingă.

— Trageți! Trageți! am strigat cu însuflețire.

S-a auzit un fel de pocnet. O clipă mai târziu, cei doi lucrători care trăgeau de frânghie s-au clătinat pe picioare. Aproape că au căzut pe spate. Și vițelul a ieșit din mamă. Era acolo! Dar nu mi-am îngăduit nici măcar să zâmbesc: micuțul n-avea suflare. M-am dus repede la el: nu respira, dar îi bătea inima. I-am injectat imediat un medicament și l-am ridicat cu capul în jos ca să cresc fluxul de sânge spre creier și să-i curăț căile respiratorii de mucus. În același timp îi mișcam zdravăn picioarele din față ca să-i lărgesc cutia toracică și să favorizez ventilația.

Dar micuțul nu reacționa.

L-am întins pe jos.

— Aduceți-mi apă rece, am strigat.

L-am stropit pe urechi, pe cap. Mă gândeam că în felul ăsta îl voi face să-și revină, dar nu am obținut nici un rezultat.

Căpșorul îi atârna inert. Atunci am încercat să-i fac respirație „gură la nas“. Îi suflam aer într-o nară, ținând-o pe cealaltă astupată, ca să-i dilat plămânii.

Nu mergea. M-am așezat, epuizat și resemnat. Nimeni și nimic nu se mai mișca în grajd. Toți stăteau cu capul plecat în fața morții. După câteva secunde, tăcerea aceea grea a fost întreruptă de un fel de șuierat.

Cunoșteam bine acel zgomot.

M-am întors rapid: vițelul respira. Era viu. Am început din nou să-l reanimez, până ce respirația i-a devenit regulată. Apoi l-am dus alături de mamă, care s-a apucat să-l lingă cu dragoste. Gata, era salvat. Dar nu aveam timp să mă bucur de spectacolul care, deși eram veterinar de douăzeci de ani, mă uimea de fiecare dată ca și cum ar fi fost prima oară. Trebuia să mă gândesc la arici. Trebuia să dau fuga la el. Depășisem un pic intervalul dintre o masă și cealaltă. L-am găsit dormind. S-a trezit exact când l-am luat în mână ca să-i dau laptele. A sunat telefonul. Era clientul meu, crescătorul. L-am pus pe speaker:

— Domnule doctor, totul e în regulă! Vițelul suge cu poftă laptele mamei!

În același moment, un pui de arici de douăzeci și cinci de grame înghițea un strop de lapte și un vițel de patruzeci de kilograme sugea lapte din belșug.

Asta e viața.

Eram fericit.

Lunea a continuat în ritmul curselor mele între bovine și arici și invers. La fel și marțea. Zilele erau toate la fel... și în același timp intense.

Giulia mi-a spus că noaptea puteam lăsa pauze mai lungi între o masă a ariciului și alta. Dar, date fiind evenimentele neprevăzute și cazurile urgente de peste zi, nu reușeam niciodată să-mi planific timpul și îmi era greu să respect cu precizie cele trei ore dintre mesele mititelului. Am hotărât ca, pentru a compensa, să respect cu mare strictețe acest interval noaptea. Preferam să-mi sacrific somnul.

În câteva zile mă schimbasem enorm. Și nu în bine. Dar pentru prima oară nu prea îmi mai păsa. Cu timpul ajunsesem să pun mare preț pe înfățișarea mea, fără să câștig cine știe ce în plan uman...

Tușa Marilena mă înțelesese. Nu era mătușa mea, deși îi spuneam așa. Era o verișoară din partea tatei. O femeie extrem de inteligentă și rațională, care căpătase repede un rol important în viața mea. Mă sfătuia, mă ajuta să-mi analizez anumite purtări și să mă accept. Suferea de o scolioză severă, dar își purta cu dezinvoltură cocoașa vizibilă. Pentru ea contau alte lucruri. Îmi spunea:

— Massimo, da, ești un pic narcisist, dar asta din cauză că ești nesigur. Te refugiezi în înfățișarea ta plăcută și îngrijită. Sau te ascunzi după ea. Asta nu-i îngrozitor de ciudat: așa te simți sigur și contezi pe ea, dar e ceva zadarnic și trecător. Mai ai și altceva... Și dacă ți-o spun eu, poți să mă crezi.

Oare avea dreptate? Când îmi deschideam sufletul în fața ei, reușeam să scot la iveală temeri îngropate mai mult sau mai puțin adânc în mine.

Fapt e că la frica de abandon și separare de care suferisem atât de mult când eram mic se mai adăugau și criticile pe care mi le aducea tatăl meu. Îmi spunea adesea că pot să mă descurc mai bine, că trebuie să fac mai mult.

Sigur că nu voia să mă rănească. Dimpotrivă, credea că în felul ăsta mă stimulează și mă încurajează. Dar stima mea de sine sfârșea sub tălpile pantofilor săi. Fără îndoială, nu-și dădea seama de acest lucru. Mă îmboldea tocmai pentru că avea încredere în puterile mele, însă pe atunci nu înțelegeam: copil fiind, percepeam diferit lucrurile astea. Tata e puțin anxios și ipohondru și acum, dar încerc să-l temperez:

— Tată, încetează să te simți iremediabil bolnav. Ai aproape șaptezeci de ani. Spuneai că o să mori înainte să împlinești treizeci. Apoi, înainte de patruzeci. Și apoi, înainte de cincizeci. Și uite că trăiești încă. Stai liniștit!

Îi spun asta cu multă afecțiune. Chiar vreau să se liniștească. Să aibă o viață senină.

Tușa Marilena îmi tot repeta:

— Vezi ce e bun în tine.

— Nu găsesc nimic...

— Nu-i adevărat! Trebuie să descoperim și să cultivăm ce e bun în fiecare dintre noi. Ești foarte sensibil, în primul rând. Și ține minte: niciodată nu trebuie să faci ceva ca să obții aprobarea cuiva. Trebuie să faci doar lucrurile care te ajută să te simți împăcat cu tine însuți.

Era ca și cum mătușa m-ar fi luat de mână și mi-ar fi arătat pe ce drum trebuie s-o apuc.

5

Puiul de arici era mic de tot, cu o burtică rotundă și... un pic incomodă. Burtica era prea mare, iar lăbuțele din spate nu atingeau pământul. Când voia să se miște, se târa cu cele din față. Mă întrebam: O fi doar o disproporție între burtă și lăbuțe sau un semn de slăbiciune? Îndoiala mă făcea să-mi fie milă de el când îl priveam.

Mi se părea și că ariciul se clatină cam mult.

Cu neliniștea care nu mă părăsea niciodată, am întrebat-o pe Giulia dacă e cazul să-l ajut cu vitamine. Ea mi-a răspuns că avea să vorbească cu Gérard, soțul ei, la rândul său expert în arici. Până la urmă am căzut de acord să-i administrăm niște picături de sirop pe bază de vitamina B.

Cât avea să reziste micuțul?

Nu se dădea bătut, iar lupta sa mă emoționa.

În sfârșit, miercuri a ajuns laptele praf pentru căței. Trebuia să-l prepar într-un fel ce poate părea simplu pentru orice mamă care se ocupă de un nou-născut, dar nu pentru mine. Încurcat și nepriceput (din fericire o aveam pe Giulia care să-mi explice și să mă sfătuiască), mă învârteam între lapte, tizane și ulei de migdale... așa cum numai un veterinar specializat în bovine poate s-o facă. Adică, cum se spune, ca un elefant într-un magazin de cristaluri. Și totul părea întotdeauna prea mic pentru lăboaiele mele. În primul rând, ariciul.

Giulia mi-a scris pe e-mail:

Pregătește o tizană punând un pliculeț de semințe de fenicul în apă caldă. Las-o să infuzeze vreo zece minute. Când infuzia s-a răcit, pune o măsură mică într-o ceașcă și adaugă o măsură de lapte praf. Amestecă foarte bine, așa încât să nu rămână

cocoloașe. După ce ai obținut un fel de cremă, adaugă restul de tizană, cât mai e nevoie, dar trebuie să fie caldă. Mai amesteci puțin cu grijă și laptele e gata.

Ca să-l păstrezi la temperatura potrivită (un lucru de folos, dar nu esențial) în timp ce i-l dai ariciului, ține-l în bain-marie. Adică bagă ceașca în care e laptele într-o crăticioară cu apă caldă. NB: dozele corecte sunt o parte de lapte praf la două de tizană de fenicul. La început și doar pentru scurt timp (douăzeci și patru, patruzeci și opt de ore) poate fi mai diluat.

Urmam aceste instrucțiuni cu sfințenie. Și înainte să-i dau „biberonul“ micuțului, vărsam două picături pe încheietură, ca să verific cât de cald e laptele. Făceam progrese ca „mamă“ adoptivă!

Laptele pregătit pentru a fi consumat putea fi păstrat în frigider douăzeci și patru de ore. Însă eu preferam să-l pregătesc de mai multe ori pe zi, ca să fie mereu proaspăt. Giulia îmi explicase că, dizolvând-ul în tizana de fenicul mai degrabă decât în apă, evitam balonarea burții, întotdeauna foarte riscantă pentru un pui de arici. Dar nici cu laptele acesta nou nu se schimba ritmul: la fiecare trei ore trebuia să cântăresc ariciul, să-i prepar laptele, să i-l dau cu seringa, să-l cântăresc din nou, să-l masez, să-i pun o buiotă cu apă călduță.

Așa cum prevăzuse Giulia, cu alimentația potrivită, micuțul a început să o ducă mai bine și să crească. Dormea și mânca, mânca și dormea. Când adormea, mă uitam înduioșat la el. Se lăsa pe-o parte, relaxat. Părea să schițeze un surâs. De obicei își încrucișa lăbuțele din față sub bărbie: cele două piciorușe puse unul peste altul ca niște mânuțe. O imagine suavă. Sau se lăsa tot pe-o parte, cu lăbuțele din față și din spate întinse și drepte. Aducea cu un șevalet sau cu un pod.

Când se trezea, deseori se întindea și căsca. Era foarte caraghios. Întindea înainte lăbuțele din față, căscând larg gura în același timp, și i se vedea desfășurându-se fâșiuța de limbă minusculă și subțire ca o petală de trandafir. Era atât de gingaș, încât mă emoționa.

Când îl țineam în mână, mă uimea de fiecare dată moliciunea lui. Îmi plăcea să-i simt piciorușele făcând mici pași de mătase în palma mea. Ca niște mângâieri.

Un lucru care m-a surprins nu puțin a fost că i-am descoperit niște pete pe burtă. M-am uitat mai bine și am înțeles. Pielea de pe burta lui era atât de fină și de transparentă, încât se vedea ce era dedesubt, ca printr-o foaie de hârtie velină. În stânga, când stomacul i se umplea de lapte, se forma o pată albă. Se vedea bine, era ca un fel de săculeț. Mai jos, în dreapta, era o pată întunecată, aproape violacee: vezica plină de urină. Transparența aceea îmi demonstra încă o dată fragilitatea extremă a unui pui de arici.

Totul părea că merge șnur, dar într-o zi, întorcându-mă acasă ca să-l hrănesc, m-am apropiat de cutie și am împietrit: prosopul alb de pe fundul cutiei era brăzdat de dâre de sânge. Dâre roșii în toate părțile. Mi-a sărit inima din piept. Am rămas cu ochii holbați, ca într-un stop-cadru. Am luat ariciul în mână, mi se părea că îi sângerează coada, dar nu eram sigur. În zonă se aflau și organele genitale, și orificiul anal. Nu era ușor să-ți dai seama de unde vine hemoragia. Disperat, am contactat-o imediat pe Giulia. I-am trimis poze cu puiul.

Ea mi-a răspuns prompt:

Pierde sânge chiar din coadă. S-a inflamat pentru că pipiul de arici e foarte acid. Gérard spune că trebuie să-l cureți bine acolo și apoi să-i aplici o cremă cu antibiotic.

M-am grăbit să îngrijesc ariciul și, doar după ce le-am aranjat pe toate cum am putut mai bine, am observat că mai aveam un e-mail de la Giulia.

L-am citit imediat, în timp ce pe față mi se întindea un zâmbet:

Massimo, m-am uitat cu atenție la pozele cu „părțile de jos“ ale puiului. Nu-ți face griji, nu va fi greu să vindeci această inflamație. A, apropo, ariciul tău... e fetiță!

Fetiță! Mă înduioșa și mai mult să aflu că e fetiță! De fapt, nu era deloc adevărat, aș fi avut aceeași reacție dacă aș fi citit că e băiețel. Dar faptul că îi puteam da o identitate sexuală mă înduioșa. Nu mai era pur și simplu un „arici“. Era o femelă. Trebuia să mă gândesc la un nume pentru ea.

6

A doua zi a venit Greta. Ne cunoșteam de mai bine de un an. De când fuseserăm în Australia cu un mic grup de prieteni comuni.

Continuaserăm să ne vedem și după întoarcerea în Italia și, aproape fără să ne dăm seama, deveniserăm un cuplu. Ea venea la mine în fiecare weekend și stăteam împreună.

De cum a intrat în casă, a vrut să vadă puiul.

— A crescut! Da, da. E un pic mai mare, mi-a spus entuziasmată.

Eu zâmbeam fără să-mi ascund o anumită satisfacție.

— Sigur doarme o grămadă, a continuat ea.

— Mănâncă și doarme, ca toți nou-născuții.

— Dacă tot face nani tot timpul... de ce nu-i spunem Ninna? Ce zici, Massimo? Îți place?

— Ninna...

Îmi plăcea. Între timp, cu o voce subțire în falset, Greta se juca încercând numele:

— Ninna! Ninnaaaa! Vrei să mănânci, Ninna? Vrei să faci nani, Ninna?

Gata, acum ariciul meu se numea Ninna.

Totul a început cu ea, Ninna mea. Sus, când era pui, dormind liniștită. Jos, după ce a crescut, în mijlocul unei pajiști, explorând. (Fotografie de Massimo Vacchetta)

Sus, Ninno cel drăgălaș și timid și Giò, aricioaica fără degete la picioare. În această fotografie abia sosise la centru. Jos, Trilly într-o formă splendidă, având în jur de 1,5

kilograme, în ziua eliberării. (Fotografie de Massimo Vacchetta)

Îi scrisesem Giuliei:

Ninna face ochi!

Într-adevăr, între pleoape se ivise o crăpătură care se lărgea zi de zi. Vedeam o bucățică de ochi. Uneori aveam impresia că, prin minuscula deschizătură, micuța încerca să mă privească.

Aricii văd în principal în alb-negru, plus câteva culori, nu toate. În orice caz, nu au o vedere bună, însă au auzul și mirosul foarte bine dezvoltate. Cu siguranță Ninna îmi recunoștea mirosul. Asta și pentru că nu purtam mânuși când o îngrijeam. Dar în curând avea să mă vadă. Oare avea să creadă că sunt mămica ei?

Giulia mi-a răspuns imediat la e-mail:

Aricii fac ochi când au între două și trei săptămâni. Deci Ninna e puțin mai mare decât credeam. Din păcate, asta înseamnă că era și încă mai este foarte subponderală!

Controlează-i dinții, pentru că din a treia săptămână încep să străpungă gingiile. Și trebuie să te pregătești de înțărcare. În natură, puii de această vârstă și-ar urma mama în afara vizuinii și ar învăța de la ea cum să-și procure hrana, cercetând terenul.

I-am scris din nou:

Am impresia că Ninna e bine oricum. Este foarte vioaie și dezinvoltă în mișcări, mozolește tot ce prinde. Și se face auzită: din când în când țipă!

Imediat a venit alt e-mail de la Giulia:

Când aricii „piuie“ înseamnă că le e foame! Să mărim porția. Și în curând o să începem înțărcarea. Dar mai întâi încearcă să-i dai Ninnei laptele obișnuit într-o farfurioară. De-acum e în stare să învețe să mănânce singură!

Eu și Greta am pus-o pe Ninna pe masă. Nu se mai clătina. Laptele praf și vitaminele făcuseră minuni. I-am apropiat de botișor o lingură plină cu lapte. S-a aruncat asupra lui. Aricii au un năsuc foarte lung, iar gura e așezată mai în spate. Ninna se aruncase, însă înainte de gură își băgase nasul. Se trăsese înapoi, pufăind și împroșcând lapte în dreapta și-n stânga. Era foarte caraghioasă, dar eu m-am speriat:

— Dumnezeule mare, se îneacă! Se îneacă! I-a intrat lapte în nas!

M-am panicat. I-am scris imediat un SMS Giuliei, care m-a liniștit:

Nu te speria! Aricii au în nas o zonă dotată cu o membrană care se închide la nevoie, împiedicând lichidele să treacă.

Îndată m-am simțit mai bine. Am privit năsucul Ninnei: era ca o mică bijuterie. Semăna cu un năsturel de lemn-câinesc. Unul perfect. Cu nările mici atât de bine definite, de parcă ar fi fost pictate de mâna iscusită a unui maestru miniaturist. Sau chiar mai mult. Perfecțiunea de care dă dovadă natura e de neatins.

Între timp Ninna continua să pufăie stropi, iar cu limbuța scoasă în întregime își lingea laptele de pe botișor.

A învățat foarte repede să-l bea singură. Eu și Greta o priveam fermecați: Ninna lua un pic de lapte, își înălța căpșorul, înghițea și apoi îl pleca din nou ca să mai ia o înghițitură. O mișcare delicată, armonioasă, continuă.

Un val.

Un dans.

La începutul săptămânii următoare, respectând în continuare cu sfințenie instrucțiunile Giuliei, am cumpărat niște cutii cu carne liofilizată pentru pisoi.

Am citit și recitit ultimul e-mail pe care mi-l trimisese:

Massimo, de-acum te cunosc bine și te avertizez ☺: să nu faci infarct când o să-i dai mâncarea asta nouă Ninnei!!! Te previn: o să vezi că puiul o să înceapă să tremure și apoi... o să se umple de scuipat. STAI LINIȘTIT! Probabil o să se zvârcolească teribil, dar să nu cazi lat! E normal pentru un arici să se comporte așa când dă de un gust complet nou. Chestia asta se numește autoungere.

„Autoungere“? Eram uimit și curios. Am adăugat la obișnuitul lapte praf un vârf de linguriță de carne liofilizată. Am amestecat foarte bine și apoi am pus compoziția pe o farfurioară. Am așezat-o în fața Ninnei. Și a început spectacolul.

Ninna a gustat. Imediat a mijit ochii și a făcut o grămadă de strâmbături care îi încrețeau botișorul. Era distractiv la nebunie! Parcă stătea să spună: „Ce naiba mi-ai făcut de mâncare astăzi?“. Apoi a gâfâit puțin și s-a apucat să amestece cu salivă ce avea în gură. A făcut puțină spumă la colțurile buzelor – din fericire, Giulia mă avertizase, altfel chiar aș fi făcut infarct –, iar apoi micuța a început să se contorsioneze. Și-a îndoit gâtul în spate, formând cu corpul un fel de arc. Încerca să ajungă în toate punctele spinării și să întindă pe ace mâncarea amestecată cu salivă. Dar, stângace ca toți puii, se rostogolea la dreapta și la stânga și se răsturna deseori, pomenindu-se cu piciorușele pedalând în aer.

Aricii încep de mici și continuă ca adulți practica autoungerii. Nimeni nu cunoaște cu certitudine motivul acestui comportament. Poate o fac pentru a-și camufla mirosul. Sau poate, dat fiind că această activitate produce, cu timpul, o duhoare remarcabilă, pentru a-și procura o soluție „fabricată în casă“ împotriva dăunătorilor. Cine știe?

Încetul cu încetul am mărit porțiile de carne liofilizată și am redus cantitatea de lapte. Înțărcarea urma să se încheie pe la patruzeci de zile. Din momentul acela nu aveam să-i mai dau lapte, ca să o feresc de riscul de-a face vreo alergie periculoasă.

Ninna continua să crească și devenea, dacă se poate spune așa, tot mai frumoasă. Eu, dimpotrivă, după atâtea nopți nedormite și zile petrecute împărțindu-mă între ea și munca mea, eram distrus fizic. Slab, cu ochii încercănați, tânjeam după o noapte întreagă de somn neîntrerupt. Mi se părea un miraj.

S-a făcut din nou vineri seară. A venit Greta. M-a îmbrățișat și s-a repezit după Ninna.

— Pot s-o iau? m-a întrebat.

— Aș prefera să n-o faci, poate o scapi.

Dar ea, de parcă nici n-aș fi vorbit, o luase deja în mână, o apropiase de față și o mângâia delicat cu obrazul. Da, recunosc: eram puțin gelos... Însă mi-era și teamă că ar putea s-o scape. I-am luat-o pe Ninna din mână și am pus-o la loc în cutie. Trebuia să ies pentru o consultație urgentă și nu mă simțeam liniștit. Am rugat-o pe Greta să n-o mai ia în mână, să o lase să se odihnească.

M-am întors mai târziu decât de obicei. Totul era cufundat în tăcere. De parcă n-ar fi fost nimeni acasă. M-am dus imediat la cutia Ninnei. Era goală. Neliniștea a prins să-mi țâșnească prin toți porii. Am alergat nervos dintr-o cameră în alta, căutând-o pe Greta. Am găsit-o în dormitor. Era întinsă pe pat, cu două perne sub cap și cu cearșaful tras până sub bărbie. Nici n-am salutat-o, doar m-am răstit la ea:

— Unde-i Ninna?

Vocea mânioasă mi s-a lovit de privirea ei liniștită. Cu un aer oarecum misterios, ducându-și arătătorul la buze, a șoptit:

— Șșș!

A dat cearșaful la o parte. Ninna dormea ghemuită pe pieptul ei, schițându-și obișnuitul surâs. Greta o apăra cu o mână. Mi s-a tăiat respirația. O priveliște de neuitat. Frumoasă ca un tablou. Ei îi plăcea să alinte micuța făptură.

— Știi că dacă adormeai puteai s-o strivești? i-am spus, dar neliniștea și supărarea mi se risipiseră.

7

Unchiul Osvaldo. Avea păr lung, negru și ochi foarte verzi. Ca verdele pădurii în iunie, când frunzele sunt fragede, iar soarele parcă le sporește culoarea și o încălzește cu scânteieri de lumină aurie. Când eram copil, el era un băiețandru. Mi-era unchi și frate mai mare. Tovarăș de jocuri și aventuri. Mereu căutam animale pe care să le ajutăm. Când un pui de pasăre căzut din cuib, când un fluture cu aripa ruptă. Meșteream căsuțe pentru animalele mici. Prindeam insecte pentru păsărele. Culegeam buchețele de flori pentru fluturi.

Făcuserăm un mic iaz săpând o groapă adâncă pe o pajiște. Turnaserăm apă în ea. Mergea. Unchiul Osvaldo mă ducea la pescuit. Prindeam peștii cu năvodul. Adeseori erau crapi foarte frumoși, în tonuri de roșu. Trebuia să îi mâncăm la prânz sau la cină. Dar grațiam o parte din ei, care sfârșeau în micul iaz artificial. Umpleam iazul cu apă de mai multe ori în timpul săptămânii. O scoteam dintr-un pârâu care curgea pe-aproape de casa bunicilor. Într-o zi, puțin mai la deal, o femeie își spălase rufele. Nu am realizat că apa pe care o turnam în iaz era destul de poluată din cauza săpunului ei. Mi-am dat seama doar când peștii au început să se sufoce la suprafață. M-am repezit disperat să-l caut pe unchiul Osvaldo. Țin minte ce speriat eram. Și ce vinovat mă simțeam. El m-a ajutat să salvez peștii și să-i pun într-un ciubăr cu apă limpede. Am scos apoi din iaz toată apa cu săpun și am înlocuit-o cu una curată. O muncă îndelungată și obositoare. Însă după aceea, crapii și ceilalți peștișori s-au zbenguit din nou în largul lor în iaz.

O dată, eu și unchiul Osvaldo am găsit două gaițe. Împrejurările în care le-am găsit se pierd într-o ceață de

amintiri fără formă, țin minte doar că erau pui. Le-am pus într-o colivie încăpătoare. Aveam mare grijă de ele. Le botezaserăm Cip și Ciop. Eram fascinat de desenele albe și albastre de pe aripile lor, de vioiciunea lor, de ochișorii atât de atenți, dar și mai mult de felul în care imitau ce era în jur. Știau să reproducă ciripitul altor păsări și râsetele noastre tinerești. Și vorbeau. Repetau unele cuvinte. Numele noastre, de exemplu.

Un spectacol în toată regula!

Le hrăneam pe Cip și Ciop cu ghinde, alune, insecte și bucățele de carne.

Le dădeam nume tuturor animalelor mele. Chiar și unora dintre puișorii de găină pe care îi creștea buni Caterina.

Îmi amintesc mai ales de unul: îl numisem Cârjă. Era un cocoșel tânăr care abia se ținea pe picioare. Erau strâmbe, poate și puțin diforme.

— După mine, Cârjă e bolnav. Pot să-l îngrijesc? Pot să-l țin eu? o întrebam insistent pe bunica.

— Te rog, mamă, dă-i-l lui Massimo. Punem pariu că e în stare să-l vindece? mă susținuse unchiul Osvaldo.

Când am reușit să-i smulgem încuviințarea, am început să-l scot pe micul cocoș la soare în fiecare zi. Eram sigur că asta îi face bine. Iar seara îl puneam lângă sobă. Mă îngrijeam să-i dau de mâncare și să nu ducă niciodată lipsă de apă curată și proaspătă de băut. Vorbeam cu el. Îl alintam peste poate. Probabil îl și stresam.

În orice caz, dragostea și îngrijirile mele de copil au făcut o minune, sau cel puțin așa a părut. Picioarele lui Cârjă s-au întărit încetul cu încetul și s-au îndreptat un pic. A prins să se țină mai bine pe picioare, apoi să facă și câțiva pași și în cele din urmă să și alerge puțin. Se vindecase! Cocoșelul suferise probabil de o formă de rahitism care mai apoi s-a vindecat. Cine știe, poate că expunerea la soare chiar îi făcuse bine.

— A început să alerge pentru că nu mai suporta cât îl mângâiai, glumea unchiul îmbrățișându-mă și gâdilându-mă. Și amândoi râdeam ca nebunii.

— Buni, dă-mi cuvântul tău că n-o să-l mâncăm niciodată pe Cârjă, am rugat-o într-o zi.

Pentru că acela era destinul inevitabil al animalelor crescute la fermă. Ea a zâmbit și m-a sărutat pe frunte. Ca să pecetluiască promisiunea.

Cu unchiul mă duceam și să caut melci. Din aceia cu cochilii spiralate, mai exact. Îmi spunea să-mi trag cizmulițele, lua două găleți și plecam. Porneam când ploaia stătea să se oprească. Strângeam o grămadă. Când ne întorceam acasă, gălețile treceau în paza bunicii. Dar eu tot reușeam să eliberez pe ascuns câțiva pumni de melci. Mă temeam că unchiul Osvaldo s-ar putea prinde, însă știam că nu m-ar fi pârât niciodată. Și că nici nu s-ar fi supărat.

Uneori ne ascundeam amândoi lângă un cuib de păsărele. Rămâneam nemișcați și tăcuți. Ne uitam cum părinții își hrănesc puișorii. Vrăjiți, nu ne clinteam ca să nu-i deranjăm.

Mie îmi plăcea să privesc și vacile la păscut. Îmi dădeau o senzație intensă de seninătate și libertate. E o priveliște care și astăzi îmi încălzește inima. E pace. E armonia naturii.

Trei pasiuni aveam în copilărie și adolescență: să desenez, să cercetez stelele și să ajut animalele. N-am ales nici arta, nici astronomia. Așa cum am spus deja, am hotărât să urmez facultatea de medicină veterinară.

Visam să călătoresc și să fiu medic de animale, eventual în Africa, în contact cu natura sălbatică. Sau să mă ocup de bovine și să lucrez în aer liber, la țară.

Prezența unchiului Osvaldo în copilăria mea a favorizat, fără îndoială, dragostea pe care o simțeam pentru animale și natură.

Unchiul-frate mai mare a murit când era încă tânăr. Mi-l închipui într-un paradis care îi seamănă. Îl văd cu părul lung în bătaia vântului, cu ochii de culoarea pădurii, înconjurat de pitulici, vrăbii și gaițe care i se așază pe umeri. Gaițele pălăvrăgesc cu el și îi imită râsul.

8

Ninna se schimba.

Pe măsură ce zilele treceau, corpul începuse să i se acopere cu fire de blană. Care se răspândeau mai degrabă uniform. Apăruseră întâi pe botișor, de-o parte și de alta a nasului. Ca un fel de năsturași care apoi se măreau. Pe unele părți ale corpului și pentru o perioadă foarte scurtă, micuța parcă era o hartă geografică. Dar curând, ca o pajiște pe care iarba crește văzând cu ochii, s-a acoperit în întregime cu o blană deasă. Pe spate păreau mai vizibile acele întunecate. I s-au lungit botișorul, urechile, gheruțele. Își pierduse trăsăturile de pui și arăta ca un exemplar adult. Da, părea întru totul un arici adult, dar în miniatură.

Atunci m-am gândit că deja cutia în care stă este prea mică. Cu prosopelul, Ninna, farfurioara pentru mâncare și recipientul pentru apă înăuntru, nu rămânea mult loc. Am cumpărat o cușcă, una pentru iepuri mai exact, de un metru pe jumătate de metru, cea mai mare pe care am găsit-o. Am pregătit-o punând pe fund mai multe straturi de pagini de ziar.

În ea, aricioaica mea se simțea chiar bine. Se plimba încolo și-ncoace și, dacă era obosită, se ascundea sub păturica ei, pe care i-o pusesem într-un colț.

Era foarte haioasă când se-apuca să se joace cu farfurioara plină cu mâncare. Se lăsa în jos și, ghemuită așa, își băga nasul sub ea. O ridica dintr-o mișcare, apoi o lăsa să cadă: *bum!* După ce făcea de câteva ori *bum bum*, își atingea scopul: farfurioara și mâncarea erau pe jos. Atunci părea mulțumită.

Giulia îmi scrisese:

Acum Ninna are nevoie de o căsuță. Ia o cutie de carton. E bună și una de pantofi. Taie, pe o latură, o deschizătură prin care Ninna să poată intra și ieși când vrea. În căsuță trebuie să pui fâșii de hârtie. Poți tăia ziare sau prosoape de hârtie pentru bucătărie. Dar aricii preferă paiele. Poți să faci rost de paie? Pune câteva dintre materialele astea și lângă căsuță, în felul ăsta Ninna poate să le ia și să-și „amenajeze“ cuibul după placul inimii!

M-am apucat imediat de treabă și am construit o căsuță din carton puțin mai mică decât o cutie de pantofi, dar mai apropiată de dimensiunile aricioaicei mele. De cum a fost gata, am pus-o în cușcă. Ninna s-a apropiat curioasă, dar prudentă. S-a apucat s-o adulmece. A lins repede pereții. Apoi i-a lins încă o dată, mai insistent, și apoi încă o dată.

Pe urmă a hotărât să se dedice puțin autoungerii, deoarece căsuța avea un gust pe care nu-l mai încercase înainte. După ce și-a făcut „datoria“, a băgat capul în deschizătura ușii, a săltat căsuța și s-a vârât înăuntru. Câteva clipe mai târziu a ieșit din nou. A tot intrat și ieșit, explorând scrupulos exteriorul și interiorul. Era ocupată. Când am pus lângă intrare paie și fâșiuțe de hârtie, le-a luat în gură și, rând pe rând, le-a dus în cutie. Acum eram sigur: casa îi plăcea.

Dormea liniștită înăuntru, însă când auzea un zgomot, scotea afară botișorul. Uneori doar năsucul, dacă socotea că e de-ajuns să adulmece ca să cerceteze împrejurimile. Părea că vrea să fie la curent cu tot ce se petrece.

Îmi plăcea când Ninna mă privea cu ochișorii ei strălucitori și curioși. Înălța căpșorul spre mine când îi vorbeam. Îmi asculta vocea. Mi s-a întâmplat ca, luat de val, să-i cânt un cântec de leagăn sau o melodie. Îmi plăcea și când îmi căuta mâinile și degetele. Mă adulmeca minuțios. Uneori încerca să se bage pe mâneca bluzei sau cămășii pe care o purtam. Oricum, era un contact important, deși aveam diverse coduri de comunicare.

Am început să-i propun diferite feluri de carne, ca să-i mai diversific dieta. Am adăugat și fructe proaspete. În afară de asta, voiam să-i îmbogățesc meniul cu multe verdețuri, dar Giulia mi-a scris:

Nu prea sunt necesare. Aricii nu sunt vegetarieni!!!

Când puneam farfurioara cu mâncare în cușcă, Ninna nu ieșea din căsuța ei. O lua cu ea înăuntru. Știți cum fac melcii? Așa făcea și ea. Ajungea până la farfurioară și o târa: din deschizătură i se ițea doar botișorul, în timp ce corpul îi rămânea ascuns înăuntru. Când mânca, se mișca și căsuța în sus și-n jos odată cu ea. Nu-și pierduse mania de a răsturna farfurioarele, însă acum păstra aceste atenții în special pentru farfurioara cu apă. Se auzeau obișnuitele *bum bum bum* și un lăcușor se întindea pe ziarele ce acopereau fundul cuștii.

M-am uitat puțin prin casă. Am găsit o scrumieră nefolosită. Era din cristal greu. Farfurioara ideală! Într-adevăr, bubuiturile au încetat.

Giulia a precizat:

Acum Ninna are nevoie de o masă după-amiaza târziu și de una în timpul nopții. Îi dai ceva de mâncare și dimineața devreme. Pune-i cușca într-o cameră în care să fie o fereastră sau două, așa încât micuța să poată trăi în ritmul natural al nopții și zilei. A, uitasem: ziua trebuie să doarmă, ca toți aricii! Și o ultimă întrebare: Ninna mușcă?

M-am oprit asupra întrebării ce încheia mesajul. Am tastat răspunsul:

Păi, Ninna roade și prinde tot cu dinții. Dar nu și pe oameni, fără îndo...

Nici n-am apucat să termin, că m-a luat prin surprindere un „Au!“ limpede și tare ce venea din camera de-alături, unde era Ninna. Am țâșnit într-acolo într-o nanosecundă:

— Greta, ce-ai pățit?

— Nimic, a răspuns ea ascunzând cu oarecare nonșalanță mâna dreaptă la spate.

— Te-a înhățat Ninna?

— Nu, nu.

— Lasă-mă să văd, am zis.

Degetul arătător avea vârful puțin roșu.

Da, se întâmplase. Dar nu tare. Doar o ciupitură. Poate că pe Ninna o deranjase ceva, sau poate luase degetul Gretei drept ceva de mâncat. Între timp, fără nici o remușcare, micuța privea scena cu oarece interes. Cu siguranță, întrebarea Giuliei

picase la țanc! Am rugat-o pe Greta să fie atentă cu Ninna și m-am întors la e-mailul întrerupt. Am șters:

Dar nu și pe oameni, fără îndo...

și am scris:

Dar nu și pe mine, fără îndoială. Prietena mea tocmai a făcut cunoștință cu dințișorii ei L.

Greta a venit după mine puțin mai târziu. Cu mâna stângă o sprijinea pe cea dreaptă. Își ținea degetul mușcat întins și un pic depărtat de celelalte. Îmi părea rău, dar în definitiv nu se întâmplase nimic grav.

— Atunci, mâine mergem la mare? m-a întrebat cu un glăscior de victimă.

Fir-ar să fie! Era o escapadă programată de ceva vreme, de care uitasem complet. Dar cum să rezist tonului de tânără martiră al Gretei?

— Și cu Ninna ce facem? am întrebat la rândul meu.

9

Am decis să tragem o fugă până la mare. Urma să plecăm a doua zi dimineață, sâmbătă, și să ne întoarcem duminică după-amiază, târziu. Pe Ninna aveam s-o luăm cu noi. Cu siguranță n-o puteam lăsa acasă: cine să aibă grijă de ea? Am băgat într-o geantă strictul necesar pentru mine: două tricouri la nimereală, o pereche de pantaloni scurți, șlapi de plajă, o periuță de dinți etc. În cinci minute valiza mea era gata. A Gretei era practic deja făcută. Au început deci pregătirile pentru Ninna. Ce trebuia să iau pentru ea? Firește, cușca, apoi ziarele de pus pe fund, căsuța de carton, farfurioarele pentru apă și mâncare, păturica ei, un prosop moale, toate lucrurile de care aveam nevoie ca să-i pregătesc mâncarea, paiele, o rolă de prosoape de hârtie pentru bucătărie etc.

M-am pomenit gândindu-mă: Ce nebunie! O ființă atât de mică are nevoie de toate astea! După o oră și jumătate erau gata și bagajele ei. Un alt gând mi-a trecut o secundă prin cap: înainte s-o întâlnesc pe Ninna, cu siguranță mi-ar fi luat o oră și jumătate ca să pregătesc bagajele mele.

Asta m-a făcut să râd puțin.

Să pun totul în mașină mi-a mai luat ceva timp, pentru că voiam ca Ninna să stea comod și să fie în siguranță în cușca ei, așa că am făcut diverse încercări până să găsesc poziția cea mai potrivită.

În sfârșit eram gata. Dar venise și ora mesei pentru micuță. Ce să fac? Dacă îi dădeam de mâncare chiar înainte să plecăm, riscam să vomite. Însă nu aveam nici curajul s-o las total nemâncată: nu-mi plăcea și nu voiam să risc să-și piardă

forțele. M-am hotărât să-i dau o masă ușoară, urmată de o oră de pauză ca să poată digera.

Când am reușit să pornim era deja târziu. Eu conduceam, Greta stătea lângă mine, iar Ninna, în spate. Mergeam încet, ca să n-o deranjez prea tare pe micuță. Dar ea era agitată. Se ascundea sub păturica ei, apoi se ițea dintr-un colț și începea să se plimbe încolo și-ncoace prin cușcă. Pe urmă încerca să se cațăre pe pereți, se întorcea sub păturică, ieșea din nou și își relua fâțâiala. Era clar neliniștită. Aș zice chiar nervoasă. Mă simțeam vinovat că o pusesem în situația aia. Când au apărut serpentinele, a fost și mai rău, pentru că Ninna era azvârlită în stânga și în dreapta. Ne-am oprit pe puțin de zece ori, ca s-o lăsăm să se liniștească.

— Crezi că s-ar liniști dacă aș ține-o în brațe? m-a întrebat la un moment dat Greta.

— Nu e cea mai grozavă idee, dacă trebuie să frânez brusc, ai putea s-o scapi. Dar e adevărat și că merg foarte încet... Hai să încercăm, i-am răspuns.

Așa că Greta a luat-o pe Ninna, a așezat-o pe genunchi și a acoperit-o cu păturica, să o facă să se simtă mai în siguranță. Dar aricioaica nu putea fi controlată, îi vedeai toate mișcările sub păturica ei, care sălta și se unduia întruna. Botișorul i se ivea repede când într-un colț, când în celălalt, fără încetare.

— Dă pătura la o parte, poate că o deranjează, am îndemnat-o pe Greta.

Însă n-a funcționat.

— Poate că vrea să se uite pe geam, a zis ea râzând, dar în râs i se simțea stresul.

Și eram abia la jumătatea călătoriei.

După câțiva kilometri, o patrulă de poliție ne-a făcut semn să oprim. Unul din agenți s-a apropiat:

— Permisul de conducere și actele mașinii.

I le-am dat pe geam. Controlul dura destul de mult. Atunci l-am întrebat:

— Totul e în regulă, nu-i așa?

— Da, da, a răspuns.

Dar în același timp, fluturând documentele, s-a apucat să controleze mașina.

— Aveți cauciucurile dezumflate. Trebuie să vă fac proces-verbal, a zis.

Mi-am amintit că aveam programare să duc mașina la service chiar în lunea următoare, însă nu i-am spus: era prea mică probabilitatea să mă creadă și să renunțe la amendă.

Ce zi proastă! m-am gândit, plecând privirea spre volan.

— Ce-i aia? a întrebat polițistul arătând cu degetul spre Ninna.

Abia atunci o observase.

— E un pui de arici, am răspuns.

— Hai încoace să vezi, i-a zis el celuilalt agent, care aștepta mai departe, sprijinit de motocicletă.

Amândoi, cu capul băgat pe geam, au privit-o uimiți pe Ninna.

— Ce frumușel e! E mascul sau femelă? a întrebat primul polițist.

— Ce vârstă are? s-a băgat în vorbă și celălalt.

Le-am spus întreaga poveste, pe când ei ascultau curioși. Și un pic fascinați. Între timp, Ninna se relaxa.

Până la urmă au hotărât să nu mă mai amendeze.

— Sunteți un veterinar dintre cei mai pricepuți... Dar să schimbați cauciucurile cât mai repede! a zis primul agent. Apoi, poate pentru a-și ascunde o umbră de emoție, m-a salutat cu o replică glumeață: Mergeți încet. Conduceți prudent. Aveți toată familia în mașină!

Și a râs. Am râs și noi cu el.

A dat Dumnezeu și în cele din urmă am ajuns la mare. Dar nu fără numeroase alte opriri ca să se odihnească Ninna. În plus, la un moment dat a vomitat, făcându-mă să mă simt cum nu se poate mai vinovat.

După ce am găsit casa (urma să stăm în apartamentul unor prieteni), am descărcat-o pe Ninna cu cușca ei. Întâi am așezat-o pe ea într-un colț al spațioasei bucătării. Apoi ne-am ocupat de restul. În sfârșit, Greta și cu mine ne-am dus la plajă. Dar gândurile îmi fugeau mereu la micuța lăsată în cușca ei într-o casă necunoscută. Nu eram așa de sigur că se va simți în largul ei. Și apoi mi-ar fi plăcut să-i arăt marea. Însă nu se putea: prea mult soare, prea mulți oameni.

Dar...

Dar urzeam un plan. După o cină plăcută și o plimbare romantică, Greta s-a dus la culcare. Eu, nu. Trebuia să aștept să se facă ora pentru masa Ninnei. Când am fost sigur că iubita mea doarme, mi-am pus proiectul în aplicare. Am luat o șapcă pe care o țineam mereu în mașină, am băgat-o pe Ninna înăuntru și am ieșit în vârful picioarelor. Am pornit spre dig. M-am așezat acolo unde digul se confunda cu stâncile. Era târziu și rămăsese puțină lume. Doar doi pescari, ceva mai departe. Botișorul micii mele Ninna se ivea din șapcă. Ochișorii ei strălucitori și vioi priveau în jur. Năsucul adulmeca aerul în căutarea unor povești noi. Era o noapte toată numai stele.

— Ninna, asta e marea. Fără mine n-ai fi văzut-o niciodată, i-am șoptit.

Am rămas acolo mult timp, legănați de muzica valurilor și învăluiți în parfumul sărat al mării. M-am întors la fel de tiptil cum ieșisem, nu voiam ca Greta să mă audă. Știa deja că sunt puțin nebun, dar nu voiam să înceapă s-o creadă de-a binelea.

A doua zi, după-amiază, ne-am întors acasă. Excursia se sfârșise. Dar eram fericit că Ninna văzuse marea. Sigur, mai și învățasem ceva: că aricii pot să aibă rău de mașină și să te ajute să scapi de amenzi. Totuși nu-mi dădeam seama că o umanizam prea mult pe Ninna. Ajunsesem să mă gândesc la ea ca la o fetiță. Fetița mea. Și asta nu era bine.

10

Îmi plăcea s-o privesc pe Ninna și mă înduioșa tot ce făcea. Deseori, când mă întorceam de la muncă, o scoteam din cușcă și o lăsam să se învârtă puțin prin casă. La început se plimba cu precauție, însă în scurt timp a căpătat încredere. Alerga încolo și-ncoace. „Ninna, Ninnaaa“, o strigam și de multe ori se grăbea să vină la mine. Nu întotdeauna. Dacă era ocupată cu ceva care i se părea mai interesant, chemarea mea trecea pe locul doi. Mă atașasem foarte tare de ea. Și când te gândești că în copilărie îmi promisesem să nu mă mai atașez de nici un animal.

Black era una dintre rănile care îmi lăsaseră o cicatrice supărătoare, un semn pe suflet. Aveam vreo șase ani când niște prieteni de-ai tatălui meu ni l-au adus acasă. Era un pui dolofan, puternic, foarte frumos. Negru din cap până-n picioare, în afară de câteva pete cafenii pe bot. Fără îndoială, arborele lui genealogic cuprindea un amestec de câini diferiți, însă la el erau evidente și predominau caracteristicile câinelui-lup. Îmi amintesc prima noapte: era închis în bucătărie, dar scheunăturile lui ajungeau până la mine în cameră. Atunci m-am furișat în liniște din pat, m-am dus la el și l-am consolat copleșindu-l cu mângâieri. Fără să fac zgomot, l-am luat cu mine. Black s-a liniștit și am dormit unul lângă celălalt. La fel s-a întâmplat în toate nopțile care au urmat. Când mă întorceam de la școală, mă întâmpina bucuros. Eram fericiți amândoi. Dar puiul creștea și se plictisea singur toată ziua. Stând în casă de la opt dimineața la cinci după-amiaza, făcea numai prostii, până când părinții mei au hotărât că, pentru binele tuturor, inclusiv al lui Black, trebuia să-l încredințăm bunicilor. La ei avea să aibă mult loc să alerge și să se distreze, dar și pe cineva care să-i

țină de urât. Unchiul Osvaldo urma să se ocupe de el. Am suferit mult când m-am despărțit de cățel, chiar dacă la fiecare două-trei zile, după muncă, ai mei mă duceau să-l văd. Mă bucuram de el în vacanțele școlare: eram nedespărțiți.

Într-o zi, hoinăream cu el pe la țară. Ajunseserăm mai departe decât de obicei. Eu mergeam pe bicicletă, iar el mă urma voios. Când am trecut pe lângă o fermă, am văzut un băiat mai mare decât mine cu un câine masiv, care avea un aer fioros. Mi s-a făcut frică. Am simțit că urma să se întâmple ceva dramatic și crud. În secunda următoare, băiatul și-a asmuțit câinele asupra noastră. Eu și Black nu aveam scăpare. Nu puteam să fugim. Eram prea aproape. Câinele avea să sară pe noi în câteva secunde. Eu parcă paralizasem. Black, cu fiecare fir de blană zbârlit, nu s-a retras. Iuți ca săgețile, cei doi s-au aruncat unul asupra celuilalt, cu boturile căscate, arătându-și colții albi și strălucitori. După o încăierare violentă, celălalt a început să dea înapoi și să se îndepărteze. Black câștigase partida. S-a întors spre mine. Ochii încă îi ardeau ca flăcările. Un firicel de sânge i se scurgea de sub urechea dreaptă, dar nu era nimic grav. Am plecat repede.

Câinele meu mă apărase. Mă salvase. Cu el mă simțeam mereu în siguranță.

Câțiva ani mai târziu, Black a sfârșit sub roțile unui camion, în timp ce eu eram la școală. Când am aflat, m-a cuprins disperarea. Mi-am vărsat toate lacrimile mele de copil. Acela a fost momentul în care am jurat că n-o să mă mai atașez niciodată de un animal. N-o să mai îngădui ca inima să-mi fie frântă din nou.

Niciodată! Și așa a fost.

Mai exact, m-am ținut tare până am întâlnit-o pe Lilly.

După ce mi-am luat licența, părinții mei s-au despărțit, dar, în ciuda temerilor mele din copilărie, nu îi pierdusem. Erau mai liniștiți așa, și la fel și eu. Lângă casa mamei, oamenii mai părăseau uneori câte un câine: se știa foarte bine că o să aibă grijă de el. Se întâmpla să mai fie și cățelușe gravide, așa că urmau și pui. Într-o zi, acum câțiva ani, m-a sunat mama:

— Massimo, sunt foarte îngrijorată pentru o cățelușă. Nu știu ce-a pățit, dar o doare o lăbuță. N-o pune jos. Trebuie să vii cât

poți de repede să arunci o privire.

Imediat am dat fuga până acolo. Micuța, o maidaneză roșcată de cinci sau șase luni, avea o lăbuță ruptă. Am dus-o la Remo, un coleg specializat în ortopedie pentru animale mici. El mi-a confirmat diagnosticul și mi-a spus că o va opera peste două zile. Am ținut-o cu mine pe micuță până în momentul operației, la care am luat și eu parte, dându-i o mână de ajutor lui Remo. Totul a mers bine. Ca s-o pot supraveghea de-a lungul convalescenței, am ținut cățelușa la mine acasă.

— Spune-i Lilly. Are o mutriță de Lilly! mi-a propus într-o zi o vecină.

Și Lilly i-a rămas numele.

La o lună după operație trebuia operată din nou, să i se scoată șurubul pe care i-l puseserăm ca să fixăm osul fracturat. Am vorbit cu Remo și i-am dus-o din nou. Fără să-mi dau seama, mă atașasem de cățelușă până într-acolo încât mi s-a părut că a doua operație nu se mai sfârșește, când de fapt a fost mult mai rapidă și mai simplă decât prima. În plus, mă simțeam măcinat de o neliniște cumplită. Eram, cu siguranță, mult prea implicat emoțional.

Când operația s-a încheiat, cățelușa stătea întinsă pe o parte și încă mai avea perfuzie. Ținea ochii închiși. M-am apropiat și, aplecându-mă spre ea, i-am șoptit: „Lilly… Lillyyy…“ Drept răspuns am auzit *tac-tac-tac-tac-tac*-ul continuu pe care îl făcea coada ei lovindu-se de oțelul mesei postoperatorii. Nu putea să-mi răspundă... însă dădea din coadă la auzul vocii mele. M-a emoționat. Cu codița ei a pus stăpânire pentru totdeauna pe inima mea.

Dar am jurat: numai ea! Nimeni altcineva!

După câteva luni, mama m-a chemat să-l consult pe Jack, un cățeluș care suferea de o banală gastroenterită. L-am luat acasă să-l îngrijesc. Lilly era geloasă, însă curând au devenit nedespărțiți. Jack era atât de simpatic și drăgăstos! Când se simțea deja mai bine, mi-a ținut tovărășie în timp ce construiam un mic zid de piatră în grădină. Fără să se dezlipească de mine o clipă, a început să se joace cu pietrele pe care le mânuiam. Obiceiul ăsta și-l păstrează până în ziua de azi. Cred că e singurul câine din lume căruia îi place să care pietre. Dacă

găsește o piatră, simte nevoia să o apuce zdravăn cu labele din față și să o târască, mergând cu spatele, dintr-o parte în alta. E un câine puternic, apucă și pietre mari, trăgând brazde prin grădină.

Când am înțeles că mă atașasem și de el, mi-am promis din nou: numai Jack și Lilly! Nimeni altcineva!

În timp ce mă uitam la Ninna, care se plimba prin bucătărie, m-am trezit gândindu-mă: OK, OK! Numai Lilly, Jack și Ninna! Of, sunt un dezastru! Știu. Dar așa sunt eu.

11

O lăsam pe Ninna să se plimbe prin casă doar sub atenta mea supraveghere. Dacă n-o supravegheam, poate s-ar fi apucat să roadă vreun cablu electric sau să mănânce vreo chestie care putea să-i facă rău. Sau ar fi dat de vreun necaz. Erau prea multe pericole.

Dar ce mult îmi plăcea s-o aud mișcându-se în jurul meu! Mă făcea să mă simt bine. Și ea, în momentele acelea, mi se părea veselă și fericită. În schimb, dădea semne clare de împotrivire când o băgam din nou în cușcă. Nu-i mai plăcea să stea închisă. Se plimba repede în sus și-n jos. Fără încetare. Dădea dovadă de nervozitate. Mai ales în timpul nopții. Am dus din nou cușca la mine în cameră, gândindu-mă că prezența mea ar putea-o calma.

Dar nu mergea. Mă trezeam de o sută de ori și o găseam mereu agățată de pereții închisorii sale, cu botișorul strecurat prin ochiurile plasei, privindu-mă. Avea niște ochișori pătrunzători. Parcă ar fi vrut să-mi ceară ceva.

Înainte nu dormeam pentru că trebuia s-o hrănesc, acum nu dormeam pentru că făcea un scandal monstru. Eram istovit. Ca să-mi revin, am mutat din nou cușca în altă cameră. Dar astfel nu rezolvam problema stării proaste a Ninnei.

Iar eu nu suportam să văd că se simte rău.

I-am prezentat Giuliei această nouă problemă.

Ea mi-a scris imediat:

Acum Ninna cântărește mai mult de trei sute de grame. Poți s-o așezi afară, într-un țarc. Încet-încet se va adapta din nou la mediul ei natural. Se va simți mai bine. O să vezi că va învăța și să vâneze.

Am ales un loc potrivit în grădină și m-am apucat să-l încercuiesc cu o palisadă. O puneam des acolo pe Ninna. Ea se plimba, bucuroasă de această semilibertate. Dar eu, neliniștit ca întotdeauna, n-o pierdeam din vedere.

Între timp se apropia data unei călătorii pe care o planificasem cu multă vreme înainte. În luna ianuarie, mai exact. Plecarea era stabilită pentru jumătatea lunii august.

Nu era vorba despre o călătorie oarecare, ci despre visul vieții mele.

Era vorba despre o călătorie în Africa sălbatică, împreună cu trei prieteni foarte buni: Enrico, veterinar, un maestru pentru mine; Matteo, veterinar și prieten la cataramă; și Dario, singurul care nu-i veterinar, dar e un prieten înțelegător și bun ca pâinea caldă. Era o vacanță organizată, mai veneau vreo zece sau unsprezece oameni cu noi, plus ghidul și șoferii. Trebuia să mergem în Namibia și, traversând deșertul Kalahari, să ne îndreptăm spre Botswana, apoi să străbatem, de la izvoarele fluviului Okavango, parcurile naturale, ajungând în sfârșit la cascada Victoria.

Eram sfâșiat între dorința nemăsurată de a face această călătorie și neplăcerea infinită de a o lăsa singură pe Ninna.

Dacă plecam, cine avea grijă de ea? Asta era într-adevăr o problemă. Nu era o excursie la mare: nu puteam s-o iau cu mine. Am vorbit cu mama și cu vărul meu Francesco. El e singurul fiu al bietului meu unchi Osvaldo. Îi seamănă. Are o inimă la fel de mare. Iubește tot atât de mult animalele și natura. Francesco mi-a spus pe loc:

— Massimo, poți pleca liniștit: o să mă ocup eu de Ninna. Ai încredere!

— Sunt și eu pe-aici! Și eu pot să am grijă de ea, a adăugat imediat, nu fără entuziasm, mama.

Toți erau înnebuniți după Ninna!

Aveam o încredere oarbă și într-unul, și în celălalt.

Francesco și cu mine aveam să construim un țarc în grădina casei mamei. În fiecare seară ei trebuiau să o pună acolo pe Ninna pentru câteva ore. Nu voiam să o lase toată noaptea. Mă temeam de vizita neplăcută a vreunui prădător nocturn. În restul timpului urma să rămână în cușcă. Le-am dat toate

instrucțiunile cu privire la hrănirea micuței și am încheiat, inevitabil, cu o grămadă de recomandări. Amândoi au ascultat cu atenție. Era într-adevăr aranjamentul ideal. Printre altele, casa lui Francesco se află chiar în fața casei mamei, lucru care avea să-i ușureze deplasările.

Am construit împreună țarcul Ninnei, sub un cireș. Frunzișul des avea să-i ofere umbra necesară. Am pus plăci ondulate de plastic, formând un dreptunghi. Le-am îngropat mai bine de zece centimetri: în felul ăsta, dacă Ninnei i-ar fi venit ideea să sape un tunel pe sub plăci (pentru că aricii sapă!), ar fi dat de o barieră. Am pus oricum pietre în jurul țarcului, ca să fie cât mai sigur. La final, împrejmuirea avea trei metri lățime, patru lungime și un metru înălțime. Înăuntru, pe o temelie de cărămizi, am pus noua căsuță a Ninnei: o cutie de lemn ce servise inițial la păstrarea sticlelor cu vin de soi și căreia îi făcusem o gaură pe o latură. Ca s-o întăresc, i-am adăugat un mic acoperiș izolat cu nailon. Apoi, tot cu ajutorul lui Francesco, am prins un acoperiș pe o parte a țarcului, exact deasupra căsuței. Așa, chiar și în cazul unor furtuni neașteptate, Ninna se putea adăposti cum trebuie.

A venit și ajunul plecării. Aranjasem deja totul, dar încă stăteam în cumpănă. Era o călătorie foarte scumpă, iar eu dădusem deja un avans. Dacă aș fi putut să-mi recuperez banii, probabil nici n-aș mai fi plecat...

Seara am pus-o pe Ninna în mașină, cu tot bagajul ei. Apoi i-am luat pe Lilly și pe Jack. M-am dus la mama. Ea și Francesco mă așteptau. Cei doi câini erau obișnuiți să rămână la mama când plecam în vacanță sau dacă aveam treburi care mă țineau departe mai multe zile. I-au salutat cu mare bucurie pe ea și pe vărul meu, iar apoi s-au repezit să-și exploreze colțurile preferate, ca să vadă dacă totul rămăsese neschimbat de ultima oară când stătuseră acolo. Dar pentru Ninna totul era nou.

Am controlat încă o dată minuțios țarcul. Apoi le-am înșirat din nou mamei și lui Francesco lucrurile pe care trebuiau să le facă pentru Ninna. În sfârșit, după ce mi-am lăsat „copiii“ pe mâini bune – și doar după interminabile îmbrățișări –, m-am întors acasă.

Să intru în casă fără să fiu întâmpinat de lătratul vesel al lui Lilly și al lui Jack și s-o văd pe Ninna alergând în stânga și-n dreapta m-a făcut să mă simt singur. M-a trecut un fior pe șira spinării. Era prea multă liniște. O liniște plină, rotundă, asurzitoare. Casa mi s-a părut inutil de mare și mai ales goală. Pe când mă tot suceam în pat, m-am pomenit gândindu-mă că sunt un mare egoist: pentru o vacanță îmi pusesem pe planul al doilea câinii și aricioaica. Fără îndoială, aici ar fi fost mai relaxați și poate mai în siguranță. Îmi făceam griji pentru Ninna. Cum avea să reacționeze nemaivăzându-mă? Simțind în preajmă doi oameni necunoscuți? Dacă avea să cadă? Sau să fugă? Chinuit de griji, stăteam cu ochii larg deschiși. Am adormit abia când lumina zorilor a prins să alunge întunericul. În două ore trebuia să pornesc spre aeroport. Un lucru era sigur: de când o întâlnisem pe Ninna, dintr-un motiv sau altul, nu mai avusesem parte de o noapte de somn liniștit.

12

Îmi amintesc fiecare clipă petrecută în Africa. Începând cu cerul pe care l-am văzut când am coborât din avion. Era de un albastru strălucitor, deplin și neștirbit. Fără umbră de nor. Fără nici un fel de umbră. Într-o clipă am fost învăluit în aerul limpede, pe care l-am întâmpinat cu emoție. Și mi s-a părut luminos.

Cunoșteam pământul acela vechi pentru că îl studiasem în cărțile de școală, îl văzusem în mii de documentare de televiziune, și totuși mă uluia. Simțurile îmi erau îmbătate de uimire.

Mergeam împărțiți în grupuri în mașini. O caravană de mașini de teren una după alta, în șir indian. Mașini încărcate cu de toate: de la corturi la mâncare. Drumuri foarte late, foarte lungi, foarte drepte. În jur totul era neted și nesfârșit. Nisip roșu. Arbuști verzi răzlețiți ici-colo. Siluete negre de copaci cu coroana ca o umbrelă. Îmi amintesc fiecare răsărit și fiecare apus: cerul se învăpăia. Lua culoarea focului. Uneori cu nuanțe diferite.

În delta fluviului Okavango – care nu se varsă în mare, ci dispare în deșert –, am lăsat mașinile și am mers cu canoele pe firul apei, printre stufărișuri și insulițe. Și apoi din nou cu mașina ca să ajungem la granița cu Zimbabwe. În comuniune perfectă cu natura. O imersiune totală. Hipopotami, elefanți, lei, girafe, gnu, babuini, hiene, crocodili și multe altele. Și specii de păsări pe care nici nu știu să le înșir. Și un leopard. Da, doar unul. Nu sunt ușor de zărit. Nu reușeam să cuprind totul cu privirea. Stelele nopții mă… copleșeau. O călătorie mitică. Ba mai mult: magică.

În fiecare seară, într-un loc potrivit, așezam mașinile în cerc și în mijloc înălțam corturile. Puneam apoi mesele de picnic una lângă alta. Mâncam toți împreună, comentând emoțiile zilei trecute.

Dar asta nu era totul.

Încă din prima seară, tovarășii mei de aventură m-au văzut învârtindu-mă de colo-colo prin tabără, în căutarea unui loc în care mobilul să aibă semnal. Când m-am îndepărtat puțin, ghidul mi-a recomandat să am grijă, să nu mă duc prea departe, pentru că e foarte periculos. I-am răspuns că trebuie s-o sun neapărat pe mama. De cum m-am întors, un tip din grup a început să mă ironizeze:

— I-auzi, trebuie s-o suni pe mămica!

Altul a plusat imediat:

— Ți-e dor de mămica! Ești lipit de fusta ei!

Alții l-au imitat, în timp ce din toate părțile se auzeau chicoteli.

— Da’ de unde, îmi fac griji pentru Ninna și voiam vești despre ea, le-am explicat.

— Ninna? au repetat în cor trei sau patru dintre ei.

Și uite așa, în fiecare seară – în Africa! –, m-am pomenit povestind despre aricioaica mea: cum o întâlnisem, cum o hrănisem, cum avusesem grijă de ea. Ca un foileton. Da, vorbeam despre leoaice și vulturi, despre facoceri și gazele... și despre Ninna, până noaptea târziu, până la culcare.

De-acum acesta era ritualul: căutam un loc unde aveam semnal și o sunam pe mama.

Vorbeam puțin:

— Bună, mamă, ce mai faci?

— Bine. Tu?

— Bine. Ce face Ninna?

— Bine.

— OK. Pe mâine.

Mă întorceam apoi la masa întinsă pentru cină și toți mă întrebau:

— Ce face Ninna?

Mai târziu, pe măsură ce discuțiile noastre se stingeau, vocile nopții se făceau tot mai auzite. Bezna se umplea de

foșnete, chemări, pocnete, țipete de animale. Într-o seară am fost surprinși de răgetul puternic al unui leu. Impunător. Foarte aproape. Umpluse aerul într-atât încât ne zguduia. Toți tăcuserăm, uitându-ne întrebător unul la altul. Eram plini de uimire și de un fel de respect. Unii își ascundeau cu greu un pic de spaimă. Ghidul ne-a spus că poate fi periculos: mai bine să ne retragem fiecare în cortul său. Acolo aveam să fim în siguranță. Așa am și făcut. În noaptea aceea, unora dintre noi le-a fost greu să adoarmă. Eu stăteam în cort cu Enrico. L-am trezit pe la trei:

— Enrico, ascultă... răgetul leului e mai îndepărtat acum.

Într-adevăr, era mai grav, dar parcă mai slab. Ca în surdină, deși încă puternic. Enrico asculta împreună cu mine.

— Da, se duce de-aici.

Apoi am izbucnit în râs: nu era vocea regelui pădurii, ci a unuia dintre tovarășii noștri, care sforăia în cel mai incredibil fel pe care îl auzisem vreodată. Sunt aproape sigur că sforăitul (sau răgetul?) lui zgomotos, plin și redundant ținuse în fiecare noapte la o distanță potrivită și respectuoasă de noi toate animalele savanei.

Eram aproape de sfârșitul vacanței, dinaintea cascadei Victoria. Dar nu reușeam să mă bucur de spectacolul acela excepțional. Indiscutabila frumusețe a căderii de apă, forța impetuoasă, bubuitul asurzitor, miile de curcubeie, norii de vapori ajungeau la inima mea, însă nu reușeau să mi-o răpească. Eram prea îngrijorat. De trei zile nu mai izbuteam să vorbesc cu mama. Telefonul suna în gol. Mă temeam că se întâmplase ceva.

Poate că nu-mi răspundea ca să nu-mi dea vești proaste despre Ninna. Neliniștea mea devenea tot mai palpabilă cu trecerea orelor.

A dat Dumnezeu și a venit și momentul întoarcerii acasă. După ce am coborât din avion, am urcat cu toții în microbuzul care avea să ne aducă de la aeroport. M-am așezat pe o banchetă din spate și primul lucru pe care l-am făcut a fost să scot telefonul și să tastez cu degete tremurătoare numărul mamei. În cele din urmă mi-a răspuns.

— Mamă, de zile în șir încerc să dau de tine! Ești bine? S-a întâmplat ceva? am țipat agitat.

— Da, chiar s-a întâmplat ceva..., a spus ea cu un firicel de voce.

— Ceva? Ce? am repetat tulburat.

— Trebuie să-ți dau o veste proastă..., a urmat ea cu voce șovăitoare.

— Spune, mamă, of, mi se face rău! A murit Ninna? am țipat din nou cu toată puterea și disperarea.

În microbuz s-a lăsat o liniște nefirească. Nu se auzea nici musca. Unul câte unul, tovarășii mei s-au întors spre mine, stupefiați.

— A murit Ninna? am tunat din nou, gata să izbucnesc în plâns.

La capătul firului s-a lăsat o tăcere plină de încordare.

Prietenii au repetat într-o șoaptă mâhnită:

— A murit Ninna...

— A murit Ninna...

— A murit Ninna...

Fețe de înmormântare.

Toți se atașaseră de aricioaica despre care le povestisem.

Eu nu mai puteam de durere, îmi ieșiseră ochii din cap, mi se uscase gura.

Mama a continuat:

— S-a întâmplat într-o clipă...

— Mamă, CE S-A ÎNTÂMPLAT?

— Am căzut și mi-am rupt o mână...

— O, Doamne! Atâta tot? Ți-ai rupt o mână? Slavă Domnului!

Cei din grup au zâmbit radioși, în timp ce de prin colțuri se auzea:

— Nu s-a întâmplat nimic! Totul e OK! Ninna trăiește! Mama lui Massimo și-a rupt mâna, atâta tot!

Întregul microbuz a scos un suspin de ușurare.

— Cum adică „atâta tot“? a repetat mama cu un oftat.

— Iartă-mă, mamă, îmi pare rău. Dar mă temusem că... vreau să spun... hai, lasă, o mână se vindecă. Te iubesc. Ajung curând la tine, i-am răspuns, împuns oarecum de ghimpele remușcării, însă deja mai calm.

13

Mama mă aștepta în prag. M-am îndreptat spre ea cu brațele larg deschise, dar între noi doi s-au băgat, despotici, Lilly și Jack. Cu salturi, piruete, lătrături, scheunături. Fără încetare. Lilly se trântea la pământ, cu burta în sus. Apoi se răsucea și, fericită, mi se freca de picioare. Întruna. Doar după o serie de manifestări de bucurie efervescente, când cei doi câini s-au potolit, am îmbrățișat-o în sfârșit pe mama. Ni s-a alăturat și Francesco. Alte îmbrățișări.

— Și Ninna? i-am întrebat pe amândoi.

Ninna deja mă simțise. Poate îmi recunoscuse vocea, poate mirosul. Nu era în căsuța ei de carton, ci agățată de plasa cuștii. Cu ochișorii ațintiți la mine în timp ce adulmeca înnebunită.

— Ninna, Ninnaaa! o strigam, iar ea părea că vrea să treacă, cu orice preț, prin ochiurile plasei.

— Ți-o dau eu, a zis Francesco și, întinzând mâna spre ea, a lăsat-o să i se urce în palmă.

Mi-a dat-o. Eu am luat-o și am apropiat-o de față. Ninna a început să mă lingă. S-a întrerupt doar ca să se răsucească o clipă în mâinile mele și apoi s-a apucat din nou să mă lingă, dezlănțuită. Și pe degete. Era entuziasmată. Își ieșise din minți. Părea fericită. Și eu eram fericit.

— Când ai luat-o pe Ninna, se simțea în siguranță, n-a încercat să se facă ghem, să se ascundă, i-am spus lui Francesco imediat ce aricioaica s-a mai potolit.

— Da, ne-am împrietenit. Are încredere în mine.

— Ce mult a crescut! În astea două săptămâni te-ai purtat bine cu ea din toate punctele de vedere.

— A fost ușor. Mă fascinează.

L-am privit zâmbind. Îl înțelegeam. M-am gândit că în privința asta e leit unchiul Osvaldo. Dar fizic nu-i seamănă. Oricum, e un băiat frumos. Într-un alt fel, însă frumos și el. Blond, cu ochi albastru-deschis. Și cu un fizic grozav, care zăpăcește fetele.

Acasă, Francesco are o mică grădină zoologică: ponei, câini, pisici, papagali. Câte puțin din toate. Se ocupă de toate animalele cu dragoste și atenție. E bun la suflet. La fel ca tatăl său.

Atunci, în timp ce vorbeam despre Ninna – dar mi se întâmpla și mi se întâmplă adesea –, mi-a trecut prin cap că relația noastră seamănă cu cea pe care o avusesem eu cu unchiul Osvaldo. Numai că acum rolurile erau inversate: eu mă simțeam fratele mai mare. Iar Francesco, pentru mine, era fratele mai mic.

Mama a strigat din bucătărie:

— Massimo, rămâi la masă?

— Da, da, i-am răspuns. Apoi m-am întors spre Francesco: Rămâi și tu, te rog. Avem multe de vorbit.

El a acceptat zâmbind, apoi i-a strigat mamei:

— Mătușă Franca, mai pune o farfurie la masă. Rămân cu voi.

În ziua următoare eram tot acolo. Îmi dădeam seama că mama, cu mâna ei ruptă, avea destule greutăți și încercam s-o ajut cumva. În plus, voiam să stau puțin cu ea. Și cu Francesco. M-am gândit că aveam să rămân cel mult o săptămână, dar am rămas mult mai mult. Mama și vărul meu îmi transmiteau căldura familiei. Mă făceau să mă simt bine.

Eu mă ocupam de cumpărături, de spălatul vaselor și de altele la fel. Mama făcea mâncare. Era fericită.

Mă întorceam de la muncă după-amiaza târziu și imediat venea Francesco. Făceam lungi plimbări pe câmp, în pădurea din apropiere. Vorbeam despre o grămadă de chestii: despre animale, natură, femei, muncă, viitor.

Ne făceam confidențe și ne dădeam sfaturi. I-am povestit chiar despre amărăciunea despărțirii de fosta mea soție. Era important că ne ascultam unul pe celălalt. Asta ne împingea să

reflectăm din nou și poate ne ajuta cumva să ne exorcizăm tristețile și fricile.

În una dintre acele seri i-am vorbit despre o idee care mi se tot învârtea prin cap de ceva vreme:

— Știi ce mi-ar plăcea foarte mult? Să deschid un centru ca să ajut aricii cu probleme. M-a inspirat Ninna mea. Aricioaica asta întâlnită întâmplător a schimbat ceva în sufletul meu.

— Un centru pentru arici? E un proiect cam ciudat...

— Da, un centru dotat pentru a salva cât mai mulți arici.

Cuvintele mele s-au pierdut în tăcerea care se lăsase pentru a face loc imaginației.

Am urmat:

— Ninna mi-a sporit dorința de a-i ajuta pe cei mai slabi, pe cei mai ignorați. Tocmai pentru că, în general, nu se gândește nimeni la ei. Dar orice făptură, fie și cea mai mică, este prețioasă. E, înainte de toate, o viață. Dar este și un element important pentru planeta noastră, o piesă fără de care puzzle-ul nu e complet, un element indispensabil pentru armonia întregului.

Amândoi am rămas din nou tăcuți câteva minute, ca să ne punem gândurile în ordine.

— Sunt aici ca să fac ceva cu viața mea, nu-i așa? am continuat, fără să aștept vreun răspuns.

— Cine știe? Poate că nimic nu e întâmplător. Poate chiar trebuia s-o întâlnești pe Ninna. Ca să-ți alegi calea asta, ca să-ți urmezi drumul, a spus Francesco.

— O să construiesc țarcuri acasă. Loc e berechet. E o casă așa de mare! Și o să pun acolo toți aricii cu probleme.

— O să te ajut și eu, Massimo.

Știam că pot conta pe el.

În ziua următoare i-am scris Giuliei despre proiectul meu, însă ea mi-a temperat entuziasmul. Mi-a răspuns:

Nu e așa de ușor. Ca să ții arici îți trebuie permise și autorizații oficiale. Poate ți-ar fi mai ușor să dai o mână de ajutor într-un centru deja înființat, care are toate aprobările.

Ca de obicei, avea dreptate. Legea spune că, dacă găsești un arici, trebuie să-l duci la un centru de reabilitare a animalelor sălbatice. Sau îl poți încredința unui veterinar. Eu sunt

veterinar, deci totul e în regulă, nu-i așa? Nu! Un veterinar poate păstra un arici sau un animal sălbatic doar pe perioada necesară pentru a-l îngriji. Apoi trebuie să-l ducă la un centru, unde angajații îl țin pe termen mediu sau lung, după caz, până când îl eliberează în natură.

L-am sunat pe directorul Centrului de reabilitare a animalelor sălbatice din Cuneo, m-am prezentat și i-am spus că mi-ar plăcea să mă ocup de arici. A fost entuziasmat și mi-a propus să fac parte din echipa lor. Totuși, ideea abia îmi venise. Aveam nevoie de timp s-o procesez. O întorceam pe toate părțile și mă gândeam cum să mă organizez. Mă simțeam ca și cum mi-aș fi urmat visurile. Și nu-mi displăcea.

Zilele treceau una după alta și încă nu mă întorsesem acasă.

— Mai stai puțin..., mi-a spus mama.

Și n-am știut – nici măcar n-am vrut – să o refuz. Doream să mai respir aerul acela mângâietor și plin de căldură ce ne învăluia în casa ei, în perioada aceea. Erau clipe perfecte.

Într-o dimineață luam micul dejun în grabă, pentru că mă aștepta un lung șir de consultații în diverse locuri, și mama a observat:

— Ai în privire o lumină diferită. Ești mai senin. Dai mai puțină importanță imaginii tale exterioare. Nu te mai obsedează. Acum știi să privești mai adânc înăuntrul tău... Și deosebești mai bine lucrurile care au valoare de cele care n-au.

Mi-a spus-o pur și simplu, cu același ton pe care l-ar fi folosit ca să-mi citească lista de cumpărături. Dar ochii ei verzi ca frunzișul pădurii străluceau de lacrimi. Și-i ascundea cu pudoare, însă emoția ei era evidentă. Am îmbrățișat-o, în timp ce îi șopteam zâmbind:

— Draga mea Franchina...

Era târziu. Am sărit în mașină. Conduceam repede și într-o clipă printre gândurile mele s-a ivit fulgerător imaginea mătușii Marilena. Cuvintele mamei o făcuseră să se întrupeze din amintirile mele. Mi-am adus aminte toate discuțiile noastre. Încrederea pe care o avea în mine. I-am spus *Mulțumesc, tușă Marilena!* Mătușa murise cu câțiva ani în urmă. Dar mie îmi plăcea să mă gândesc că încă mă ascultă când îi vorbeam uneori.

14

Serile târzii i le dedicam Ninnei. O puneam în țarcul de-afară. Dar curând mi-am dat seama că nu-i mai ajunge. Deseori se plimba agitată de-a lungul lui, de parcă ar fi vrut să găsească o cale să scape din închisoarea aceea. Nici nu pot spune cât de tare mă durea sufletul. Dar am găsit o soluție.

Câinii mamei nu erau un pericol, pentru că nu aveau acces la colțul de grădină rezervat Ninnei. Deci era de ajuns să-i închid pe Lilly și pe Jack în vreo parte a casei – din prudență evitam cu grijă orice posibil contact direct între ei și aricioaica mea – și colțișorul acela de lume devenea un loc sigur. O scoteam pe Ninna din țarc și o puneam pe iarbă. Ea explora totul în jur. Mi se părea atât de fericită, încât câteva seri mai târziu m-a ispitit ideea să fiu mai îndrăzneț. Așa că, înarmat cu o lanternă bună, mi-am luat obiceiul de a o lăsa să se plimbe afară din grădină, pe drumeagul neasfaltat ce șerpuiește printre câmpuri până la marginea pădurii. Plimbările noastre durau ore în șir.

În lumina de argint a lunii, eu și ea: două animale nocturne.

Primii ei pași afară, circumspecți într-un mod grațios, s-au schimbat repede în mici curse întrerupte de momente de... vânătoare. Când adulmeca o urmă care i se părea interesantă, își lăsa năsucul în pământ și o urmărea. Întâi mirosea puțin la dreapta, apoi la stânga și apoi în centru, până ce, în sfârșit sigură, se îndrepta spre țintă. La început adulmeca puțin, scoțând un fel de *ff... ff...* Pe măsură ce se apropia de pradă, aspira tot mai puternic și ritmul se accelera: *fff*, *fff*, *fff*, *fff*. În fine, înceta brusc să adulmece și se auzea *cric-crac*-ul dințișorilor

care zdrobeau un gândac sau o urechelniță. Misiune îndeplinită.

Apoi își relua drumul. Eu o urmam. Deseori, mergând în fața mea, se oprea brusc. Se întorcea, mă căuta. Mă privea. Poate mă aștepta s-o prind din urmă? Când ajungeam mai aproape, pornea din nou la drum. Mergeam până la marginea pădurii, dar n-o lăsam să intre. Mi-era frică să n-o pierd.

Cu toate că...

Cu toate că Giulia îmi scrisese deja că aricii, când sunt capabili să trăiască prin propriile forțe, trebuie eliberați în mediul lor natural.

Simțeam din toată ființa că are dreptate.

Simțeam din toată ființa că nu mă pot despărți de Ninna.

Un uriaș conflict interior.

O dată am făcut o încercare – dacă se poate numi așa – sfâșietoare pentru mine. Eram în spatele ei, pe drumeagul dintre câmpuri, într-una din nopțile acelea pline de stele și cu lună. Mergeam încet, lăsând-o să se îndepărteze. Când a ajuns la o distanță apreciabilă, m-am oprit. Și am închis ochii.

Vai!

Cu inima plină de neliniște, i-am șoptit în gând: „Du-te, Ninna, du-te. Fugi de mine. Du-te, Ninna, și fii fericită. Du-te, Ninna, du-te. Să ai parte de o soartă bună!“. Am rămas acolo, îndurerat, nemișcat, destulă vreme pentru ca ea să plece. Poate ceva mai mult. Când am deschis încetișor ochii, încă nesigur, eram total panicat. Oare Ninna fugise? Nu aveam s-o mai văd niciodată? Eram răscolit. O lacrimă mi s-a prelins pe obraz. Mi-am făcut curaj și am privit în jos, unde o lăsasem ultima oară.

Ninna era acolo! Mi se părea că visez! Nu plecase! Era întoarsă spre mine. Mă aștepta. Poate că purtarea mea era nepotrivită, dar am alergat la ea și am luat-o în mână, electrizat de bucuria de-a o mai avea cu mine.

Plimbările cu Ninna m-au învățat să ascult tăcerea naturii la țară. Am descoperit astfel că e doar aparentă. Foșnetele, fâșâitul frunzelor, țârâitul greierilor, țipetele păsărilor de noapte și multe alte zgomote populau acea falsă tăcere. Iar când mă ghemuiam lângă aricioaica mea ce adulmeca fiecare centimetru pătrat de teren, îmi dădeam seama ce viață frenetică mișună

printre firele de iarbă. Foloseam tot mai puțin lanterna pe care o luam cu mine, mă obișnuisem să văd pe întuneric. Sigur că nu foarte bine, totuși destul cât să disting, în nopțile clare și senine, detaliile acelei mici lumi mari care trăia acolo. Spectacolul acela era uneori delicat, alteori mai dur, însă întotdeauna fascinant.

În una dintre excursiile noastre nocturne, eu și Ninna am avut parte de o aventură pe care nu o voi uita niciodată. Ea era mai în față, ca de obicei, și adulmeca atentă o urmă. Eu n-o scăpam din ochi. Eram la capătul obișnuitului drumeag, acolo unde începe pădurea.

De aceasta ne despărțeau doar o șosea și un mic șanț. Dintr-odată, în aer a răsunat un fel de grohăit puternic și ciudat. Nu mai auzisem vreodată un animal scoțând asemenea sunet. M-am înfiorat. Atunci, instinctiv, am intuit că Ninna era în primejdie. Din impuls, am luat ochii de la ea ca să văd de unde vine mârâitul. Și mi-a înghețat sângele în vene. Un viezure uriaș alerga pe șoseaua din față spre Ninna, care, nebănuind nimic, continua să adulmece liniștită. De cum l-am văzut, am început să alerg spre ea cu o viteză de care nu mă credeam în stare. Dar el era mai aproape de aricioaica mea. Încă un salt și avea să ajungă în șanțul de lângă drumeagul nostru. Eram îngrozit. Și zburam. Îmi bubuiau tâmplele de efort. Viezurele s-a aruncat în șanț și a ieșit într-o clipă pe partea cealaltă. Ajunsese la ea. Dar și eu ajunsesem. El, eu și Ninna. Foarte aproape. Am întins mâna fulgerător și am înșfăcat aricioaica. Brusc, m-am răsucit pe călcâie, cu Ninna în brațe, strângând-o la piept ca s-o apăr, și i-am întors spatele viezurelui. Totuși am apucat să-i văd botul căscat spre mine. Și străfulgerarea colților. Nu m-a atacat, poate a mai mârâit sau a mai pufăit. Dar nu-mi amintesc bine, nu sunt sigur. Șocul era prea puternic. În orice caz, n-a sărit la mine, ci s-a îndepărtat. S-a așternut liniștea. Se auzea doar cum îmi bate inima. Ba nu... se mai auzea și altceva: inimioara Ninnei, lângă a mea, bătea la fel de tare și de repede, la unison.

Inimă lângă inimă: *BUM*, *BUM*, *BUM*.

Gâfâind, ascultam ritmul acela convulsiv și îmi dădeam seama cât sunt de atașat de micuță. Încet-încet, în timp ce ni se liniștea bătăile inimii, ne-am întors acasă împreună. Ninna

încă stătea ghemuită la mine în brațe. Deasupra noastră tremurau toate stelele.

15

Tata și cu mine ne dăduserăm întâlnire într-un bar, la o cafea. Nu ne mai văzuserăm de săptămâni bune. Ne-am așezat la o măsuță de lângă o fereastră mare ce dădea spre stradă. Am început să ne povestim ultimele întâmplări. Când păream să epuizăm un subiect, amândoi ne uitam pe fereastră, însă fără să vedem ceva. Apoi începeam din nou să vorbim. Ploua. Era o zi de culoarea melancoliei care mă însoțea de-o vreme. După ce a privit îndelung un felinar stins de la colțul străzii din față, tata s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Ai slăbit...

A mai stat puțin și apoi, cu îngrijorare, a adăugat:

— Te găsesc obosit. Și trist... O mai ai pe Ninna?

Lacrimile au pornit să-mi curgă incontrolabil. Nu voiam să plâng, însă nu reușeam să mă abțin.

— Da, o mai am. Ar trebui să-i dau drumul, dar nu reușesc, am îngăimat cu vocea frântă de emoție.

— Un animal sălbatic are nevoie să trăiască în libertate ca să fie fericit. Trebuie s-o lași să plece.

— Am mai încercat o dată. Dar n-a plecat. M-a așteptat. Numai că eu... m-am atașat prea mult de ea...

— Cum poți să te atașezi de un animăluț sălbatic? Ninna e un arici! Nu-i un câine. Și nici o pisică.

— Nu mi se pare așa de anormal să te atașezi de un arici...

— Massimo, în orice caz, trebuie să te gândești la binele ei. Nu la tine...

Tata avea dreptate. Cuvintele lui m-au făcut să reflectez după aceea. Dar rămâneam nehotărât.

„Libertate.“

Ce cuvânt frumos! Are parfumul câmpurilor și culoarea cerului. Poți respira azurul și iarba verde până te îmbată. În aerul neîngrădit. În timp ce zbori, îmbrățișat de un vânt blând.

Însă mica mea Ninna era încă în lanțuri.

De ce anume mă temeam eliberând-o? Că nu o voi mai vedea. Dar și că s-ar putea să nu se descurce.

Închisoarea în care o țineam era mult mai sigură.

Se obișnuise cu grădina și cu pajiștile învecinate. În plus, învățase să vâneze. Însă nu era de-ajuns. Potrivit surselor italiene și străine pe care mi le indicase Giulia, pentru a fi eliberat toamna, un arici trebuie să cântărească cel puțin șase sute cincizeci de grame. În felul ăsta, în timpul hibernării are destule provizii de grăsime pentru a supraviețui până la sfârșitul iernii.

Citisem că, dacă eliberezi un arici primăvara, e de ajuns o greutate de cinci sute de grame, deoarece are în față o lungă perioadă bogată în hrană de care se poate folosi după placul inimii. Dar nu era cazul Ninnei. Spre sfârșitul lui august, ea cântărea șase sute de grame. Oare era o greutate care permitea eliberarea?

De altfel, Giulia îmi scrisese:

O poți elibera.

Puține cuvinte. Trei. Dar care mă făceau să mă simt de parcă mă lovise acceleratul.

Oricum, aricioaicei mele îi lipseau cincizeci de grame. Dacă tabelele indică o greutate de șase sute cincizeci, o fi existând vreun motiv, nu? Cincizeci de grame în minus, pentru un animal așa de mic, nu sunt puține.

Bine, recunosc: am marșat serios pe pretextul ăsta. Am încercat s-o conving pe Giulia că micuța mea practic putea fi considerată la limită.

Ea mi-a scris:

Înțeleg că ești neliniștit pentru că vrei s-o protejezi pe Ninna... dar în felul ăsta nu îi dai ce-i trebuie.

Un e-mail ca o lovitură de sabie. Însă tristețea mi-a fost îndulcită în parte de următoarele două:

Massimo, și mie îmi pare foarte rău când eliberez un arici, pentru că știu că îmi va fi foarte dor de el. Dar în același timp

sunt bucuroasă, pentru că știu că va fi fericit. Orice arici are dreptul să fie liber.

Massimo, OK, las-o pe Ninna în țarc. O să hiberneze acolo. Pregătește-te de această primă despărțire. O s-o revezi primăvara viitoare...

Am început din nou să plâng. Eram fericit că Giulia mă înțelege și că aricioaica avea să mai stea cu mine. Dar și să n-o văd o iarnă întreagă mă întrista. Trăgeam o tură de plâns după alta.

Între timp, toamna picta în culorile sale grădina, câmpurile și pădurea. Într-o seară, pe 14 octombrie, s-a întâmplat ceva care m-a surprins nu puțin. Mama și cu mine abia terminaserăm cina. M-am apropiat de fereastră ca să arunc o privire la Ninna, care era afară, în țarcul ei. Lilly și Jack erau și ei în grădină: el muncea sârguincios ca să mute o piatră, iar ea se învârtea veselă prin preajmă. La lumina galbenă a felinarelor de lângă straturi, îi puteam vedea destul de bine. M-am întors să-i răspund mamei la o întrebare pe care mi-o pusese și, când m-am uitat din nou afară, cei doi câini dispăruseră. Ciudat era că Jack își lăsase treaba la jumătate! După câteva secunde, amândoi au început să latre frenetic. I-am chemat, însă nu m-au ascultat. Lătrau furios, ca atunci când un străin intra în grădină. Ușor îngrijorat, am preferat să mă duc să arunc o privire. Am luat o lanternă și am ieșit. Lilly și Jack, în spate, aproape de gard, exact unde grădina era mai întunecoasă, continuau să protesteze frenetic împotriva a ceva sau a cuiva. Însă, când m-am apropiat, n-am văzut nimic diferit față de ce era acolo de obicei. Totuși, lătratul lor furios nu înceta. Am mișcat lanterna încolo și-ncoace, dar totul părea în regulă. În sfârșit am reușit să-i fac să tacă. Eram pe punctul să mă întorc în casă, când am auzit clar un sunet pe care îl cunoșteam bine. M-am oprit străfulgerat. Urechea mea, de-acum antrenată, auzise tipicul *bum bum bum* al unei inimi de arici care bate nebunește.

— Vai, a scăpat Ninna din țarc! am strigat pe întuneric.

Am alergat în acea parte a grădinii unde se afla aricioaica. Era acolo, vâna.

Și atunci, a cui era inimioara aceea speriată?

M-am întors în fugă acolo unde câinii începuseră din nou să latre nervoși. Am dat la o parte crengile tufișurilor și niște flori. În sfârșit l-am văzut. Era un mic arici speriat. L-am luat cu delicatețe. Era ghemuit și speriat. Dar apoi s-a desfăcut puțin, cât să-și arate botișorul. Era foarte frumos. Și avea cei mai dulci ochi pe care îi văzusem vreodată. Ce să fac? Am chemat-o pe mama și am rugat-o să-i închidă pe Lilly și pe Jack undeva. Apoi am început un schimb strâns de SMS-uri cu Giulia.

Am găsit un arici în grădină!

E mare sau mic?

Mai mic decât Ninna. Așa, din ochi, cred că are vreo cinci sute de grame.

Ca greutate e puțin la limită ca să poată ieși din hibernare, dar încă avem timp, poate reușește dacă îi dai constant să mănânce.

Giulia, e un băiețel!!! ☺

I-auzi! Se răspândește vestea că acolo locuiește o fetiță frumoasă!!! ☺

Am pus ariciul jos, chiar acolo unde îl găsisem cu puțină vreme înainte, și m-am grăbit să fac rost de boabe pentru pisoi, care le plac mult aricilor, și de apă.

Dar în seara următoare n-am mai dat de micuț. Mâncarea și apa erau tot acolo.

Am schimbat apa ca să fie proaspătă și, după ce am aruncat mâncarea veche, am pregătit altă porție.

Au trecut câteva zile. Ariciul dispăruse. Totuși, uneori găseam mai puțină mâncare. I-am scris din nou Giuliei:

Nu sunt sigur că ariciul e cel care mănâncă. Ar putea fi pisicile vecinilor sau cine știe ce animăluțe nocturne.

Ea a sugerat:

Încearcă să pui semințe de pin. Pisicilor nu le plac. Deci, dacă dispar, s-ar putea să le mănânce el. Dar ia în calcul și că e posibil să nu-l mai vezi niciodată: poate era un arici în trecere.

Îmi părea rău că nu-l oprisem. La mine ar fi avut o grămadă de mâncare ca să se pregătească să înfrunte iarna. Oricum, am continuat să împrăștii boabe și semințe de pin cam peste tot prin grădină. Am descoperit în gard o gaură mică. Sigur pe acolo intrase ariciul. Nu uitam niciodată să pun alături puțină

carne din conservă. Pe 26 octombrie, după cină, m-am dus ca de obicei să iau resturile de mâncare veche și să pun o porție nouă. Și aproape de gard era ariciul! Mi-a tresăltat inima de bucurie. Mă privea cu ochișorii săi dulci. Stătea nemișcat, cu aerul jenat al cuiva prins cu mâța-n sac. Sau poate era pur și simplu orbit de lumina lanternei pe care i-o băgasem în ochi. Am întins încet o mână și l-am luat. Privirea lui duioasă și lipsită de apărare m-a fermecat.

16

M-am întors în casă și am cântărit ariciul. Patru sute cincizeci de grame. L-am examinat minuțios, ca să văd dacă se simte bine sau nu. Avea respirația precipitată. M-am gândit că poate e din cauza fricii, dar nu eram sigur. Avea câteva căpușe prinse de piele. Am anunțat-o pe Giulia și i-am transmis aceste prime date. A răspuns imediat:

E puțin cam mic. Hai să-l ținem sub observație câteva zile, să vedem ce-i mai bine să facem cu el.

A doua zi – era duminică – a venit Greta. În ultima vreme, poate din cauză că stăteam încă la mama, ne văzuserăm mai puțin. Am dus-o imediat la noul arici.

— Ai dreptate, are o expresie foarte dulce. Cât e de frumușel aricelul ăsta! Cum l-ai botezat? a întrebat ea entuziasmată.

— L-am găsit ieri-seară. Încă nu m-am gândit la un nume.

— Massimo, ce zici de „Fețișoară de înger“?

— Nuuu, e prea lung.

— Atunci, dacă tot avem o Ninna, de ce nu-i spunem Ninno?

— Avem o fantezie dezlănțuită în materie de nume, n-am ce zice! am comentat râzând.

A râs și ea:

— Ba da, hai! Ninna și Ninno! Ce potrivire!

Ei, în definitiv, Ninno îmi plăcea.

Micul arici, sau „aricelul“, cum îl numise cu gingășie Greta, mânca destul de cu poftă ce îi puneam în cușcă. Îi scosesem cu grijă căpușele, folosind o pensetă și având mare grijă să îndepărtez și capul parazitului. Nu aplicasem nici o soluție ca să ușurez respectiva operație, fiindcă orice căpușă, atunci când e deranjată, eliberează imediat substanțe toxice în corpul gazdei.

Am verificat fiecare milimetru pătrat de piele: le scosesem pe toate. Deci o problemă era rezolvată. Dar încă mă îngrijora respirația lui. I-am trimis un filmuleț Giuliei.

Ea mi-a scris:

Nu e ușor să-ți dai seama din filmuleț. Pentru siguranță, te sfătuiesc să îi faci o radiografie la plămâni. Pa. PS: Chiar dacă ai scos deja toate căpușele, poate ar fi bine să-i faci lui Ninno un tratament împotriva paraziților. Alege unul pe care aricii îl tolerează.

Am hotărât să duc ariciul la Gianni, un foarte drag prieten din Asti, veterinar specializat în câini și pisici. L-a consultat scrupulos, ce mai, l-a întors pe toate părțile.

— După părerea mea, e în regulă. Nu depistez nici o boală. Și nu are paraziți intestinali. Mă uit imediat la radiografii, dar cred că totul va fi în regulă, mi-a spus liniștit.

— Bun, îl duc pe Ninno în mașină și mă întorc să văd radiografiile.

Sus, Selina și Giò. Ele două încă sunt la Centrul de reabilitare La Ninna, într-un țarc mare în aer liber. Expresia lor e absolut înduioșătoare. Jos, Zoe. Bătrâior, chior – chiar

de ochiul care se vede în fotografie – și cu o lăbuță mutilată; cu toate astea, întotdeauna e mai degrabă vioi. Adoră boabele pentru pisoi. (Fotografie de Massimo Vacchetta)

Sus, eu și adorabila mea Lisa, mica războinică a pădurilor. (Fotografie de Bruno Murialdo) Jos, Carolina. Cântărea mai puțin decât un bobocel de trandafir. Dar așa micuță cum era, îmi furase inima. (Fotografie de Massimo Vacchetta)

L-am pus într-o cutiuță de carton pe care am sprijinit-o de scaunul din spate, am acoperit-o cu o păturică și m-am întors la cabinet. Gianni prevăzuse corect: radiografiile îi dădeau dreptate. L-am salutat și am ieșit foarte vesel. Când m-am întors în mașină, întâi m-am uitat să văd dacă Ninno e OK. Dar cutiuța lui era goală! Nu-mi venea să cred. Cu toate astea, nu era acolo. Atunci am început să-l caut prin toată mașina. În față și-n spate, în portbagaj. Apoi încă o dată. Și încă o dată. Dispăruse! N-avea cum să se volatilizeze! Cu siguranță nu-l luase nimeni, portierele erau încuiate. Parcă nimerisem într-un coșmar. Nu reușeam să mă adun.

Ce era de făcut? Ninno era mic și ar fi putut să se strecoare oriunde. Trebuia să controlez fiecare colțișor. Tot mai neliniștit, am început să scot lucrurile pe care le țineam în mașină. Caseta cu instrumente chirurgicale. Apoi recipientul cu toate seringile. Detectorul de metale, folosit pentru a găsi corpurile străine de

metal ingerate din întâmplare, și cutia cu magneți. Și setul de termometre. Și stetoscopul. Și pachetul de perfuzii. Două cutii de plastic pline cu medicamente. Dispozitivele pentru fecundare artificială. Ecograful. Sonda esofagiană. Sonda vaginală. Speculul vaginal. Găleata cu cizme. Bidonul de azot lichid pentru păstrarea spermei. Setul de dezinfectante. Mănușile lungi. Mănușile scurte. Botoșii de plastic pentru protejarea pantofilor. Halatele de plastic. Setul de halate pentru consultație. Tricourile de schimb. Tot felul de bonete și șepci, printre care o pălărie de cowboy. Geanta cu materialul pentru rețete și certificate. Un iPod pe care nu-l găseam de ani de zile. Vreo treizeci de ziare și reviste de medicină veterinară. Cutiuța goală a lui Ninno, cu păturica inutilă. Poate și altele pe care nu mi le mai amintesc.

Le scoteam din mașină și le puneam pe jos. Toate lucrurile alea împrăștiate invadau trotuarul și piața, creând, indiscutabil, o scenă suprarealistă. Dar Ninno era de negăsit. N-avea cum să iasă din mașină! Sau da? Neconsolat, m-am uitat în jur și doar în momentul ăla mi-am dat seama că șase sau șapte oameni se opriseră și mă urmăreau curioși. Eram întors pe dos, totuși am reușit să le observ privirile perplexe. Atunci am spus:

— Iertați-mă, sper că nu v-am deranjat. Imediat strâng tot. Numai că mi-am pierdut ariciul...

Scuzându-mă, obținusem câteva zâmbete binevoitoare. Dar când am pomenit despre ariciul pierdut, dintr-odată publicul s-a împărțit: unii se gândeau că e o găselniță puțin credibilă și clătinau din cap dezaprobator; ceilalți erau sceptici în privința sănătății mele mentale. Vreo doi oameni, ca să fie siguri, s-au tras înapoi câțiva pași. Îngrijorat, n-am pus la inimă și am început să le povestesc despre Ninno. Cum îl găsisem, cum îi scosesem căpușele, că era prea mic, că îl dusesem la radiografie.

— Am scos tot din mașină, dar nu e nicăieri, am încheiat descurajat.

O fată cu geacă roșie, arătând spre un loc din mașină, a spus:

— Mai e o cutie în spate.

— Da, dar e închisă, n-avea cum să intre acolo, am obiectat abătut.

Totuși am deschis-o și... Ninno era înăuntru! Dormea fericit, ghemuit pe pantalonii mei medicali. Oare cum o fi reușit să se bage acolo? Mutând puțin lucrurile, am descoperit că respectiva cutie avea o deschidere mică în spate. Fericit, am luat în mână ariciul și, arătându-l ca pe un trofeu, am strigat spre cei prezenți:

— L-am găsit!

Atunci fata cu geacă roșie a început să aplaude și să chiuie, urmată imediat de restul grupului. Toți zâmbeau larg. Și se uitau uimiți la Ninno. Între timp, ariciul se trezise și mă privea cam somnoros. După ce l-am mângâiat puțin, l-am pus la loc în cutiuța lui de carton. Iar o parte dintre spectatori m-au ajutat să bag la loc în mașină multele mele ustensile de veterinar de țară. Când am făcut din nou ordine în piață și pe trotuar, le-am mulțumit tuturor și m-am urcat în mașină ca să plec acasă. Unii mi-au făcut cu mâna, alții mi-au strigat „Pa-pa!“. Fata cu geacă roșie a trimis un sărut spre Ninno.

În aceeași seară i-am povestit aventura cu ariciul vărului meu Francesco. Am râs amândoi de ne-am stricat imaginându-ne mașina golită sub ochii oamenilor. Ei, totul e bine când se sfârșește cu bine.

— Mi-a venit o idee. Mi-ar plăcea să amenajez un parc unde aricii și alte animale sălbatice să poată trăi apărați și fericiți, i-am spus brusc.

— De unde începem? a întrebat el zâmbind.

Am cumpărat o sută de stejari tineri și împreună i-am plantat, unul după altul, pe dealul din apropierea casei, pe o bucată de pământ pe care o avea mama. Primul pas era făcut. Dacă Ninna mă inspirase să pun bazele unui centru pentru arici, Ninno îmi stârnise imaginația, dându-mi ideea să creez o oază dedicată acestora.

17

Ninna mânca mai puțin decât de obicei. Iar noaptea era foarte agitată. Chinuită de-a binelea.

O dată m-am apropiat ca s-o liniștesc. Am pus o mână în fața ei:

— Ninna, pentru Dumnezeu, calmează-te!

S-a oprit o clipă și apoi a încercat să mă atace. A dat să muște mâna pe care i-o întindeam. Nu mă așteptam la o asemenea reacție. Mi-a picat prost. Dar am luat-o în brațe. S-a liniștit și a părut din nou Ninna mea dintotdeauna. Însă același episod s-a repetat de mai multe ori în nopțile următoare.

Își redobândea instinctul natural. Voia să plece. Cântecul sirenelor ei o vrăjea. Și voia să urmeze acea voce din vechime care o chema. Dar acum era prea târziu ca s-o eliberez.

Mi-era milă și mă simțeam foarte vinovat: iată ce sentimente încercam în zilele acelea ploioase și mohorâte...

Temperatura scădea tot mai mult, nopțile se făceau tot mai lungi. Toamna era pe sfârșite și iarna se apropia cu pași repezi. Ninna devenea treptat mai puțin activă. Am întărit acoperișul de deasupra căsuței sale, formând un fel de interspațiu pe care l-am umplut cu paie. Voiam să fie bine adăpostită. Ninno, în schimb, avea să rămână în cușcă, în garajul mamei mele. Pentru el, temperatura ideală era în jur de cincisprezece-șaisprezece grade. Aveam să-l hrănesc în continuare: trebuia să ajungă la greutatea de șase sute cincizeci de grame înainte să înfrunte – eventual – hibernarea.

Giulia îmi scrisese:

În schimb, Ninna o să stea mereu afară. Nu o aduce în casă, nu trebuie expusă la schimbări bruște de temperatură. O să vezi

că va adormi. Îți recomand să n-o trezești, ca să nu piardă energie. Hibernarea e un moment necesar pentru un arici. Las-o în pace. O s-o revezi în aprilie. Ai încredere în ea. Știe ce are de făcut.

De câteva zile mă gândeam serios să mă întorc acasă. Mă simțeam bine la mama, chiar foarte bine. Dar nu mi se părea corect să-mi mai prelungesc șederea. Nu pregătisem un țarc afară, deci Ninna și Ninno aveau să rămână la ea.

Într-o dimineață, în timp ce beam un ceai, mama mi-a spus:

— Nu poți să mai dormi pe canapeaua aia. Nu reușești să te odihnești cum trebuie. Știi la ce m-am gândit? Să cumpăr un pat. Unul mare și frumos, de două persoane. O să-l pun în camera de lângă living, care o să devină camera ta.

Radia, ochii verzi îi străluceau.

Nu voiam să-i întunec bucuria, dar sosise momentul:

— Trebuie să mă întorc acasă. Am trecut pe-acolo acum două zile. Parcă era o casă părăsită. Pentru început, vreau să pornesc încălzirea. Și să aranjez un pic lucrurile ici-colo.

Umbre de tristețe au invadat aerul.

— O casă se părăginește dacă nu-i locuită, am adăugat cu glas scăzut.

Vorbeam în șoaptă, pentru că așa mi se părea că îi fac mai puțin rău.

— Massimo, vino aici măcar la cină. Din când în când, a spus ea după o pauză lungă, plină de priviri pierdute și mii de gânduri.

A spus-o prefăcându-se mai puțin necăjită. Și-a pus o mască aproape veselă și a înșirat felurile de mâncare și bunătățile pe care avea să mi le pregătească.

— Da, o să vin aici la cină. Pentru o vreme, am încuviințat.

Eu m-am dus la muncă, iar mama s-a apucat de trebăluit: ca într-un joc de oglinzi, ne despărțiserăm cu același mic surâs vesel. Amândoi încercam să ascundem nefericirea care ne învăluise.

A doua zi, eu, Lilly și Jack ne-am întors acasă.

În fiecare seară mă duceam să mănânc la mama și mă ocupam cu mare grijă de Ninna și Ninno. Acest du-te-vino era obositor. Până la urmă am luat o decizie: aveam să iau acasă cei

doi arici, iar la mama să vin doar de două ori pe săptămână. Însă, cum am spus, nu aveam un țarc afară, doar un fel de palisadă pe care o ridicasem mai demult, însă care nu era potrivită cu anotimpul și cu actualele exigențe. Așa că am amenajat două țarcuri mari în mansardă. Era o singură încăpere imensă, fără încălzire și nemobilată. Mi se părea locul ideal. I-am dus acolo pe Ninna și Ninno.

Știam că Giulia n-o să fie de acord. Eram sigur că o să se supere. De aceea nu i-am scris despre mutare.

Eram conștient că fac o greșeală, așa că n-am îndrăznit.

După câteva zile mi-a venit ideea să pun cei doi arici împreună. Voiam să se cunoască. Eram curios să văd cum se comportă. În sinea mea, speram să se împrietenească și apoi, cine știe, poate să se îndrăgostească unul de celălalt. L-am luat deci pe Ninno și l-am băgat în țarcul Ninnei. Am stat să-i observ vreme îndelungată. Ea a luat inițiativa și a început să-l adulmece. Apoi și el a adulmecat-o pe ea. Au pufăit unul spre celălalt de câteva ori. Drept să spun, ea mult mai mult. El, ca un mare timid ce era, încerca să se strângă, să se facă ghem, să se închidă în țepii lui. Ea, îndrăzneață și curioasă, se învârtea în jurul său. După ceva vreme, dat fiind că scena se repeta oarecum monoton, i-am lăsat să se obișnuiască unul cu celălalt și am coborât să mă ocup de altceva. Am dat două telefoane și am stat câteva minute la calculator ca-mi să verific e-mailul și apoi am auzit clar cum unul dintre arici răsufla foarte tare și repetat: *fffu*, *fffu*, *fffu*. Nu îi mai auzisem niciodată pufăind atât de energic. Oare se băteau? M-am năpustit în sus pe scări și am ajuns într-un suflet la mansardă.

Am rămas mască. M-aș fi așteptat la orice, dar la asta nu.

Nu, nu se băteau.

Și nici nu se înfiripase vreun *love story* între cei doi.

Era cu totul altceva.

Dinaintea ochilor mei holbați și neîncrezători se desfășura un spectacol care mă face să zâmbesc și acum doar când îmi aduc aminte. Un număr demn de Cirque du Soleil! Ninno era făcut ghem... hm... ca un arici. O minge perfectă, rigidă. Ninna, serioasă și atentă, își băga cu îndemânare și cu ușurință năsucul sub el, apoi ridica de mai multe ori capul, împingându-

l. Și astfel îl rostogolea pe Ninno, ca pe o minge, la dreapta și la stânga, în sus și-n jos, prin tot țarcul. Erau atât de caraghioși! Am izbucnit în râs. Mă așteptam ca, dintr-un moment în altul, pentru a mai încinge reprezentația, ea să se urce printr-un salt acrobatic pe minge, în vârful lăbuțelor. Ca să nu se întâmple ceva rău, l-am luat pe bietul Ninno și l-am pus la loc în țarcul lui. Între cei doi nu exista nici un *feeling*. Mă rog, poate nici nu era sezonul dragostei. Am aflat mult mai târziu că aricii nu se împerechează la întâmplare, ci urmează chemarea „simpatiilor“ lor. O, Doamne, masculii nu sunt tocmai subtili. În schimb, femelele par mai selective.

Iarna trecea greu. Într-o noapte de decembrie a nins foarte mult. În ziua următoare totul era îngropat sub un strat considerabil de zăpadă. De la fereastra mansardei priveam nesfârșita întindere albă și mă simțeam fericit să-i am pe aricii mei cu mine, în siguranță. Da, știu, poate că Ninna ar fi supraviețuit oricum. Dar eu eram mult mai liniștit așa. Ninno continua să mănânce și a atins o greutate de opt sute de grame. Din acel moment a mâncat mai puțin și a început să doarmă.

Micii mei arici nu hibernau de-a binelea, era mai degrabă o prehibernare. În hibernarea propriu-zisă funcțiile fiziologice încetinesc pentru a reduce la minimum consumul de energie. Frecvența cardiacă și cea respiratorie se diminuează drastic. În natură, aricii se trezesc doar din când în când și nu își părăsesc niciodată vizuina, rămân acolo și adorm din nou. Ai mei dormeau doar câteva zile, apoi se trezeau, ciuguleau ceva și pe urmă își reluau somnul întrerupt. Eu îi controlam din când în când. Mă temeam să nu fie morți. Atunci o atingeam pe Ninna. Enervată, ea pufnea.

OK, deci trăia.

18

Sfârșit de februarie. O seară superbă, dar rece. Conduceam repede. Traficul era scăzut. Mă întorceam acasă. Fusesem la doi prieteni dragi, Ezio și Daniela. Făceau parte din grupulețul cu care îmi petrecusem mai demult vacanța în Australia. Mai exact, Daniela, care era de origine australiană, fusese organizatoarea sejurului. Mă gândeam la ei doi și la discuțiile noastre când am văzut ceva în mijlocul șoselei, luminat de farurile mașinii. Într-o fracțiune de secundă am intuit că era un arici.

Dar ce căuta un arici în mijlocul șoselei în anotimpul hibernării?

Și totuși era acolo.

Brusc, am apăsat până la capăt pedala de frână, însă știam că nu am suficient spațiu ca să opresc. Așa că am încercat în același timp să țin drepte roțile mașinii, pentru ca ariciul să rămână la mijloc.

Dacă nu se mișca, puteam să-l depășesc fără să-l lovesc.

De nu s-ar fi mișcat.

Dar nu aveam ce altceva să fac.

Am frânat nebunește. M-am uitat înapoi. Reușisem să-l evit? Am pornit luminile de avarie și am băgat în marșarier. Când m-am apropiat destul de pata întunecată de pe asfalt, m-am oprit și am sărit din mașină. Am ajuns la arici. Slavă Domnului, nu-l călcasem. Rămăsese nemișcat când cele patru roți ale mașinii treceau pe lângă el. Era foarte slab. O dungă, un dreptunghi întunecat pe asfalt. Pentru o clipă am avut senzația clară că își căuta moartea. Am zărit în depărtare farurile unui camion mare care se apropia cu repeziciune. Nu era timp de pierdut,

am cules ariciul cu mâinile goale și am simțit cum țepii îmi intră în carne. Dar nu mi-a păsat. Trebuia să-l iau cât mai repede de pe șosea. Abia am apucat. Șoferul tirului a claxonat furios, o explozie lungă ce a zguduit liniștea nopții. Ne-a depășit pe mine și pe arici și apoi mașina mea. În timp ce se îndepărta, claxonând frenetic și neîncetat, m-am gândit că trebuie să mut mașina, nu puteam să mă opresc pe șoseaua aceea. Nu aveai loc să tragi pe dreapta pe margine. Era periculos. Alte faruri îndepărtate, încă minuscule, se apropiau. Nu voiam să provoc un accident. M-am urcat imediat în mașină, am pus ariciul în poală și am demarat în trombă. Țineam volanul cu o mână însângerată, iar cu cealaltă, la fel de zgâriată, mângâiam delicat ariciul. Conducând, îi mai aruncam câte o privire: mi-era îngrozitor de milă de el.

De cum am ajuns acasă, l-am cântărit. Trei sute optzeci de grame. Puțin. Mă așteptam. Apoi l-am băgat într-o cușcă. Pusesem pe fund un pulover vechi de lână, ca să îi fie cald și bine. Și lângă el am lăsat puțină mâncare pe o farfurioară. Noaptea m-am dus să văd care e situația. Din păcate, nu mâncase: totul era exact la fel. Ariciul nu se mișcase nici un milimetru. I-am scris Giuliei. Ea mi-a răspuns:

Aproape sigur e în colaps. Nu-i da de mâncare. Întâi trebuie să-l încălzești și să-l hidratezi.

Imediat ce am citit e-mailul, am pus lângă arici o buiotă cu apă caldă. Apoi am trecut la atac cu perfuziile: soluție de glucoză 5% și Ringer Lactat, în părți egale. Am ridicat cu o pensetă țepii din zona lombară, cu o alta am apucat un pliu de piele, iar cu o seringă i-am injectat lichidul. Ariciul n-a reacționat în nici un fel. Avea o expresie tristă și abătută. Îmi făceam griji pentru el. Am luat cușca și am dus-o în camera mea, lângă pat. Mai târziu m-a trezit un zgomot ciudat. Ce era? Simțurile mele moleșite de somn nu-l recunoscuseră imediat. Dar după câteva clipe totul mi-a fost limpede. Erau accese de tuse. Repetate. Dese. Ariciul tușea ca un copil. Un copil mic. Accesele de tuse începeau încet, se intensificau și se stingeau apoi într-un geamăt lung și istovit. Câteva clipe de răgaz și apoi începea iar, exact la fel. Uneori, pe lângă că tușea, sărmanul vomita. I-am scris îndată Giuliei, care însă m-a direcționat către

Gérard. Acesta m-a sfătuit să-i administrez un tratament cu antibiotic. Mi-a spus că tusea putea fi cauzată de prezența parazitului Crenosoma. Trebuia să-i fac analize cât mai repede. În dimineața următoare am dus ariciul la prietenul meu Gianni, care printr-o analiză la microscop a evidențiat prezența în cantitate mare a larvelor parazitului. De obicei, contaminarea se face ingerând diverse tipuri de melci infestați.

Gazda și parazitul pot conviețui fără probleme, dar dacă ariciul se îmbolnăvește sau este slăbit, Crenosoma tinde să preia controlul și să provoace o afecțiune respiratorie gravă.

Iată de ce ariciul nu intrase în hibernare. Sau poate intrase, dar apoi se trezise din cauza tusei ori pentru că se simțea rău. Am început imediat tratamentul, însă continua să nu mănânce. Cineva mi-a sugerat să-l numesc Trilly. Nu-mi amintesc cine, dar de data aceea nu Greta a ales numele noului arici. „Trilly“ îmi plăcea. Mă ducea cu gândul la sunete dulci, la imagini de basm. Mi se părea frumos. Era sâmbătă seara și trebuia să ies cu niște prieteni. În schimb, m-am așezat în fața ariciului și m-am apucat să-i vorbesc:

— Trilly, în seara asta toți ies să se distreze. OK? Însă eu o să rămân aici cu tine, să-ți țin de urât, să încerc să te ajut. OK? Dar trebuie să-mi faci o favoare: trebuie să mănânci. OK?

El mă privea. Când spuneam „OK?“ părea chiar mai atent. Poate că schimbarea tonului îl făcea mai atent. I-am pregătit un amestec special. Am muiat o mână de boabe pentru pisoi cu puțină apă. Apoi am adăugat un vârf de lingură de mousse de carne pentru pisici. Am pus amestecul în blender, diluându-l cu un strop de apă, cât să se transforme într-o pastă moale, și am turnat și câteva picături de vitamina B. Am aspirat totul cu o seringă mică fără ac. Ariciul mi-a întors spatele, eu i-am pus seringa la gură. Imediat și-a răsucit capul în partea opusă. I-am pus din nou seringa lângă gură. Acest du-te-vino al căpșorului urmărit de seringă s-a repetat de cel puțin douăzeci de ori. Încolo-încoace, încolo-încoace. Până ce... Până ce, în acest vârtej de răsuciri, fără să vreau, l-am stropit cu puțină mâncare pe botișor. Atunci Trilly și-a oprit căpșorul și a început să-și lingă mustățile: acum plescăia din limbă, scoțând întruna un fel de *cic cic.* Amestecul meu îi plăcuse. Stătea tot cu spatele, dar acum

botișorul îi era întors spre mine. Ochii îi erau mai vioi. Parcă îmi cerea mâncarea aceea. Am apăsat pistonul ușurel. Trilly a mâncat. Și-a mâncat. Nu-l sileam, doar îl secondam. Oare vorbele mele avuseseră succes sau fusesem apreciat ca maestru bucătar de cinci stele pentru arici? Lăsând gluma la o parte, probabil își făcea efectul tratamentul cu antibiotic, dar – să-mi fie îngăduit s-o spun – păpica pe care o pregătisem era delicioasă!

De atunci, Trilly a continuat să mănânce. De cum mă vedea cu mica seringă plină cu mâncare în mână, înnebunea de bucurie. Apoi a început să mănânce singur, din farfurioară. Tusea și Crenosoma au fost greu de învins, însă în cele din urmă am reușit. Trilly s-a înzdrăvenit și a luat în greutate. La începutul verii ajunsese să cântărească un kilogram și jumătate! Faptul că strânsesem de pe drumuri un animăluț într-o stare îngrozitoare și că îl vedeam înflorind încet-încet a fost fantastic pentru mine. Simțeam că asta e calea mea: să ajut aricii, care în general trezesc atât de puțin interes. Să le dăruiesc ajutorul meu. Pe un site al pasionaților de arici am găsit o cugetare ce ilustra bine starea mea sufletească. Nu-mi amintesc exact fiecare cuvânt, dar sensul era următorul: „Nu îți trăiești pe deplin fiecare zi din viață dacă nu faci ceva pentru cineva care nu te va putea răsplăti niciodată“. Era exact ce voiam. Și încă mai vreau.

19

Iarna era pe sfârșite. În serile lungi și reci îmi plăcuse să încerc să înțeleg mai bine lumea aricilor. Voiam să știu, să cunosc. Devorasem la propriu manualul lui Pat Morris, *The Hedgehog*; *Il Riccio. Ci sono anch'io!* de Marina Setti; *Igel in der Tierarztpraxis*, manualul asociației germane Pro Igel. Și altele: *Hedgehog Rehabilitation* de Kay Bullen și *A Prickly Affair: My Life with Hedgehogs* de Hugh Warwick.

Navigând pe internet, dădusem peste site-uri foarte interesante: British Hedgehog Preservation Society, o asociație englezească pentru protejarea aricilor; Vale Wildlife Hospital, unul dintre cele mai mari centre de reabilitare a animalelor sălbatice din Europa; Hedgehog Bottom, un centru de reabilitare englezesc pentru arici; Pro Igel, asociația care se ocupă de arici în Germania; Amici del Riccio, o asociație din Elveția. Am început să interacționez, să particip la discuțiile de pe forumurile lor, să pun întrebări peste întrebări. Așa le-am cunoscut pe Toni și Dorthe, renumite experte în arici, prima englezoaică și cea de-a doua daneză.

Dorthe. Apropierea de ea a fost specială. Abia cerusem o informație pe un forum american dedicat aricilor și imediat primisem o cerere de prietenie pe Facebook din Danemarca, chiar de la Dorthe. Am acceptat-o pe loc și am început să vorbim pe chat, împărtășind impresii și informații despre arici. După un schimb intens de mesaje, care durase zile în șir, m-am trezit cu o întrebare ciudată. Dorthe mi-a scris:

Ești bărbat?

Am răspuns:

Da, firește.

O, Doamne, ți-am scris de o sută de ori crezând că ești femeie!!! ☺

, a tastat ea.

Am început să râdem amândoi, ea în Danemarca și eu în Italia.

Am scris:

Are vreo importanță?

Nuuuu!!!! Doar că e caraghios! Nu că ești bărbat! Ci că m-am înșelat! ☺

În felul ăsta simplu, cu un zâmbet, a luat naștere o prietenie prețioasă care cu timpul a devenit tot mai puternică. Și care durează încă. O prietenie clădită pe schimbul de sfaturi despre arici, pe înțelegerea în care poți găsi refugiu și alinare, pe replici vesele și dezbateri constructive.

Între timp, profitând de zilele senine, am amenajat în grădina casei, împreună cu vărul Francesco, un țarc mare: zece metri lungime pe cinci lățime. Tot perimetrul său era delimitat de o palisadă solidă. Înăuntru se ridica un impunător măslin secular care vara oferea umbra necesară. Apoi tufișuri și o tufă mare de rozmarin. Eram mulțumit. Era un spațiu frumos și funcțional. Am săpat și niște găurele ca niște mici vizuini în apropierea măslinului.

În primele zile din martie i-am pus pe Ninna și pe Ninno, cu căsuțele lor, în țarcul nou. Mi se păreau fericiți. Când o strigam, Ninna venea la mine. În schimb, Ninno, întotdeauna reticent și timid, se ascundea adesea. Îl găseam apoi în vreo gropiță sau sub tufa de rozmarin. Se și urca în ea. O dată l-am văzut chiar în vârf. Era cocoțat pe una dintre cele mai înalte crengi. Părea o vrăbiuță. Stătea acolo foarte liniștit și fericit. Era stăpânul lumii.

OK, știu: nu ar fi trebuit să-i pun pe Ninna și pe Ninno în același țarc. Corect ar fi fost să-i despart. Într-adevăr, împreună ar fi putut să se împerecheze și să aibă pui în captivitate. Și n-ar fi fost un lucru bun. Dar în prima fază a apropierii mele de arici am făcut diverse greșeli pe care după aceea le-am evitat cu grijă. Oricum, eram sigur de lipsa de *feeling* dintre cei doi arici. Și a mers bine. Nu s-au împerecheat deloc și nu au făcut pui.

Primăvara aia a fost oribilă: ploi torențiale, furtuni incredibile, tornade. Într-o noapte a fost o rupere de nori

înspăimântătoare. M-am trezit brusc din somn. Ploua cu găleata, peste tot apa curgea în șuvoaie, în râulețe. Bătea un vânt furios. Copaci smulși, doborâți la pământ, îndoiți. Tunete asurzitoare ce păreau niște explozii, zdrăngănit de geamuri care încercau să facă față rafalelor și multe alte sunete sinistre, mai puțin identificabile. Fulgerele străpungeau întunericul, unul după altul. Parcă era sfârșitul lumii. S-au stins și luminile în casă: picase curentul.

M-am gândit neliniștit că cei doi arici ai mei, acolo afară, erau în mare pericol. M-am repezit la țarc, strigând-o pe Ninna. Eram deja leoarcă din cap până-n picioare. La strălucirea unui fulger am zărit un arici care venea spre mine. Era Ninno. L-am înșfăcat și l-am dus în casă. L-am înfășurat repede într-un prosop moale și l-am așezat pe covorul de lângă șemineu, unde mai ardea mocnit niște jar. Ca să nu-i fie frig, am mai pus repede niște lemne pe foc. Apoi am alergat din nou afară s-o caut pe Ninna. Însă era de negăsit. O strigam neobosit. Vocea mea răzbătea prin furtună. Dar nici picior de Ninna. Nu m-am dat bătut. O cunoșteam bine, știam că ea, spre deosebire de Ninno, nu se ascundea. Știam că, dacă o strigam, fugea la mine. Și atunci unde putea să fie? Eram disperat. După două ore de căutări intense, în afara țarcului și a grădinii, m-am întors spre casă. Acum ploaia se mai domolise. Eram ud leoarcă, iar lacrimile mi se prelingeau pe obraji, amestecându-se cu ploaia. Mă simțeam înfrânt și cu moartea în suflet. Oare de ce sfârșit îngrozitor o fi avut parte micuța mea?

Am intrat în casă și m-am apropiat de șemineu. M-am așezat pe covor. Lângă Ninno, care nu se mișcase deloc. L-am scos din prosopul cu care era înfășurat. Încet-încet. Și atunci, la lumina focului – curentul încă nu venise – l-am văzut. Nu era Ninno! Era Ninna! Am îmbrățișat-o, strigând:

— Ninna! Ninna mea! Ești tu! Trăiești!

O, ce bucurie imensă! Cum de-am putut să mă înșel? Dar la lumina fulgerelor, pe ploaia aia torențială, într-o noapte de să nu scoți un câine afară din casă... se putea întâmpla orice. Dacă adăugăm îngrijorarea, graba și frica, tabloul e complet! Poate trebuia să mă gândesc că Ninno n-ar fi alergat la mine, n-o făcea niciodată. O legănam pe Ninna mea în brațe într-o tăcere

deplină. Și îmi simțeam sufletul inundat de fericire. Pentru Ninno nu-mi făceam mari griji. El se ascundea mereu. Era cu siguranță la adăpost. Dar, Doamne, tot mai aveam stomacul un pic strâns de îngrijorare...

De-acum ploaia se oprise. Zorii cenușii s-au ivit susurând, învești mântați într-o lumină de culoarea perlei. M-am dus la țarc. Ochișorii lui Ninno mă priveau dintr-o gropiță de sub măslin. L-am atins delicat pe botișor, mângâindu-l ușor de câteva ori. Am pus-o pe Ninna lângă el. Și de data asta mersese bine. Totul era în regulă.

La câteva zile după aceea, l-am ajutat pe prietenul meu Matteo să sterilizeze o pisică. După ce s-a terminat operația, așteptând să se trezească pisica, noi am stat de vorbă. I-am povestit despre visul meu de-a amenaja un parc natural în care aricii să poată trăi fericiți. Era frumos să-i vorbesc despre fanteziile mele, pentru că el le înțelegea.

— Massimo, hai cu mine să ducem pisica stăpânei ei. O să-ți arăt un loc special, mi-a spus Matteo.

I-am zâmbit. Eram curios. Am ajuns la granița cu Liguria. Natura care ne înconjura era superbă: dealuri foarte verzi, văi odihnitoare, platouri înconjurate de păduri. Susanna ne-a primit cu brațele deschise, după ce și-a mângâiat pisica.

Susanna. Doi ochi albaștri imenși. Senini. M-a frapat cât de cultă și de echilibrată e. Fostă elevă a lui Osho, maestrul spiritual indian, își petrecea vremea acolo, în casa aia, înconjurată de trandafiri, tufe de zmeură și castani seculari. I-am vorbit despre aricii mei. Mi-a spus că îi pot elibera în grădina ei, când o să fie pregătiți.

M-am uitat din nou în jur. Miresmele, pacea, lumina: era locul perfect. Radiam. Toți trei radiam. De-atunci, Matteo și cu mine am numit locul ăla „Paradisul“. Susanna mi-a spus că mai jos era de vânzare o proprietate care i se părea ideală pentru amenajarea unui parc. Optsprezece hectare de splendoare. Am contactat-o pe proprietară și am început tratativele pentru a cumpăra un vis.

20

Totul mergea înainte oarecum liniștit. Chiar și primăvara. Simțeam că sosise momentul să dau startul proiectului meu privitor la un centru care să ajute aricii cu probleme. Am sunat din nou la Centrul de reabilitare a animalelor sălbatice din Cuneo și am fixat o întâlnire. În ziua și la ora stabilite, m-am prezentat în biroul lui Remigio Luciano, fondatorul centrului. Am bătut la ușă și cineva dinăuntru a spus:

— Intră!

Am intrat întrebându-mă: „Remigio Luciano – care o fi numele de familie și care prenumele?“. Ușoara stânjeneală privind alegerea numelui cu care să-l salut a dispărut îndată, înlocuită de o plăcută uimire la vederea scenei care mi se înfățișa dinaintea ochilor. Un bărbat în vârstă îmi zâmbea din spatele unui birou. Până aici, totul era OK. Ce m-a surprins a fost o bufniță care stătea pe umărul său.

O bufniță mică.

Aceasta și-a părăsit locul: a țopăit pe birou, apoi încolo și-ncoace prin cameră, liniștită. După aceea s-a întors pe umărul lui Remigio – da, prenumele e Remigio, Luciano e numele de familie – și, nemulțumindu-se cu atât, a încercat să i se urce pe cap, să se cațăre. El a lăsat-o în pace, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai normal din lume. Atunci m-am gândit: „Am ajuns exact în locul potrivit“. Lucru care mi-a fost confirmat mai târziu, când Remigio mi-a făcut un tur al centrului. Totul respira iubire pentru animale, pentru natură. Și respect.

Complexul e situat la periferia satului Bernezzo, la poalele unui deal. Mai în spate se profilează munții. Centrul se extinde pe lungime, cu țarcuri și cuști. Remigio mi-a explicat că țin

animalele acolo numai atât cât e nevoie ca să le îngrijească. Imediat ce se fac bine, le eliberează. Pentru cele care au dizabilități permanente se caută alte soluții, ca să-și poată duce viața în continuare cât mai bine și mai demn. Ne plimbam și vedeam animale de toate felurile: vulpi, cerbi, căprioare, cerbi-lopătari, capre-negre, mistreți, iepuri, broaște-țestoase, viezuri, nutrii, gaițe, egrete, șoimi, acvile, șorecari... și multe alte animale și păsări.

— Și arici avem o grămadă, mi-a spus Remigio în timp ce mi-i arăta în țarcurile lor. La centru primim toate animalele sălbatice care au nevoie de îngrijire. Suntem aici ca să le ajutăm. Uneori ni le aduc cei care le-au găsit. Alteori suntem anunțați și mergem noi să le recuperăm. Răspundem întotdeauna la telefon și ne ducem imediat la fața locului, zi și noapte. În unii ani trec prin centru vreo mie șase sute de animale. E ceva, nu-i așa? Și avem nevoie de ajutor. Avem voluntari. Dar nu sunt de-ajuns. Nu sunt niciodată de-ajuns, a continuat el.

Eu îl ascultam fascinat.

I-am spus că îmi place că nu face deosebire între animalele din categoria A și cele din categoria B, între cele mai rare și cele mai comune. El și-a ațintit o clipă privirea în zare și, dând din cap, a spus:

— Fiecare ființă vie are importanța ei și un rost anume în univers.

Am ajuns în fața unor cuști enorme prin lărgimea, dar și prin înălțimea lor.

— Pe astea le folosim pentru a reînvăța păsările de dimensiuni mari să zboare, mi-a explicat Remigio.

Mă cuceriseră și locul, și omul acela care își dedica viața salvării animalelor sălbatice. M-am oprit curios lângă un țarc: pe o latură era o colibă mică din care ieșea o cerboaică. Aproape târându-se, a ajuns la palisada care îi delimita teritoriul. Când s-a apropiat, a întins cu delicatețe botul spre Remigio. Avea ochi mari, întunecați și aurii, umbriți de gene dese.

— Ea e Minerva, a spus el, aruncându-i o privire mângâietoare. E aici din 2004. Uite ce aer mândru are! Cu câtă

eleganță își ține capul și gâtul, aș zice că are o ținută... regală. Da, regală e cuvântul potrivit. Numele de Minerva nu i l-am dat eu. L-a ales fiica mea. Eu nu le pun nume animalelor. Un cerb-lopătar e Cerbul-Lopătar, o acvilă e Acvila. Nu-mi place să le pun nume animalelor pentru că e un fel de-a le umaniza. La rigoare, ca să le identificăm mai bine, pot spune „vindereul cu aripa ruptă“, „vulturul-plește cu ciocul rupt“, dar asta e tot, a continuat Remigio.

M-a invitat să mă așez lângă el, pe un fel de bancă din apropiere, și mi-a spus povestea cerboaicei Minerva:

— Avea doar trei sau patru zile când mi-au adus-o. Fusese rănită de lama unei cositoare. Când aude zgomote care i se par ciudate, un pui se ascunde în iarbă, crezând că în felul ăsta e în siguranță. Mama își dă seama de pericol și fuge, încercând să-l facă pe pui s-o urmeze. Dar nu reușește întotdeauna. Din păcate, Minerva rămăsese acolo, iar cositoarea o rănise îngrozitor. Un picior îi zburase în iarbă. Mi-au adus-o împreună cu piciorul retezat. După primele măsuri de ajutor, m-am grăbit la veterinar. Puiul a fost anesteziat și a suferit o intervenție chirurgicală care a durat de la șase după-amiază până la unu noaptea. Trei sute cincizeci de puncte de sutură externe și interne. După două zile deja se simțea bine. Se sprijinea pe piciorul drept, cel cusut la loc. Pe celălalt nu reușea, avea un tendon tăiat care nu putuse fi reparat și piciorul ceda. Însă eram mulțumit. Trăia. Îi dădeam lapte cu biberonul zi și noapte. De altfel, eram doar eu: pe vremea aceea nu existau voluntari care să mă înlocuiască. Ziua se ținea după mine, chiar dacă șchiopăta, în timp ce îngrijeam celelalte animale. Într-o dimineață, două săptămâni mai târziu, m-am apropiat de micuță ca să-i dau obișnuitul biberon. Totul părea în regulă. Dar am simțit un miros care nu-mi plăcea. Părea o duhoare de carne în descompunere. M-am alarmat și am dat fuga iar la veterinar. Ca să n-o mai lungesc, a trebuit să-i amputăm piciorul. Am realizat un membru artificial, însă nu era o situație ușoară. În plus, Minerva era în creștere. Ce să fac? Să o eutanasiez pentru că îi lipsea un picior din spate, iar celălalt nu era funcțional? În nici un caz: Minerva voia să trăiască. Aveam s-o păstrez așa cum era. Și apoi să-i caut un loc unde să poată

trăi fericită. Sigur că nu puteam s-o eliberez vreodată în natură: doar prin forțele ei nu avea cum să supraviețuiască. După câteva luni am găsit pentru ea un aranjament minunat: niște asociați de-ai noștri care aveau o casă la munte se ofereau să aibă grijă de ea. Am dus-o în locul acela, care putea fi ideal pentru ea: multă verdeață și o colibă confortabilă, construită special. Dar Minerva se uita la mine cu ochii ei mari larg deschiși. După câteva clipe a început să dea semne de nervozitate, care au devenit tot mai evidente când m-am îndepărtat și n-a putut să mă urmeze. Două zile mai târziu a trebuit să mă duc s-o iau de-acolo. Se rănise de-a dreptul, îi sângera ciotul piciorului. Îi lipseam. Se atașase prea tare de mine. De cum m-a văzut, s-a zbătut să se apropie. Și apoi nu s-a mai dezlipit de mine. În anul următor am făcut o a doua încercare. A dat greș, la fel ca prima. Apoi m-am resemnat: Minerva trebuia să rămână aici. Asta-i era soarta. Din vina mea. Eu o lăsasem să se atașeze atât de mult de mine, răpindu-i șansa de a duce o viață mai bună altundeva. Regret această greșeală, care nu s-a mai repetat. Aici, la centru, acum facem cu rândul când hrănim animalele cu biberonul și când le îngrijim. În felul ăsta, nu se ocupă de ele o singură persoană, iar ele nu se atașează de un singur om, dimpotrivă, se obișnuiesc cu persoane diferite.

Ascultasem povestea cu atenție. Din când în când mă uitam la Minerva, care era nu departe. Stătea ghemuită în iarbă. Frumoasă și blândă. Uneori își umfla nările și părea să adulmece aerul.

După o pauză, Remigio a adăugat:

— Pentru mine e important să las animalele să fie independente. Nu trebuie să depindă de om. Dimpotrivă, nu e bine să aibă încredere în oameni, pentru că deseori sunt dușmanii lor cei mai aprigi. Un animal nu știe să deosebească un om bun de unul rău...

Îmi dădea sfaturi înțelepte din toată inima. Îl înțelegeam. Dar, oricât de tare ne-ar fi însuflețit pe amândoi enorma pasiune pentru animale, eram diferiți și, în ce mă privește, mi-era greu să accept toate lucrurile alea dintr-odată. Aveam însă o grămadă de material la care să reflectez. Remigio s-a ridicat, s-a

apropiat de cerboaică și s-a uitat la ea o vreme. Apoi s-a întors brusc spre mine și, pragmatic, a zis:

— Și acum să trecem la subiect: aricii!

21

Remigio și cu mine am pornit spre biroul său. Mi-a spus:

— Ca să devii operativ în domeniul îngrijirii aricilor, îți trebuie niște autorizații.

Ne-am apucat imediat de treabă, scriind cereri și completând formulare. Casa mea de la Novello avea să fie o filială a Centrului de reabilitare a animalelor sălbatice din Cuneo.

— Vor veni tot felul de funcționari în control. Vor fi severi, și pe bună dreptate, mi-a mai spus Remigio.

Puteam să obțin autorizația oficială doar dacă totul era în regulă. Prima cerere am adresat-o provinciei[1]. Când în sfârșit am terminat cu hârțogăria, i-am pus lui Remigio întrebarea care mi se tot învârtea prin cap de la o vreme:

— Cum te simți când eliberezi un animal?

— Am eliberat atâtea animale, că nici nu le mai știu numărul. Și niciodată nu e frumos. Ba nu, adică e foarte frumos. Scuză-mă, o să încerc să fiu mai explicit. Fapt e că întotdeauna trebuie să te gândești la binele animalului... Hai să-ți povestesc cum am eliberat ultimul animal, poate așa reușesc să fiu mai clar. E vorba despre un șoim. Ca de obicei, controlasem condițiile atmosferice, curenții ascensionali, greutatea animalului, masa musculară. Totul era favorabil. Așa că l-am lăsat să plece. Și-a luat zborul. Cu cât se înălța mai tare, cu atât părea să dobândească mai multă siguranță și viteză. Se rotea în înaltul cerului. Făcea viraje despicând aerul. Căuta în azurul limpede curentul potrivit. L-a găsit. Cu aripile întinse și neclintite, s-a lăsat purtat o clipă. De parcă ar fi fost suspendat. M-am gândit că trebuie să fie o senzație minunată. Și apoi a

pornit liniștit spre nord-vest. Peste copacii din depărtare. Acum era doar o siluetă întunecată ce se micșora tot mai mult. Un punct la orizont. În momentul ăla te bucuri pentru el. Totuși simți cum urcă din adâncul tău și prinde contur o mare amărăciune. Pentru că e o despărțire. Și pentru că te cuprinde teama, că nu știi ce i se poate întâmpla pe viitor. Mereu mă tem că animalele eliberate pot sfârși prost. Tare aș vrea să știu cum își duc viața în continuare. O dată, înainte să eliberez un vultur-plesuv, i-am montat pe spate, pe cheltuiala mea, un GPS cu localizare prin satelit. M-a costat patru mii de euro. Bani serioși, nu glumă. Mă rog, poate că un altul merge la cazinou și pune pe roșu sau pe negru suma asta. Eu am preferat să mizez pe un vultur-plesuv. Fiecare e liber să aleagă ce vrea, nu? Ce satisfacție enormă să știi că trăiește și continuă să zboare. Fusese găsit undeva prin Valle Stura di Demonte. Tot acolo l-am eliberat la momentul potrivit. GPS-ul funcționează cu baterii solare, așa că se poate reîncărca. Acum vulturul-plesuv e la Huesca, în Spania. Așa reiese din ultima semnalare.

În timp ce Remigio vorbea, intrase în birou Carla, o voluntară dintre cele mai pasionate și mai neobosite. Ascultase povestea și i-a spus:

— Povestește-i despre șerpar.

— A, da! a urmat el. Găsiserăm un șerpar. O pasăre răpitoare mare. Îl îngrijiserăm. Pe urmă îl redaserăm cerului și vântului. Trei ani mai târziu ni l-au adus înapoi: avusese alt accident. L-am recunoscut fără nici o îndoială după inelul pe care i-l puseserăm la un picior. Când s-a vindecat și și-a revenit, l-am eliberat din nou. Îți repet: faptul că viața lor merge înainte te face să te simți bine.

Când ne-am salutat și m-am întors acasă, cerul era învăpăiat de lumina apusului. Conducând, mă tot gândeam la ce îmi spusese Remigio. Îmi reveneau în minte cuvintele cu care ne luaserăm la revedere: „Animalele sunt minunate. Sunt un patrimoniu. Întreaga omenire ar trebui să le respecte. Și să respecte natura. Altfel vom ajunge la un punct de unde nu va mai exista cale de întoarcere. Poate că am și ajuns“.

După câteva zile au avut loc, una după alta, diverse vizite de control la mine acasă: se pornise mașinăria birocratică. La

începutul lui iunie am cumpărat câteva cuști mari, pe care le-am pus într-un salon al casei. Aripa aceea avea să fie dedicată în întregime aricilor. Centrul devenea realitate. Nu a fost greu să-i găsesc un nume: La Ninna. Nu s-ar fi putut numi altfel! Asta era: Centrul de reabilitare pentru arici La Ninna.

Au sosit autorizațiile, semnate și contrasemnate. A sosit și primul arici. Într-o dimineață mi-a telefonat Carla, voluntara pe care o cunoscusem la centrul din Cuneo:

— Massimo, am găsit un arici pe moarte la marginea unei șosele. Cred că sunt slabe speranțe să-l salvăm... E tare prăpădit, sărăcuțul. Oricum, ți-l aduc. Cine știe?

A sosit ariciul. Carla avea dreptate: era într-o stare îngrozitoare. O femelă foarte slabă, cu țepii opaci. Zăcea, aproape nemișcată pe o rână și respira cu greutate, ținând gura deschisă. Din când în când scotea un fel de horcăit. Avea, printre altele, și o pneumonie foarte gravă. Mi-am dat toată silința: i-am administrat o serie de tratamente, câte unul pentru fiecare problemă, și apoi am dat fuga să cumpăr un aparat de aerosoli, ca s-o ajut să respire. Mi-am petrecut restul zilei și toată noaptea alături de ea. În jurul ochilor se vedea clar un fel de micoză. Îi ținea aproape închiși, dar privirea ei tristă între pleoapele pe jumătate coborâte reușea să-mi pătrundă în inimă. Zorii încă nu alungaseră cu totul întunericul când aricioaica a dat mici semne că-și revenea. Erau infime. Dar îmi hrăneau speranțele. Am făcut scurte filmulețe – pe care le mai am și acum – cu telefonul, ca să documentez starea în care se afla. Carla m-a sunat ca să ceară vești.

— Încă nu ne-a părăsit, i-am răspuns.

Nu-și putea crede urechilor. Era fericită. Am adăugat însă că nu pot spune că se află în afara oricărui pericol. Dar deja părea o minune! Micuța era infestată îngrozitor de căpușe. Era plină peste tot. În weekend a venit Greta. I-am prezentat-o pe Selina, aricioaica bolnavă. Da, îi dădusem un nume.

Nu reușesc să mă abțin.

Prietena mea și cu mine am fi putut petrece o sâmbătă seară distractivă împreună. În schimb, ne-am pus pe treabă și am scos una câte una toate căpușele Selinei. O muncă interminabilă. La sfârșit, Greta le-a numărat: mai mult de două

sute! Sigur avuseseră un rol serios în a o aduce pe micuță în starea aia de prostrație.

Zilele treceau și Selina se simțea tot mai bine. În cele din urmă a reușit să se țină pe picioare. Când și-a revenit, am pus-o în țarcul de-afară, cu Ninna și Ninno. Selina și Ninna s-au înfruntat o vreme, pufăindu-se una pe cealaltă. După ce s-a stabilit că e mai bătrână și mai pricepută și că prin urmare i se datorează un anume respect, Selina s-a apucat să-și construiască o vizuină. Era extraordinară: lua un pai în gură și apoi îl potrivea cu măiestrie sub tufa de rozmarin. În sus și-n jos, ușurel – pentru că ea se mișca foarte încet –, până ce treaba a fost terminată. O vizuină minunată, cu o deschizătură la bază și una în vârf.

Selina se învârtea liniștită prin tot țarcul. Uneori, deși cu trudă, se cățăra pe acoperișul căsuței Ninnei și de acolo se uita în jur. Eram bucuros: primul arici sosit la Centrul de reabilitare La Ninna era teafăr!

Sus, un pui de câteva zile. Jos, un pui de o săptămână care bea lapte. (Fotografie de Enrico Chiavassa)

Sus, un pui de 3-4 săptămâni. Jos, unul dintre ultimii pui sosiți la centru. E o mică femelă veșnic flămândă! (Fotografie de Claudio Coccino)

1. Unitate administrativ-teritorială italiană echivalentă cu județul românesc (n.t.).

22

Și de micul Trilly ce se alesese între timp?

Era tot acolo, la Centrul de reabilitare pentru arici La Ninna, vindecat și bine hrănit. Într-o zi făcusem o încercare: îl pusesem în țarcul de-afară împreună cu Ninna. Voiam doar să-i observ comportamentul. Și rămăsesem plăcut surprins. Atras imediat de ea, începuse să se învârtă în jurul ei. Mereu arțăgos și repezit, acum dădea dovadă de o delicatețe și o răbdare pe care nu i le bănuisem.

Era încântător.

Ea era cu ochii-n patru, dar nu neîncrezătoare. Aproape nemișcată, se mulțumea să-l privească din când în când cu ochișorii ei vioi. Trilly o curta cu eleganță, cu gingășie. Amabil și duios dincolo de orice închipuire. Un dulce. Când, din unele semne discrete, mă prinsesem că Ninna nu-l respingea, dimpotrivă, îi primea atențiile cu plăcere, temându-mă că iubirea aceea abia îmbobocită ar putea înflori dintr-un moment într-altul, preferasem să-i despart. Ridicasem un perete despărțitor într-o parte a țarcului și îl pusesem acolo pe Trilly. Așa putuse să trăiască în aer liber și să se obișnuiască din nou să simtă iarba și frunzele sub picioruțe și cerul deasupra capului. Se făcuse tot mai puternic și mai mare. Ajunsese chiar să cântărească, după cum am spus, un kilogram și jumătate.

Da. Venise vremea...

Meșterisem pentru el o căsuță nouă foarte frumoasă, dintr-o ladă veche de vin. Îmi ieșise o capodoperă. Și un recipient pentru mâncare, la fel ca și căsuța, cu o deschizătură de zece centimetri pe zece. Aveam să pun mâncarea în partea opusă intrării. Astfel, pisicile nu puteau să i-o fure. Apropo de

mâncare, îmi amintesc că în seara aceea i-am servit un meniu special, cu diverse feluri de boabe pentru pisici, bucățele de carne și o feliuță de pepene roșu.

Voiam să nu uite.

Dar cine știe...

Da, pentru că aceea avea să fie ultima seară împreună. În ziua următoare aveam să-l duc la Susanna, în locul pe care de-acum toți prietenii mei îl cunoșteau drept „Paradisul“.

Iar acolo aveam să-i dau drumul.

În dimineața următoare, un cer fără nor anunța o zi splendidă. Temperatura era plăcută. Dar eu mă simțeam foarte ciudat. Hotărât și ezitant. Când într-un fel, când în celălalt. Mă chinuia teama că n-o să-l mai văd niciodată pe Trilly. Dar mai puternică era dorința de a-l lăsa să-și trăiască viața în deplină libertate. Lucrul ăsta mă umplea cu adevărat de bucurie. Însă de o bucurie umbrită de faptul că deja mi-era dor de el.

Totul era gata. Am băgat o mână în căsuța lui Trilly ca să-l iau. El m-a mușcat tare. Un deget îmi sângera.

— Sânge. E bun ca să pecetluim un pact. Un ritual de înfrățire. Fie ca prietenia noastră să dureze veșnic, m-am pomenit spunându-i cu un zâmbet melancolic.

Am pornit. Conduceam foarte încet, fiindcă nu voiam să i se facă greață – experiența excursiei la mare cu Ninna mă învățase minte –, în plus îmi doream ca totul să se petreacă lent, simțeam că trebuie să înfrunt acea călătorie nu doar fizic, ci și ca pe un parcurs mai intim, mai spiritual.

În habitaclul mașinii – eu, Trilly și notele magice ale lui Ludovico Einaudi. Alesesem cu grijă muzica. Era cea mai potrivită pentru momentul respectiv.

Vale după vale, am ajuns pe o creastă. De acolo se vedea „Paradisul“. Am oprit mașina și m-am dat jos o clipă. Să cuprind cu privirea întregul peisaj m-a făcut să mă simt bine. Cerul, pământul, munții, iarba, copacii, păsările în zbor: ce armonie neatinsă de mâna omului! Gândindu-mă că nu putea exista pe lume un loc mai frumos pentru Trilly, pentru o clipă m-am simțit împăcat cu mine însumi.

Când am ajuns la „Paradis“, ne-a întâmpinat Susanna. Avea părul alb strâns la ceafă. Purta o rochie lejeră, lungă până la

glezne. Adieri blânde și jucăușe de vânt i-o umflau ușor, apoi o lăsau să cadă delicat. Strângea în mâini o carte între paginile căreia strecurase un deget, ca să știe unde rămăsese. Zâmbetul și privirea îi erau senine ca întotdeauna. Și sincere.

Traversând superba grădină pe alocuri sălbatică, am ajuns la casa de oaspeți unde își găzduia din când în când prietenii. Era din piatră, înconjurată de iederă și alte plante cățărătoare. În apropiere, la umbra unui gard de dafin, am așezat căsuța lui Trilly, cu el deja înăuntru, și recipientul pentru mâncare. Și un castronel cu apă proaspătă. Mă mișcam încet, urmărit de ochii limpezi ai Susannei. I-am spus:

— Aș zice că totul e în regulă. Ai grijă să nu-l lași niciodată fără mâncare și apă. Iar în seara asta, când poți, aruncă o privire să vezi dacă iese.

Intenționat îl adusesem acolo pe Trilly mai devreme, ca să aibă timp să se acomodeze și să înțeleagă unde sunt apa și mâncarea înainte să se facă seară și să plece în explorare.

Apoi ne-am luat rămas-bun:

— Pa, Trilly. Te las aici, în „Paradis“. Ai grijă de tine. Multă baftă!

M-am îndreptat spre mașină. Înainte să plec, i-am făcut cu mâna Susannei. Mi-a răspuns la fel, în timp ce una din pisicile ei încerca să o apuce de poala fâlfâitoare a rochiei.

Îl găsisem pe Trilly într-o stare jalnică, iar acum era puternic și sănătos.

Și liber.

Mă bucuram așa de mult pentru el!

În dimineața următoare i-am telefonat Susannei. Voiam să-mi dea vești, să-mi spună cum merge. Ea mi-a răspuns:

— Nu știu dacă Trilly mai e în căsuța lui sau a ieșit. M-am uitat până noaptea târziu, dar n-a apărut.

— Cum? Ai stat acolo tot timpul ca să te uiți? am întrebat-o.

— Da, da. Mi-am luat un scaun și m-am așezat chiar în fața căsuței. Aveam o lanternă și din când în când o îndreptam spre ea. Dar nu l-am văzut, a răspuns Susanna.

— Păi, dacă îți simte prezența nu mai iese, i-am spus.

— Aoleo..., a făcut ea.

Am izbucnit amândoi în râs, închipuindu-ne cum Trilly aștepta nerăbdător ca Susanna să pice de somn și să se ducă la culcare, ca să poată ieși în sfârșit.

A doua zi m-am întors la ea. Trilly nu mai era. Dar lucrurile nu s-au terminat acolo. De-a lungul verii Susanna a zărit de mai multe ori un arici uriaș. Nu era foarte sigură, însă eu simțeam că e Trilly. Aricii atât de mari nu sunt un lucru obișnuit. Îl vedea seara târziu, în grădină, în apropierea casei și în împrejurimi. Și, desigur, în apropierea recipientului pentru mâncare. Dar cea mai grozavă chestie s-a petrecut în luna august. Da, pentru că s-a întâmplat un lucru ciudat. Care, dacă stai să te gândești bine, poate nu e atât de ciudat: pui de arici. În neștire. O explozie de pui de arici. Susanna mi-a telefonat:

— Massimo, în viața mea n-am mai văzut atâția pui de arici!

M-am dus s-o vizitez, voiam să-i duc câteva pungi de boabe pentru pisoi și să stăm puțin de vorbă. E întotdeauna plăcut și încurajator să vorbești cu ea. Și așa am văzut și eu toți puii ăia de arici.

Fără îndoială, mulți dintre puii aceia numeroși erau ai lui Trilly. Aș fi putut să pun pariu, sigur câștigam. Doar îl văzusem în acțiune cu Ninna, nu? Știam bine că aricioaicele nu pot rezista farmecului său!

23

Centrul de reabilitare pentru arici La Ninna era deja activ. Soseau arici din toate părțile. Mai ales pui, dar și adulți răniți. Începea să devină solicitant să am grijă de toți. Din fericire, mai era câte un voluntar care îmi dădea o mână de ajutor. Cum găseam oameni disponibili? Totul era la voia întâmplării. Așa cum s-a petrecut într-o după-amiază. Sunase telefonul și răspunsesem imediat. Am auzit vocea agitată a unei fete:

— Am găsit doi pui de arici, știu sigur că n-au mâncat de două zile. N-am idee cum să-i ajut, ți-i pot aduce?

O oră mai târziu era la mine, cu toată familia. Într-o mână ținea cutia cu aricii. Mi-a întins-o pe cealaltă:

— Patrizia. Te-am sunat nu demult.

M-am ocupat imediat de micuți. Întâi trebuia să-i hidratez din nou. Între timp, Patrizia îmi povestea cum îi găsise, dându-mi o grămadă de detalii.

— Acum două zile am văzut un arici mort pe șoseaua care trece pe lângă casa noastră. Nu știu de ce, dar imediat ne-am gândit că e o mamă. Ne părea tare rău de ea. Am hotărât să o îngropăm în grădină. Și azi, pe soare, exact unde o îngropaserăm, erau puiuții ăștia. Oare simțiseră mirosul aricioaicei îngropate și de asta se învârteau pe-acolo? Oare vizuina lor era în apropiere? Sau poate le era pur și simplu foame? Nu știm. Dar erau chiar acolo. Și păreau să caute ceva sau pe cineva... Iar noi nu îi puteam ajuta. Veterinarul nostru ne-a dat numărul tău. Ne-a spus că în locul ăsta se salvează arici.

— I-auzi, începem să devenim faimoși, am spus zâmbind. Aproape terminasem să mă ocup de pui și am adăugat:

Cântăresc fiecare optzeci de grame. Au șanse mari să supraviețuiască. Lăsați-i aici. O să vă țin la curent cum le merge.

— Îmi place cum îi manevrezi. Cu delicatețe și siguranță, a comentat oarecum mulțumită Patrizia.

— Pentru mine e foarte important să ajut aricii. Tocmai pentru că sunt niște animăluțe atât de neajutorate. Și de obicei neglijate. Mi se par speciali. Așa cum, de altfel, este orice făptură de pe lumea asta.

Ne-am luat la revedere.

Dar în ziua următoare Patrizia a sunat din nou și mi-a spus agitată:

— Am mai găsit un pui. Tot în același loc.

Un frățior care făcuse foamea încă o zi față de ceilalți. Nu era vreme de pierdut. M-am întâlnit cu ea la jumătatea drumului și m-am ocupat îndată de al treilea mic orfan.

Zi după zi, cei trei arici creșteau. Patrizia și ai ei veneau deseori să-i vadă și de fiecare dată erau uimiți de progresele lor.

Orfanii au atins repede greutatea ideală pentru a fi redați mediului lor natural. De altfel, erau sănătoși, aveau doar nevoie să fie hrăniți cum trebuie. Eu și Patrizia i-am dus pe un deal, departe, la niște prieteni. Acolo fusese construit special un țarc pentru perioada de dinaintea eliberării, unde cei trei frați puteau să se acomodeze, sub o supraveghere atentă. Două săptămâni mai târziu am deschis portița împrejmuirii și i-am lăsat liberi. I-am petrecut emoționați cu privirea în timp ce făceau primii pași și fugeau prin iarbă, printre tufe, neîngrădiți. Misiune îndeplinită!

— Zâmbești. Dar nu cu ochii. În ei e o umbră lungă. Ești și fericit, și trist, mi-a spus Patrizia.

Exact așa mă simțeam.

Înțelesese.

Atunci am îndrăznit s-o întreb:

— De ce ai îndrăgit acești trei arici?

— E o poveste veche.

— Poate sunt locul și momentul potrivite s-o spui.

— Pe 29 mai 1999 am ținut pentru prima oară în mână un arici. Nu unul adevărat, ci o jucărioară de pluș. Mi-l făcuse cadou un prieten. Pentru că vorbeam puțin, îmi ascundeam

toate emoțiile, mă făceam ghem ca un arici, după cum spunea el. Mă poreclise chiar „Ariciul“. De atunci am primit deseori cadou, de la rude și prieteni, arici de jucărie, până am strâns o întreagă colecție. Am de toate felurile: de sticlă, de argint, de lemn. Și când am văzut în grădină acești trei arici adevărați, în carne și oase, și pe mama lor moartă... ei bine, s-a declanșat ceva.

Am dat din cap. A rămas o clipă tăcută, cu privirea pierdută în zare, urmărind amintiri. Apoi a continuat:

— De când mă știu îndrăgesc animalele și visul meu secret e să pot face ceva pentru ele. Mi-au ieșit în cale acești trei pui. Înseamnă că ăsta e destinul. Și mai e ceva: m-am molipsit de entuziasmul tău... Vreau să ajut și eu cumva aricii.

Era un moment de mare emoție, care umplea aerul. Eliberarea celor trei arici și acum o ofertă de ajutor atât de sinceră și dezinteresată. Mi-am ascuns tulburarea printr-un zâmbet și o replică glumeață. Adică printr-un singur cuvânt:

— Înrolată! i-am spus.

Ea a început să râdă bucuroasă.

— Dar nu locuiesc aproape de centru. Ce-i de făcut?

Știam amândoi că acolo unde există pasiune și bunăvoință se găsesc soluțiile potrivite. Și așa a și fost. Patrizia e și astăzi o voluntară de bază. Lucrează de la distanță. Se ocupă de partea mediatică a Centrului de reabilitare La Ninna: pe pagina de Facebook, de exemplu, răspunde la cererile de ajutor dând informații directe sau îndrumări spre centrele cele mai apropiate. Aranjează standurile cu ocazia evenimentelor, pregătește părțile informative didactice, face gadgeturi, se ocupă de contactele cu oamenii interesați. Și multe altele. E o colaboratoare prețioasă! Și la fel sunt mulți alți voluntari cu care împărtășesc munca și pasiunea, bucuriile, durerile și speranțele.

În vara aceea am eliberat mulți arici, întotdeauna în locuri superbe. Nu îi mai dusesem la Susanna ca să nu umplu locul, fiindcă de asta se ocupase Trilly.

Dar Ninna era tot cu mine. Nu reușeam să mă despart de ea.

Deși...

Deși mă gândeam la asta tot timpul. Și de fiecare dată când mai dădeam drumul unui arici mă simțeam vinovat față de ea. Lăsam alți arici să-și trăiască viața, numai pe ea nu. Giulia îmi tot scria:

Las-o să plece!

Insista și Dorthe, prietena mea daneză:

E corect ca Ninna să-și urmeze drumul. Se simte bine și are dreptul s-o facă. Iar tu o să ai mai mult spațiu, mai mult timp și mai multă energie pentru toți aricii care vin la centru. Și pentru cei care vor veni. Massimo, nu asculta acea mică parte din tine în care predomină egoismul. Chiar nu ești egoist.

Aveau dreptate, Doamne, câtă dreptate aveau! Dar mi-era atât de greu...

24

În vara aceea a sosit și Salvo. O fată îl găsise la ea în grădină. Se ocupase de el câteva zile, dar când își dăduse seama că starea ariciului se înrăutățea, ceruse ajutor Centrului de reabilitare a animalelor sălbatice din Cuneo, care o trimisese la mine.

L-am examinat cu grijă. Era într-o stare foarte proastă. Avea lăbuțele din față paralizate. Iar pe cele din spate și le mișca foarte puțin. Aproape deloc. Fata îl botezase Salvo, poate pentru a-i ura să fie salvat, sau pentru că supraviețuise până atunci.

Ariciul avea crize neurologice foarte severe. Și neașteptate. În fazele culminante căsca gura larg, cu o strâmbătură. Era un simptom evident al bolii sale. Știam. Dar mi se părea și un strigăt de ajutor pe cât de disperat, pe atât de tăcut.

Un urlet mut.

Care îmi inducea o doză vertiginoasă de îngrijorare.

În timpul acestor crize, la un moment dat, Salvo își sucea în spate capul, care începea să i se miște convulsiv în sus și-n jos – sus, jos, sus, jos, sus, jos – repede, necontrolat.

I-am spus fetei că situația e gravă. Avea lacrimi în ochi. Dar nu și le ascundea. Nu-i păsa, era copleșită de drama lui Salvo. Cu o voce tulburată, mi-a șoptit:

— Te rog, fă tot ce poți!

Am încercat să evaluez obiectiv situația, deși o parte din mine era deja implicată emoțional. Inima mea spera într-o minune, pentru că nu eram sigur că tratamentul avea să ducă la o asemenea ameliorare a simptomelor încât ariciul să poată fi reintegrat în natură. Pentru un diagnostic și o prognoză precise era nevoie de instrumente sofisticate, de un computer tomograf

de exemplu, de care de obicei veterinarii nu dispun. Vorbeam despre asta la telefon cu Dorthe. Ea spunea:

— Dacă nu răspunde la tratament și nu-și revine, trebuie să te întrebi dacă e corect să-l lași să trăiască așa.

Era un subiect dificil și imposibil de epuizat. Efectiv, ce viață ar fi putut avea ariciul dacă n-ar mai fi fost în stare să meargă și să alerge?

Vorbisem despre asta și cu fata care îl găsise.

— Dacă scapă, dar nu poate trăi independent, o să-l îngrijesc eu pentru totdeauna. O să-i fac un țarc în grădină și o să-i dau de mâncare. Iar dacă trebuie să-i dau în gură, o voi face, spusese ea.

Aș fi vrut să-l pot întreba pe Salvo:

— Ai prefera să mori?

Și mai ales aș fi vrut ca el să-mi poată răspunde.

Ce dilemă! Oricum, am hotărât să încerc. Era posibil să merite efortul, pentru că starea lui Salvo fusese cauzată de o traumă craniană recentă. În plus, în cei douăzeci de ani în care lucrasem ca veterinar, văzusem uneori situații aparent disperate rezolvându-se surprinzător. Cu Salvo am urmat protocolul indicat de Vale Wildlife Hospital pentru astfel de cazuri.

Cred că eutanasierea e ultima soluție. Și n-aș vrea să fac asta niciodată. Fiindcă e oricum sfâșietor. Reușesc s-o justific numai dacă nu există nici cele mai mici speranțe. Numai dacă situația e cu adevărat compromisă în totalitate. Numai dacă nu mai există alte tratamente și scutește animalul de durere și de suferințe inutile. Numai din milă.

Cred că și un arici cu dizabilități are dreptul la viață. OK, n-o să poată alerga, vâna și trăi independent, dar dacă nu are dureri fizice, de ce să-l împiedici să trăiască „altfel“, însă în orice caz bine? Ideal ar fi să punem acești arici „dependenți“ într-un țarc, în grădinile unor persoane dispuse să-i îngrijească cu atenție și iubire. E adevărat că un arici, ca orice animal sălbatic, trebuie să fie liber, dar la fel de adevărat e că există arici care aleg să-și trăiască toată viața în aceeași grădină.

Unul dintre visurile mele este să creez un loc pentru toți aricii defavorizați pe bucata de pământ pe care am cumpărat-o

chiar în vara asta, aproape de „Paradisul“ Susannei, și care e un alt paradis.

Da, unul dintre visurile mele, pentru că s-au mai înfiripat și altele: de exemplu, alte colțuri de natură care pe viitor să fie parcuri pentru arici și alte animale, pentru stejari, fagi, castani și păducei... Un vis după altul. Un șir întreg.

Trebuia să-i bag eu mâncarea în gură lui Salvo, sau să i-o pun aproape de tot, chiar sub botișor.

Nu putea să se miște deloc.

Seara, când mă duceam la culcare, îl luam cu mine ca să-l pot supraveghea: nu voiam să se simtă rău fără să-mi dau seama. Puneam perne pe partea cealaltă a patului, ca nu cumva să cadă. Mă trezeam în dimineața următoare și el era mai aproape. De fiecare dată se târa lângă mine. Poate căuta căldură. Deschideam ochii și îi întâlneam pe ai săi, blânzi și melancolici, fixându-mă.

Într-o noapte, cum mă temeam, starea lui s-a înrăutățit considerabil. Era pe moarte. Mă simțeam distrus. Am sunat-o pe Dorthe. Iar ea ne-a ajutat, cu sensibilitatea ei extraordinară.

Mi-a spus:

— Nu-l lăsa să moară singur. Fă-l să simtă iubirea și căldura ta. Ia-l în mână, pune-l la pieptul tău și ține-l acolo. Până se duce.

L-am pus aproape de inimă. Îl țineam delicat cu ambele mâini. Am încercat o senzație cumplită, pentru că am perceput distinct și de-adevărat cum viața îi slăbea și îl părăsea. Și-a clătinat a nu știu câta oară capul. O clipă, sunt sigur, m-a privit. Apoi a scos un suspin ușor.

Ultimul.

Pentru el se stinseseră toate luminile.

Sărmanul, micuțul, dragul de Salvo. Nu reușiserăm. Poate că mă cucerise tocmai pentru că avea o dizabilitate. Un arici cu handicap are ceva în plus față de ceilalți.

Cuprins de tristețe, am sunat-o din nou pe Dorthe. Iar ea era acolo, ca să mă consoleze.

La sfârșitul lui august a sosit Giò. O altă provocare, ba chiar mai multe. Era încă pui. Fusese rănită la spinare și la lăbuțele din spate. O mușcase un câine. Iar ca și cum toate astea n-ar fi

fost de ajuns, mai era și foarte mică. Șaptesprezece grame. Mai puțin decât Ninna când o întâlnisem prima dată. Mai puțin decât o eșarfă de mătase. Mai puțin decât un voal. I-am făcut câteva poze pe care mai apoi i le-am trimis Giuliei. Mi-a scris:

Într-adevăr, e foarte mică. Massimo, ai mare nevoie să-ți ținem pumnii.

Am început s-o îngrijesc cu antibioticul adecvat. Studiam diluări nebunești ca să reușesc să-l dozez potrivit cu greutatea și starea ei. Giò reacționa bine. Avea poftă de mâncare și creștea. Mi-amintesc că, atunci când își termina de băut laptele, adormea în palma mea. Mă făcea să zâmbesc de duioșie. Apoi o puneam încetișor pe o păturică de cașmir pe care cineva mi-o făcuse cadou, iar ea se cuibărea între cute. În timp ce creștea, a devenit clar că degetele de la piciorușele din spate se necrozaseră. Se formase un soi de fâșie de țesut negricios și apoi căzuseră. Toate odată.

În felul ăsta Giò își pierduse degetele.

Un handicap ce excludea posibilitatea de-a trăi pe viitor în libertate. Ea era foarte dulce și afectuoasă. Iar eu o îndrăgeam tot mai mult pe zi ce trece.

Dorthe nu se lăsa:

Massimo, poate că Giò ți-a fost trimisă special. Probabil că o să rămână pentru totdeauna la tine acasă. Și pariez că tocmai ea o să te ajute să te desparți de Ninna. O să-ți aline suferința, o să umple golul.

Dar toată viața încercasem să nu dau drumul celor dragi... Mereu îmi lipsea puterea s-o fac.

La gândul de-a o elibera pe Ninna, mă cuprindea din nou o vagă senzație de abandon. O tristețe grea ce întuneca totul.

25

Mă gândeam la asta. Întruna. Fără să ajung la vreo concluzie. Și apoi, dintr-odată, la începutul lui septembrie, am luat hotărârea.

Așa, brusc.

A doua zi avea să fie ziua potrivită ca să le dau drumul Ninnei și lui Ninno.

Elaborasem încet planul și îmi era clar în cele mai mici detalii. Aveam să-i eliberez acasă la Susanna, în „Paradis“. Îmi făcusem un întreg scenariu: Ninna o să rămână acolo, sau în orice caz în împrejurimi, iar eu o s-o vizitez. Mă voi duce la Susanna și, plimbându-mă prin grădină, o voi striga tare: „Ninna, Ninnaaa!“, iar ea va veni la mine.

Nu mă puteam gândi că n-o s-o mai văd niciodată, pentru mintea mea era imposibil sau inacceptabil să conceapă o asemenea idee. Să n-o mai văd niciodată era pentru mine ceva abstract, ireal.

Poate că pe Ninno nu aveam să-l mai văd. Cum am spus, el, fiind mai timid, avea tendința să se ascundă și să nu răspundă când îl strigam. Dar ea, nu. Ea o să vină.

Inițial mă gândisem s-o eliberez pe Ninna în pădurice a de lângă casa mea, în felul ăsta aș fi avut mai multe ocazii s-o văd, însă pe la marginea ei trece o șosea și e periculos. Da, în „Paradis“ e mai bine.

Ninna era stresată, la începutul primăverii se hrănise din belșug, dar acum mânca mai puțin. Pufăia mânioasă spre ceilalți arici, așa încât nimeni nu mai îndrăznea să se apropie. Mă pufăia și pe mine. Era electrizată. Dorthe spunea:

— Dacă o ține așa, într-o bună zi o s-o găsești moartă...

Și asta chiar nu voiam să se întâmple. Mi-ar fi părut foarte rău. Ba chiar mă gândeam că, dacă o eliberez, nu voi ști niciodată când va muri. Astfel, în inima mea va continua să trăiască pentru totdeauna, să alerge pe pajiști, să sară, să vâneze insecte, să se ascundă, să facă pui, să hiberneze iarna și să se trezească primăvara.

De-acum eliberasem o grămadă de arici. Le văzusem ochii strălucind ca niște steluțe când își dădeau seama că sunt liberi. În clipa aia, micile vietăți emanau fericire din toți țepii și din toate firicelele de blană. Îmi doream fericirea aceea și pentru ea, pentru Ninna mea.

În cea mai mare parte, eliberările fuseseră precedate de un fel de pregătire, pentru ca aricii să se poată obișnui. Ca în cazul aricilor găsiți de Patrizia. Un țarc pus în locul ales pentru eliberare, câteva săptămâni sub observație și apoi... libertate! Îmi plăcea metoda asta. Dar nu era cea ideală în „Paradisul“ Susannei, un loc minunat, însă mai sălbatic. Ar fi putut veni prădători din uriașa pădure din apropiere, iar Ninna și Ninno, într-un țarc, nu ar fi reușit să fugă. Aveam să fac deci la fel ca în cazul lui Trilly.

Am pregătit pentru ei două căsuțe noi. Mari. Frumoase. Funcționale. Le făcusem și izolație. Am cumpărat și o cutie mare pe care aveam s-o transform în recipient pentru mâncare.

Și în seara aceea, ca înainte de orice eliberare, le-am servit o cină demnă de un restaurant de lux, cu garnitură de semințe de pin.

În dimineața următoare m-am dus la țarcul de-afară. Am început să strig:

— Ninna, Ninnaaa...

Cu vocea puțin schimbată, numai note ascuțite și blânde, ca atunci când alinți un copil. Ea s-a ițit din deschizătura căsuței. M-a privit cu niște ochi cârpiți de somn. I-am întins puțină mâncare și am filmat-o în timp ce o mesteca. Ultima amintire cu ea la mine acasă. Am pus-o în căsuța nouă, cu niște paie de-ale ei, ca să-și regăsească mirosul. Și am lăsat-o așa. A adormit liniștită. Acum venea rândul lui Ninno. Cu el avea să fie mai greu. Se adăpostea deseori într-o gropiță de pe lângă măslin. Într-adevăr, acolo l-am și găsit. Dar nu reușeam să-l fac să iasă.

Gura vizuinii era îngustă, iar Ninno era mai mare. Se făcuse uriaș, ca Trilly. Pentru el era simplu să intre și să iasă de bunăvoie, pentru că putea să se lungească și să se aplatizeze. Fără colaborarea lui îmi era imposibil să-l scot de acolo. A trebuit să sap puțin în jur ca să lărgesc gaura. Pentru o clipă mi s-a părut că îl agresez, în definitiv el se simțea bine acolo, nu dăduse niciodată semne că nu i-ar plăcea. Dar cine știe? În cele din urmă l-am pus în căsuța lui și, după ce am încărcat mașina, am pornit. Ca de fiecare dată, am ales cu grijă coloana sonoră ce avea să ne însoțească de-a lungul călătoriei: era muzica unei trupe americane pe care o auzisem cu câteva zile înainte la radio. Nu-mi mai amintesc numele, ci doar senzațiile pe care mi le trezea. Note dulci ce îmi atingeau anumite corzi și îmi evocau basme și cântece pentru copii. Sunete ce îi plăceau copilului din mine.

Am condus încet, făcând mai multe opriri. De dragul Ninnei și al lui Ninno. Nu voiam să aibă rău de mașină. Și de dragul meu, ca să prelungesc timpul petrecut cu ei. Când am ajuns, m-am uitat un moment în jur. Era într-adevăr un loc extraordinar. Și mă bucuram pentru aricii mei. Susanna era acolo, mă aștepta cu obișnuitul ei zâmbet senin. Ne-am îndreptat îndată spre casa de oaspeți. Am mers puțin mai departe, trecând de o mică pajiște și de tufele de trandafiri. Ne-am oprit în fața unei căsuțe de lemn ce fusese construită cu ani în urmă pentru distracția nepoțeilor ei. Apoi aceștia crescuseră și nimeni nu se mai jucase acolo. Avea ferestre, ușă, acoperiș. Ușa avea jos o deschizătură largă ce părea făcută anume ca să treacă aricii prin ea. Totul era perfect. Ceva mai încolo era o salcie-plângătoare maiestuoasă. În spate, o tufă de mure. În dreapta, o mică stivă de lemne. Niște adăposturi bune. Am pus căsuțele aricilor, cu ei doi înăuntru, în căsuța de lemn pentru copii.

Căsuțe în căsuță.

După aceea m-am așezat alături ca să termin de aranjat recipientul pentru mâncare. Era o zi splendidă și, în natura care fremăta de viață, se făcea tot mai frumoasă. Peste tot erau fluturi, libelule, albine, păsări, șopârle și așa mai departe. Am rămas la cină la Susanna.

— Așa vedem dacă Ninna și Ninno ies, îmi spusese ea.

Într-o clipită, mi s-a părut, soarele apusese și se iviseră primele umbre ale serii. Am mâncat repede și ne-am grăbit să vedem ce fac cei doi arici. Am băgat imediat o mână în căsuțe.

Erau goale.

Aș fi vrut s-o văd pe Ninna ieșind.

Aș fi vrut să-i văd fericirea.

Am auzit un foșnet în spate. M-am întors rapid, îndreptând lanterna într-acolo. Era Ninno. L-am mângâiat.

Nici urmă de Ninna.

Am mai rămas puțin. Susanna stătea lângă mine.

— Să se bucure de prima lor noapte în „Paradis“..., am spus rupând tăcerea care se lăsase.

După câteva clipe am salutat-o pe Susanna. M-am întors acasă conducând foarte încet.

Eram ciudat de fericit. Foarte fericit. Pentru Ninna și Ninno.

26

La întoarcere, din când în când, fericirea îmi era umbrită. Mă simțeam exact ca un tată sau ca o mamă când își lasă copiii, mari de-acum, să meargă pe drumul lor. Se bucură pentru ei, dar în același timp e îngrijorat, pentru că n-o să-i mai poată apăra. Știe peste ce pericole ar putea da. Și se teme.

De-aș fi avut cum s-o urmăresc pe Ninna, măcar ca s-o apăr de viezuri...

De cum am ajuns acasă, m-a izbit altă realitate: trebuia să hrănesc toți aricii care așteptau acolo. Și să-i îngrijesc. M-am pus pe treabă cu sârguință, dar când am ajuns dinaintea țarcului de-afară, m-am oprit brusc. Atunci am realizat încă o dată că aricioaica mea nu era înăuntru. Și că nu avea să mă mai întâmpine niciodată. Tăcerea din jur și mâhnirea pe care o încercam erau apăsătoare.

Și am simțit golul.

Am alungat imediat acel gând.

Golul era doar al meu și nu avea nici o importanță.

Ninna era fericită. Și asta conta.

Am mai rămas nemișcat câteva minute. Ca înțepenit. Minute pline de gânduri: am reușit! Am reușit. I-am dat drumul. E incredibil că am avut un asemenea curaj. E incredibil, având în vedere firea mea. Uite, asta e iubirea. Are dreptate Dorthe: să iubești înseamnă să dai drumul.

M-a distras un foșnet ușor de iarbă și frunze mișcate. Era Selina. Ajunsese la căsuța Ninnei și se oprise în față. S-a uitat la deschizătură. Apoi la mine. Din nou la deschizătură. Și apoi iar la mine. De parcă mă întreba: „Unde e Ninna?“. I se citea în ochi, în mișcări. După primele certuri, odată stabilite ierarhiile,

ea și Ninna trăiseră în armonie. Poate că și Selina îi simțea acum lipsa. M-a emoționat acel moment. Comuniunea pe care ți-o dă absența.

Am sunat-o pe Dorthe. Aveam nevoie să mă consoleze.

— Du-te la Giò și îmbrățișeaz-o strâns, mi-a spus.

M-am dus la Giò. Acum ea, fără degetele de la picioarele din spate, era cea care avea nevoie de mine. Am strâns-o cu delicatețe la piept. Dorul și alinarea s-au amestecat. În felul ăsta, dorul mi s-a îndulcit.

Ninna lăsa locul altor arici. Dar nu va ieși niciodată din inima mea. Acolo va exista mereu un loc special pentru ea.

În zilele următoare aș fi vrut să mă întorc la Susanna, dar au adus la centru o mulțime de pui. Micuții trebuiau să mănânce la trei ore, așa că îmi lipsea timpul fizic.

— E mișcare. Tot felul de arici vin să mănânce și să-și potolească setea. Dar nu știu dacă e și Ninna printre ei..., îmi spunea Susanna.

Aș fi vrut să mă duc acolo și să rămân o noapte întreagă. Când am reușit în cele din urmă să găsesc timp, a trebuit să mă mulțumesc doar cu o seară. A fost una aglomerată, cu arici peste arici. De toate dimensiunile și vârstele. Dar nu și Ninna, ea n-a venit. Oare se întâlnise cu Trilly? Iubirea lor putuse, în sfârșit, să înflorească? Cine știe. Ei bine, exista și această probabilitate. Lumina de argint a lunii se așternea tăcută peste acest gând și peste zâmbetul meu.

27

Vara era pe sfârșite. O șopteau primele frunze ce se pătau cu roșu, cu galben și cu rugină. Și aerul mai răcoros.

Soarele apunea când a sunat telefonul.

— Centrul La Ninna, am spus.

S-a auzit o voce firavă de fetiță:

— Am găsit un arici care se simte rău. Îl poți ajuta?

— Adu-mi-l chiar acum.

— Am pus pe speaker, ca să audă și mama și tata. Ne explici cum ajungem la tine?

Erau deja în mașină și le-am dat indicații.

Mama Sofiei (așa se numea fetița) mi-a povestit ce se întâmplase:

— Ne plimbam de-a lungul râului, când pe un drum neasfaltat, paralel cu cel pe care mergeam, dar puțin mai jos, am văzut un arici. Nu se mișca. Sofia a dat fuga să-l ajute, parcă avea aripi la picioare. Însă venea o mașină, un 4x4 mare. Noi rămăseserăm mai în spate și, speriați, i-am strigat să se dea la o parte, să plece de-acolo. Dar ea, drept răspuns, s-a pus în fața ariciului și a ridicat brațele, cu mânuțele în sus și cu degetele depărtate, făcându-le semn celor din mașină. S-o fi văzut, așa de mică, însă așa de hotărâtă, în fața 4×4-lui.

— O, mi-o imaginez! Sofia, ești o eroină! am exclamat.

— Voiau să-l calce! a spus fetița cu un glas de îngeraș indignat.

— Să-l calce? am repetat perplex, cerând o confirmare.

— Da. Și eu l-am apărat.

Gestul acelei fetițe m-a cucerit pe loc. M-au înduioșat curajul, reacția ei rapidă, spontaneitatea ei.

Mama a continuat:

— Tipul care conducea a pus o frână bruscă. S-au oprit la câțiva metri de fata mea. Cei din mașină au coborât geamurile și au țipat la ea, furioși: „Ce ți-a venit să te arunci așa în mijlocul străzii?“.

Sofia s-a băgat din nou în vorbă:

— Eu le-am spus că era un animăluț care nu se mișca. Și au urlat la mine: „Ce, nu vezi că e pe jumătate mort?“. Iar eu am răspuns: „Și ce? Dacă e pe moarte, vreți să-l striviți cu roțile voastre mari? Măcar lăsați-mă să-l mut de aici. Pe urmă puteți trece mai departe“. Între timp au sosit mama și tata și m-au ajutat să pun ariciul un pic mai încolo, pe marginea șoselei.

Urmăream povestea cu atenție și vedeam întreaga scenă cu ochii minții. Mă simțeam consolat gândindu-mă la inimioara acelei fetițe care mustrase niște oameni mari pentru a lua apărarea unei ființe neajutorate. Sofia transmisese un mesaj important, cu toată prospețimea și sinceritatea sentimentelor ei. Copiii, în simplitatea lor, pot să le dea lecții celor care au uitat sau nu au vrut niciodată să simtă compasiune. Celor care nu știu ce este aceea.

Și simțeam că poate speranța mea într-o lume mai bună nu era doar o iluzie.

O lume fără violență și indiferență.

— Alo, dom’ doctor, mai ești acolo? Mă auzi?

— Da, da! Sunt aici. Scuză-mă, Sofia, m-au furat o clipă gândurile. Te ascult.

— Dom’ doctor, poți salva ariciul ăsta?

— O să-mi dau toată silința. Vă aștept.

Au ajuns mai târziu. Le-a luat ceva să străbată kilometrii care ne despărțeau. Când am deschis ușa, dinaintea mea era toată familia asta drăguță. În față stătea ea, Sofia. Avea vreo opt ani. Cârlionți blonzi și ochi de safir mari ca două lacuri. Ținea în brațe o cutie, iar în cutie era ariciul. Zâmbetul primitor mi-a pierit de cum l-am privit: o cârpiță murdară de pământ care cu greu își ducea ultimele clipe.

Am început să-l examinez cu grijă. Minutele treceau și privirea albastră a Sofiei nu mă slăbea deloc. Încercam să-mi

țin ochii plecați, pentru ca fetița să nu citească în ei adevărul amar.

— E grav? O să-l salvezi? m-a întrebat ea pe neașteptate.

Vocea ei mi-a vibrat în timpane. Trebuia să răspund. Nu voiam s-o dezamăgesc și nici ca frumosul ei gest să pară inutil. Însă nu puteam să mint.

— E grav, dar o să încerc din toate puterile, i-am zis.

Se făcea târziu și părinții Sofiei au spus că trebuie să se întoarcă acasă. I-am însoțit până la ușă, apoi în jos pe scări. Eram aproape de mașina lor când Sofia a strigat:

— O secundă numai, vă rog!

Și a zbughit-o. Nu puteam decât s-o urmăm. Am văzut-o mângâind ușor ariciul. Ne înconjura o tăcere pe care nimeni nu îndrăznea s-o tulbure. Și tot în tăcere fetița m-a privit țintă cu ochii ei imenși. O privire de culoarea mării, pe care sufletul meu o asculta.

— Du-te liniștită, Sofia. Mâine o să-ți dau vești, i-am spus în timp ce mă gândeam deja ce cuvinte aș fi putut folosi a doua zi ca să n-o fac să sufere prea mult.

Au plecat, iar eu m-am trezit între patru ochi cu ariciul muribund. Prezenta o serie de afecțiuni grave, iar pe deasupra era chior și avea un picior din față pe jumătate mutilat. Voiam să-l salvez cu orice preț, pentru că la mijloc erau sensibilitatea și fapta curajoasă a Sofiei. Dar și de dragul lui: reușise să supraviețuiască în natură, cel puțin până în acel moment, în ciuda celor două handicapuri pe care le avea. Da, pentru că rănile la picior și la ochi le căpătase mai demult. Erau vechi și se vindecaseră complet de ceva vreme.

Totuși mi se părea o misiune imposibilă.

Mi-am petrecut noaptea îngrijindu-l, în timp ce bătăile clopotului din apropiere numărau orele. Începusem diferite tratamente, însă nu vedeam nici cea mai mică îmbunătățire. Pe la ora cinci, mi-am dat seama că nu mai am ce să fac pentru el. L-am acoperit cu o păturică și am aranjat un prosop pe o parte a cutiei în care stătea. În felul ăsta, lumina zorilor gata să se ivească nu avea să-l deranjeze. Apoi l-am pus la picioarele patului meu, ca să nu-l las singur.

În ciuda respirației sale zgomotoase și neliniștitoare, care aducea cu horcăitul morții, am adormit buștean. Eram prea obosit. M-am trezit dintr-odată, după două-trei ore. Stăteam încă în pat când mi-am dat seama că în cameră era liniște. Prea liniște. Respirația aceea îngreunată nu-mi mai rănea urechile și inima.

Deci ariciul murise.

Cum să-i spun micuței Sofia?

M-am sculat fără nici un chef și m-am îndreptat spre cutia de carton. Am dat prosopul la o parte. Și apoi pătura care acoperea ariciul.

Și am făcut ochii mari.

Trăia!

Nu se mai auzea horcăitul pentru că respirația i se reglase.

Fericit. M-am simțit fericit pentru el, pentru Sofia, pentru mine.

Deși încet, ariciul a reacționat bine la îngrijirile mele.

I-am spus Zoe, care în greacă înseamnă „viață“. Pentru că, în definitiv, era ca și cum s-ar fi născut din nou. Recunosc, recuperarea s-a făcut cu sacrificii enorme din partea mea. Trebuia să-i dau mâncarea în gură, nu reușea să mănânce singur. Dar când suna Sofia, puteam să-i ofer vești bune. Și asta îmi făcea plăcere.

La vremea aia aveam o voluntară care venea să-mi dea o mână de ajutor. Era o femeie subțirică și grațioasă, mai în vârstă, destul de mărunțică. Tot timpul îmi spunea, clătinând din cap:

— Zoe n-o să reziste. N-are cum.

— Ai încredere, o îndemnam eu.

Trecuse deja o lună când, într-o dimineață, l-am văzut mâncând singur. Îi lăsam mereu o farfurioară cu boabe pentru pisici, sperând să-l stimulez. Am chemat-o pe voluntară, care se ocupa de alți arici:

— Hai repede să vezi!

Ea a venit și a început să se uite în jur:

— Ce se întâmplă? Unde să mă uit?

Am ridicat-o și am întors-o spre cușca lui Zoe:

— Ai văzut?

— Doamne! Zoe mănâncă singur! A reușit! A reușit!

Și în timp ce o țineam încă în brațe, ea râdea și râdea. Sau, mai bine zis, amândoi râdeam mulțumiți.

Acum Zoe trăiește la centru, într-un țarc exterior. Vârsta înaintată și handicapurile nu îi mai permit o viață liberă în natură. Doarme într-un buștean gol pe dinăuntru, unde sunt niște paie. Se simte bine, mănâncă, se plimbă în felul său, privește stelele.

A fost adoptat la distanță de Valeria.

Acum ceva vreme, eu și voluntarii am inițiat o campanie de adopții la distanță, destinată aricilor cu dizabilități sau bolnavi. Oricine face o astfel de adopție primește un certificat, cartea de identitate a ariciului, documentație cu privire la istoricul lui și informații la zi despre starea sa. Firește, poate veni să-l vadă când dorește și să ne însoțească dacă și când poate fi eliberat. Fiindcă ne place să o facem împreună. Ca să împărtășim emoțiile.

Mi-am împlinit încă un vis: pe unii arici cu dizabilități permanente îi încredințăm, în baza unui permis special, sub supravegherea noastră, unor oameni care îndeplinesc anumite cerințe. Duc o viață bună și demnă în țarcurile lor, în grădini potrivite pentru nevoile lor.

Și mamei i-am încredințat unul.

Mama nu se simte bine. Are un emfizem pulmonar cronic și trăiește branșată constant la o butelie de oxigen. Are una principală în casă și una mai mică pentru când iese.

Se mișcă foarte greu și orice respirație o costă.

Însă în țarcul din grădină trăiește un mic arici cu handicap, iar mama, depășindu-și propriile dizabilități, se duce la el cu butelia de oxigen după ea și îl îngrijește cu atenție și dragoste.

La fel ca micuța Sofia, Franchina mea are o inimă mare. De la oamenii cu inimă mare poți doar să înveți. Știu să dăruiască fără întârziere.

28

Trecuseră zile după zile, luni după luni, cu alte povești despre arici, cu noi bucurii și noi greutăți.

În februarie m-a sunat o doamnă. Mi-a spus că are nevoie de ajutor.

— Am o aricioaică africană care nu se simte bine, mi-a explicat ea.

— Nu am experiență cu aricii africani, mă ocup de cei europeni. Ar trebui să vă adresați unui veterinar specializat în animale exotice.

— Nu cunosc nici unul... Aricioaica mea a născut un puiuț acum cinci zile și de atunci sângerează destul de mult, a continuat ea.

— Aduceți-mi-o cât mai repede.

Mă gândeam ca, pentru a nu pierde timp prețios, să mă adresez chiar eu unor experți: micuța aceea avea nevoie de îngrijiri imediate.

Când i-am văzut pe mamă și pe puiuț, pur și simplu m-am topit. Aricioaica era foarte frumoasă. O mică făptură de patru sute de grame (aricii africani sunt mai mici), cu botișorul alb și doi ochi de zahăr. Micuțul era o gâgâlice roz cu țepii scurți, ca o periuță de dinți. Ea era întruchiparea suferinței și istovirii ajunse la extrem. Și totuși, când puiul se apropia de ea, găsea puterea să-și frece botișorul de al lui și să-l lingă încet, cu tandrețe. O imagine a dragostei materne. Apoi puiul se îndrepta spre mamele, în căutare de lapte. De la mamele se întorcea la botișor. De la botișor la mamele.

Îmi părea rău de durerea aricioaicei. Și, ca în alte dăți, nu reușeam să-i găsesc un sens. Iar asta îmi făcea cu adevărat rău.

Sângele micuței mi se părea sângele tuturor făpturilor nevinovate de pe pământ.

Am trecut la treabă. Antihemoragic. Antibiotic. Perfuzie hidratantă. Calciu. Iar apoi am sunat la Vale Wildlife Hospital. Le-am prezentat în amănunt situația și mi-au spus că e foarte gravă, dar poate că aricioaica va fi salvată printr-o intervenție chirurgicală. Poate.

I-am telefonat atunci unui coleg care se ocupă și de animale exotice și am dus-o la el.

— Nu sunt sigur că rezistă operației, dată fiind starea sa. Dar dacă o lăsăm așa, ne putem lua adio de la ea, mi-a spus.

— Hai să încercăm cu operația, am hotărât.

L-am asistat. Pe burtica aceea minusculă, am făcut o tăietură puțin mai lungă de un centimetru. Am scos uterul. Cauza hemoragiei și a infecției era placenta neeliminată. Aricioaica era monitorizată din toate punctele de vedere și totul mergea bine. După ce s-a încheiat operația, am lăsat-o puțin cu masca de oxigen. S-a trezit încet. Când a început să se miște, i-am pus puiul alături. Ea l-a lins pe căpșor.

L-am îmbrățișat pe colegul meu: reușiserăm. Eram euforici.

La zece minute după explozia noastră de bucurie, aricioaica a avut mai multe accese scurte de vomă. Și în câteva clipe a murit.

Văd încă înaintea ochilor puiuțul acela ghemuit lângă mama lui moartă.

Întoarcerea acasă a fost sumbră. Am îngropat aricioaica sub un măslin secular din grădină. Acolo îngrop toți aricii care mor. Din ei înflorește măslinul în fiecare primăvară.

Nu-mi mai rămânea decât să mă ocup de puiul orfan. Era o fetiță. Am numit-o Carolina. Cântărea nouă grame.

Nouă grame.

Și un bobocel de trandafir cântărește mai mult.

— Carolina, n-o să sfârșești ca mama ta. O să-mi dau toată silința. N-o să fac nici cea mai mică greșeală. Iar tu o să fii bine, i-am promis.

În ziua următoare aveam programare la Milano pentru o consultație medicală de specialitate. Nu puteam s-o amân, așa că am hotărât s-o iau pe micuță cu mine, cu toate precauțiile

necesare, firește. Am pregătit o creșă ambulantă, cu păpica numai bună de mâncat pusă într-un termos ca s-o păstrez în cele mai bune condiții și două buiote cu apă caldă ca să-i asigur Carolinei temperatura potrivită. Pe una urma să i-o așez alături imediat și, înainte să se răcească, aveam să cer apă caldă de la un bar ca s-o umplu pe cea de rezervă. După mai multe opriri, am ajuns în cele din urmă la Milano. Am parcat chiar lângă clădirea ce găzduia cabinetul somității medicale care trebuia să mă vadă. Nu-mi plăcea s-o las pe Carolina singură în mașină, dar nu aveam de ales.

Ajunsesem mai repede, însă deja îmi trebuia apă caldă ca s-o schimb pe cea răcită. Am luat buiota goală și am sunat la interfon.

— Etajul al treilea, mi-a spus o voce necunoscută.

Am urcat și am intrat într-un cabinet atât de luxos, că m-am speriat. M-a primit un secretar mai degrabă îngâmfat și formal. Zâmbetul abia schițat și afectat cu care m-a întâmpinat i-a pierit îndată și a lăsat loc unei priviri ciudate când, arătându-i buiota, i-am cerut puțină apă caldă. Totuși mi-a indicat baia. Tocmai ieșeam de acolo, când s-a deschis o ușă. Ilustrul medic însoțea un pacient spre ieșire. Profesorul era un bărbat voinic. Foarte înalt. M-a văzut. M-am simțit ca la școală, când aveam de-a face cu profesorii cei mai exigenți și mai severi. El a ridicat foarte tare din sprânceana stângă. S-a uitat la mine și apoi la buiota cu apă. Mă privea cu ochii măriți a mirare. Întrebători. M-am simțit obligat să-i dau explicații:

— Am... am... o programare... o programare la dumneavoastră. Pentru o consultație. Dar am un... un... un animăluț în mașină, am bolborosit.

— Un animăluț?

— Un arici mic.

— Un arici mic?

Parcă era ecoul meu și devenea tot mai perplex. Mă cântărea din ochi.

— Păi, da. Unul mititel. E mult de explicat. Poate vă povestesc când îmi vine rândul..., i-am zis.

Așa! Ca de obicei, făcusem figură de personaj – puțin spus – ciudat!

Mi-a venit rândul după două ore și jumătate. Între timp mă dusesem să o verific pe Carolina de cel puțin șase sau șapte ori.

În sfârșit am intrat.

— Bună ziua, domnule profesor, am zis.

— Bună ziua. Acum îmi puteți explica?

Însă era curios!

— Sunt veterinar. Mă ocup de bovine. Însă...

Am început să-i povestesc pe scurt despre Ninna și ceilalți. Și despre Carolina și mama ei. Iar colosul acesta atât de autoritar s-a schimbat dintr-odată. S-a înduioșat. Și mi-a pus și alte întrebări. Voia să știe, să înțeleagă.

— Sunt puțin îngrijorat: Carolina e în mașină, am încheiat.

— Aduceți-o aici!

Am fugit după ea.

— Ce făptură mică și minunată! a exclamat ilustrul medic.

Din fericire, consultația a mers bine. Înainte să ne luăm rămas-bun, profesorul i-a zis secretarului:

— Facem o reducere specială pentru domnul veterinar. Are un animăluț de crescut!

Ne-am salutat râzând.

Mi-era foame. Mi-am cumpărat două sandviciuri vegane și apoi am parcat pe o străduță la capătul căreia se întrezăreau domul din Milano și piața. Și acolo am mâncat cele două sandviciuri, admirând această frumusețe pe când aricioaica dormea liniștită lângă mine. Un strop de fericire.

29

În ciuda tuturor dificultăților, Carolina creștea. Cântărea deja cincizeci de grame. Era extraordinară, o dulceață. Mă striga cu un țipăt deosebit. Un mic *pi… pi… pii*. Glăsciorul ei era un deliciu.

Într-o seară s-a iscat o furtună de zăpadă teribilă care a făcut ravagii o bună parte din noapte. La un moment dat a căzut curentul. A revenit aproape imediat. Apoi a căzut din nou. Din cauza acestui du-te-vino s-a blocat centrala termică. Și n-a fost chip s-o pornesc din nou. Casa s-a răcit repede. S-a făcut prea frig. Eram panicat fiindcă mă temeam pentru Carolina. O temperatură atât de scăzută era extrem de periculoasă. Am luat un radiator și l-am pus în camera unde stătea puiul. De cum a revenit curentul, l-am aprins. Între timp, afară, zăpada ajunsese la aproape un metru înălțime.

A doua zi dimineață, Carolina respira mai precipitat. Și era puțin mai rece. I-am administrat un antibiotic. Dar în zilele următoare starea micuței s-a înrăutățit. Le cerusem ajutor tuturor experților pe care îi puteam contacta. Dar situația nu se îmbunătățea. Într-o dimineață m-a strigat: *pi… pi… pii…* Am dat fuga la ea:

— Carolina, ți-e foame? Îți pregătesc imediat păpica.

Am luat-o din cutie în timp ce îi vorbeam. Dar mi-am dat seama îndată că se lasă moale. Parcă nu mai avea putere.

Și așa, într-o clipă, chiar în mâinile mele, a murit.

M-am lăsat să cad pe un scaun, pradă unei dureri puternice și nemăsurate.

— Nu voiam să sfârșești la fel ca mama ta. Nu voiam, i-am șoptit.

Nu era drept.

M-am învinovățit în fel și chip. Pe drept și pe nedrept. Dar asta nu readucea puiul la viață.

Am îngropat-o mult mai târziu. Poate în ziua următoare. Lângă mama ei. Cu niște frunzulițe de lavandă. Pe pământul ce o acoperea am pus o piatră în formă de inimă. O pavăză pentru ea.

În jur, aproape fără hotare, tot albul zăpezii.

Deseori, duminica, eu și Greta ne duceam în vizită la Daniela. Era bolnavă de cincisprezece ani. Era bolnavă și când organizase vacanța aceea în Australia. De cancer. Uneori părea că a scăpat de el, însă apoi boala se întorcea.

Daniela mă susținuse mereu moral în legătură cu proiectul centrului. Aproba cu entuziasm tot ce făceam. Iubea animalele și întreaga natură. Și avea un respect adânc pentru ele. Era o femeie extrem de solară, de inteligentă și de înțeleaptă. Era ca o soră pentru mine.

Boala îi revenise și de data asta avea metastaze la plămâni.

Starea dragei mele prietene era foarte gravă și ne făcea să ne temem de ce e mai rău.

Când mergeam la ea, îi povesteam despre arici, ca s-o distrez. Mă asculta atentă. Schița zâmbete. Dar vorbea cu greutate. Puținele forțe care îi mai rămăseseră și le păstra ca să respire.

Suferea enorm.

Nu era drept.

La povara durerilor mele se adăuga cumplitul chin de-a o vedea în starea aceea.

Nu i-am spus că murise Carolina. Nu voiam s-o tulbur și mai mult.

Într-o duminică i-am dus fotografia puiului de arici african pe care Greta o printase, împreună cu altele o sută, pentru că mă ajuta la organizarea Zilei Ariciului.

I-am arătat-o, iar Daniela a deschis gura să spună ceva. Dar n-a reușit. A rămas puțin așa. Nu-i ieșea nici un sunet. Atunci mi-a vorbit cu ochii, spunându-mi că o înduioșa Carolina. Apoi, încet-încet, a întins un braț și a pus fotografia pe noptiera ei, astfel încât s-o poată vedea după placul inimii.

Când Greta și cu mine am plecat, am zăbovit puțin înainte de-a închide ușa camerei. M-am întors și am întâlnit ochii Danielei. Mă privea cu nesfârșită blândețe. Am stat acolo, privind-o și eu. Erau priviri pline de cuvinte frumoase. Și de mângâieri. Și de șoapte ale inimii: *Nu te teme...* Eu către ea, ea către mine. Clipe de o enormă intensitate. Încărcate de emoții. Ochi ce nu voiau să se despartă. Niciodată. Simțeam amândoi că ne salutăm pentru ultima oară.

Greta și cu mine ne-am îndreptat în tăcere spre mașină. Era târziu. Luna, străină de deznădejdea oamenilor, strălucea în întunericul unui cer fără nori. Într-un moment atât de dificil nu suportam marea ei frumusețe. Se bătea cap în cap cu tristețea mea.

Am ajuns acasă și ne-am dus imediat la culcare. Dar nu puteam adormi, mă tot suceam spasmodic în pat, gândindu-mă la Daniela. Aproape se iviseră zorii când a sunat telefonul. Era așezat pe o comodă lângă pat.

Greta a sărit în picioare și a dat fuga să răspundă. A spus numai:

— Da...

Apoi a izbucnit în hohote de plâns.

M-am dus lângă ea – deja știam. Printre suspine, mi-a confirmat:

— S-a dus Daniela.

Am îmbrățișat-o strâns. Ca să încerc s-o consolez. Și ca să-mi alin inima frântă. Am închis ochii și am ajuns-o din urmă pe prietena-soră: *Bună, dragă Daniela. Oriunde ai fi, oriunde te-ai duce, ți-o încredințez pe Carolina. Și pe mama ei. Sunt două mici făpturi lipsite de apărare. Vrei să ai grijă de ele?*

Poate a fost o iluzie, dar mi s-a părut că îmi răspunde. Nu se mișca nimic în cameră, totuși drâmba atârnată aproape s-a unduit, scoțând un *din din* slab. Ca un *Da, Massimo...* A vibrat ușor, stingându-se în gândurile mele. Alinându-le.

30

Forfotă și agitație mare la centru. Da, pentru că voiam să fac cunoscuți aricii și lumea lor și să sensibilizez cât mai mulți oameni, să creez un moment ludic și să recrutez ajutoare. Cum puteam să împac toate aceste obiective și, eventual, să le grupez într-o singură zi? Ei bine, îmi venise o idee: Ziua Ariciului! Ce dată să stabilesc? Mă gândisem la luna februarie, când e mai puțin de lucru cu aricii. Cu calendarul în mână, alesesem ziua de duminică 22. Munca de organizare începuse de vreo două luni, dar acum eram pe ultima sută de metri și agitația sporea.

Pe lângă faptul că printase o grămadă de fotografii cu aricii noștri, Greta pregătise și vederi cu fraze duioase sau simpatice, semne de carte, afișe, desene, gadgeturi. Toate pe „tema aricilor“. Toate făcute manual. Muncise enorm. Și nu doar ea, ci și ceilalți voluntari. Împreună, dăduserăm frâu liber fanteziei și ne întețiserăm eforturile. O prietenă foarte amabilă ne pusese la dispoziție un salon din pensiunea ei pentru serbare și masă. Soția unui prieten, care se ocupa cu organizarea de nunți, se îngrijise de catering și de amenajarea interiorului cu decorațiuni de bun gust și de mare efect. Alții contribuiseră la îmbogățirea meniului pregătind gustări și biscuiți în formă de arici după pofta inimii. Creaserăm o zonă didactică plină de panouri informative, poze cu aricii noștri și desene pregătite de un autor de benzi desenate profesionist. O colaborare nebunească. Dincolo de orice previziune. Dar treaba nu se oprea aici. După mine, mai trebuia ceva pentru ca evenimentul să fie și mai animat. Dario! Asta era, trebuia să-l sun pe prietenul meu Dario. Hobby-ul lui e cântatul. L-am sunat și a acceptat să vină la eveniment cu toată trupa. Inclusiv cu cântăreața.

Ce mai lipsea? O tombolă cu premii haioase? Minunat! Dar de unde aveam să facem rost de premiile haioase? Era momentul să îngroșăm obrazul și să batem la câteva uși. Așa am și făcut. Și am primit mai mult decât speraserăm. O editură ne-a dat cărți, reviste, jocuri pentru copii. De la o firmă producătoare de ciocolată faimoasă în toată lumea am căpătat dulciuri cu nemiluita, de la alta de produse alimentare, mâncare bio, de la o cramă prestigioasă, vin de calitate (printre care și patruzeci de sticle de Barolo!) și de la alte firme, multe alte produse. Eu, Greta și voluntarii eram entuziaști și foarte mulțumiți.

Și apoi, stop!

Totul se oprise.

Pentru că murise Daniela.

Murise în săptămâna de dinainte de 22 februarie. Iar eu n-aveam chef de sărbătorit. Chiar nu-mi venea.

Dar totul se pusese în mișcare. Invitațiile fuseseră deja acceptate. Aveau să participe o sută de oameni. Familii cu copii. Cum să-i dezamăgesc? În plus, aricii mei aveau nevoie de ajutor. Medicamentele, hrana, dotările... toate costă. M-am gândit că Daniela, dacă ar mai fi trăit, ar fi venit la serbare și ar fi îmbogățit-o cu sensibilitatea ei. Atunci am închis din nou ochii și i-am vorbit: *Daniela, o să organizez serbarea. Și o să fii și tu acolo. Pentru că o să te iau cu mine*.

Sâmbătă, pe 21, în timpul nopții, a nins din belșug. Un vârtej neîntrerupt și tăcut de fulgi deși și mari. Eram afară ca să dau cu lopata zăpada din țarcurile aricilor – nu las niciodată zăpada să îngroape complet toate căsuțele și cărările care duc la ele – și mă gândeam că pe vremea aceea proastă nu avea să vină nimeni la Ziua Ariciului. Săpam îngrijorat. Se auzea doar zgomotul lopeții. Mâinile îmi erau atât de înghețate, încât mă dureau. Dar mai mare îmi era descurajarea. Îmi imaginam șoselele impracticabile. Cu siguranță, mulți oameni nu aveau să iasă din casă. În zori, fulgii s-au făcut mici și rari. Au dansat pierduți o vreme. Apoi s-au oprit. Nu m-am dus la culcare, am pregătit (pentru orice eventualitate) ultimele lucruri pentru serbare.

Era zece și jumătate dimineața când m-a sunat, foarte agitată, proprietara pensiunii:

— Massimo! Ajutor!

— Doamne, ce s-a întâmplat? am întrebat alarmat.

— Trebuie să vii imediat. Aici e plin de oameni. Nu știu unde să-i mai bag. A venit toată planeta!

M-am repezit într-acolo. Nu-mi puteam crede ochilor: deși era o vreme pe care nu-ți venea să scoți nici un câine afară din casă, veniseră toți. Sau aproape toți. Mai puțin Greta și mama mea. Mama, din cauza problemelor de sănătate. Greta mă ajutase până în ultimul moment, dar îmi spusese că nu va veni. Din cauza morții Danielei.

A început serbarea. A fost așa de frumoasă! Printre cei prezenți era și tatăl meu. Trecuse să-l ia și pe vărul Francesco. Erau și prietenii. Și voluntarii. Și atâția necunoscuți care după aceea nu au mai fost necunoscuți. Trebuia să vorbesc în fața tuturor și nu avusesem niciodată un public atât de vast. Pentru o clipă m-am simțit în dificultate. Scrisesem un discurs frumos, dar în ultimul moment am preferat să improvizez. Am început prin a saluta și a mulțumi și am continuat:

— Astăzi trebuia să fie aici cu mine și prietena mea Daniela...

Am spus că în realitate era acolo, pentru că o purtam în suflet. Am povestit despre ea, despre entuziasmul ei pentru ajutorul pe care îl dădeam aricilor, despre iubirea ei pentru natură. Apoi am vorbit despre centru, despre Ninna, Carolina, Giò și despre toți ceilalți. În salon se auzea doar glasul meu, uneori frânt de emoție. Când am terminat, au izbucnit aplauze și abia atunci am observat că mulți oameni aveau ochii strălucitori și plini de lacrimi. Patrizia, care venise și ea cu întreaga familie, plângea fără teamă și fără reținere, împărțind în același timp batiste de hârtie tuturor celor din jur. Tata m-a felicitat câteva clipe mai târziu:

— Bravo, Massimo! Ai ținut discursul potrivit. Emoționant. De la inimă la inimă, de la a ta la ale celor prezenți.

Cât m-au emoționat cuvintele lui! N-o să le uit niciodată.

Trupa lui Dario a intrat în acțiune și notele, însoțind vocea dulce a cântăreței, au început să curgă în salon. Serbarea a continuat cu mare antren, culminând cu aducerea tortului uriaș învelit în ciocolată. Care, ce să vezi, era în formă de arici. Am pus pe el o lumânărică. Da, pentru că era ziua de naștere a Susannei (și ea era cu noi) și mi se părea frumos să îi fac o surpriză dedicându-i acest gând.

Pot să spun că prima Zi a Ariciului a fost un succes.

Apoi a urmat a doua. La fel de frumoasă ca prima? Nu, și mai frumoasă! Aceeași atmosferă, decoruri grozave, colaborare de excepție și, în plus, o vânătoare distractivă de comori care s-a desfășurat în aer liber, dat fiind că anotimpul o permitea. În acea zi senină și sută la sută constructivă au fost eliberate câteva păsări salvate de Centrul de reabilitare a animalelor sălbatice din Cuneo: zborul lor ne-a oferit tuturor clipe de poezie.

Apoi a treia Zi a Ariciului, într-o atmosferă de „Aici se ține serbarea?“. Am căutat un loc mai spațios, pentru că numărul participanților creștea de la an la an. Am ales o sală de cinematograf cu o scenă mare. Am făcut-o de nerecunoscut! Și acolo am expus poze, desene și afișe pe toți pereții. Am pregătit patru șiruri lungi de mese cu fețe decorate cu arici brodați. Peste tot erau cupe mari în care pluteau lumânări. Și ceva mai în spate, o tejghea elegantă cu gadgeturi, afișe, material ilustrativ.

Era și foarte multă mâncare: zece feluri, toate strict vegane. Iar pentru a însufleți serbarea, un excelent prestidigitator și actor de cabaret. Și asta nu era tot: doi campioni la tangou argentinian. Și o cântăreață de piano-bar. Tatăl ei îi acompania cu muzică dulce vocea tandră și plină de modulații. Iar după-amiază am proiectat un documentar interesant despre arici.

Eram mulțumit. Ce să vrei mai mult de la o Zi a Ariciului?

Și totuși...

Și totuși a mai fost ceva. De puțină vreme o primisem în grijă pe aricioaica Lisa, care avea diverse probleme. Era o comoară fragilă și dulce. Am luat-o cu mine pentru că la un moment dat trebuia s-o hrănesc. Eram nevoit să-i dau mâncarea în gură: nu se descurca singură. Voluntarii și prietenii cunoșteau situația și m-au ajutat să o instalez într-o mică baie de serviciu nefolosită. Era încălzită, așa că avea să se simtă bine acolo. Serbarea era în toi când m-am furișat la Lisa. Baia era strâmtă de-a binelea. Încăpeau în ea doar o chiuvetă și un vas de toaletă. Am luat-o pe Lisa și o seringă cu puțină mâncare și, așezat pe toaletă (n-aveam alt loc!), m-am apucat s-o hrănesc. Atunci cineva a bătut la ușă.

— Ocupat! am strigat enervat.

Mi-a răspuns un mic cor de voci aproape șoptite:

— Nu avem nevoie la baie... vrem s-o vedem pe Lisa.

La naiba! Careva dintre prieteni sau voluntari dezvăluise secretul. Nu că n-aș fi vrut să le-o arăt pe Lisa, însă nu puteam permite să fie deranjată. Poate că asta ar fi enervat-o sau ar fi stresat-o.

— Îi dau de mâncare și prezența unor persoane pe care nu le cunoaște ar putea-o speria, am răspuns îngrijorat.

— O să facem liniște să se audă musca. Vrem așa de mult s-o vedem! a insistat corul.

— Bine, dacă nu faceți gălăgie, dacă vorbiți în șoaptă, dacă nu intrați, dacă nu vă mișcați...

Încă dădeam recomandări, aproape resemnat, când ușa s-a deschis încet și s-au ivit o grămadă de capete: fețe zâmbitoare și uimite. Fascinați, toți au șoptit:

— Bună, Lisa!

Ușor stânjenit de poziția mea nu prea elegantă, voiam să mai adaug ceva. Dar am lăsat-o baltă. Stăteau toți acolo, nemișcați și tăcuți. Cuceriți de aricioaică. Extaziați. După aceea mi-au spus:

— Cel mai frumos cadou de astăzi a fost s-o vedem pe Lisa. Are niște ochi dulci ca de înger.

Iată-ne ajunși până aici, la a treia Zi a Ariciului. Eu și toți oamenii care și-au oferit minunata și eficienta lor colaborare. Toți împreună. Pentru că uniți suntem puternici. Și aveau să mai fie multe alte asemenea zile minunate.

Sus, un pui de vreo două luni. Jos, Sissi, o aricioaică invalidă care trăiește la centru. (Fotografie de Enrico Chiavassa)

Sus, o parte din Centrul de reabilitare pentru arici La Ninna pregătit pentru micii oaspeți. (Fotografie de Bruno Murialdo). Jos, puțină relaxare după o cină îmbelșugată la centru. (Fotografie de Enrico Chiavassa)

31

Mica Lisa, care îi cucerise cu privirea ei angelică pe participanții la a treia Zi a Ariciului, avea, de fapt, un singur ochi bun. Dar și-l folosea cu atâta grație, încât nimeni nu-și dădea seama că la celălalt avea probleme. O întâlnisem în luna noiembrie. Un coleg mă sunase ca să mă anunțe că la cabinetul său fusese adus un arici.

— Pare pe moarte și nu știu cum să-l ajut, îmi spusese.

Avea dreptate: nu e suficient să fii veterinar ca să îngrijești arici. Pregătirea academică nu e de-ajuns ca să știi să te ocupi cum trebuie de ei. Îmi dădusem seama de asta pe propria piele de când Ninna intrase în viața mea, urmată apoi de toți ceilalți arici. M-am grăbit la colegul meu. Ariciul era în salon. Am deschis ușa și am văzut mica făptură întinsă pe-o parte, pe o masă de consultații. Una dintre mesele acelea de oțel. Nici măcar un prosop între arici și metalul rece. M-a cuprins o senzație neplăcută de frig. M-am apropiat gândindu-mă că ariciul murise: era prea nemișcat. De fapt, mai respira, însă aproape imperceptibil, foarte încet. A deschis un ochișor și, în același timp, a ridicat ușor capul. A rămas așa câteva clipe, studiindu-mă.

În privire i se citea melancolia întregii lumi.

Am luat ariciul și l-am dus acasă. Era o fetiță. Am hotărât să-i spun Lisa. Un nume care mi se părea dulce ca ea. Am consultat-o cu atenție și i-am administrat tratamentele de care avea nevoie. Dar, ca întotdeauna, împreună cu îngrijirile medicale, încercam să transmit, prin blândețea gesturilor, calm și afecțiune. Am pregătit apoi o soluție de apă cu zahăr, în care am adăugat câteva picături de vitamina B dulce și vanilată, pe care

din când în când i-o dădeam pe la gura uscată, ca să-i mai ușurez puțin suferința. Am rămas toată noaptea lângă ea. Doar după douăzeci și patru de ore a dat semne de îmbunătățire, când și-a ridicat din nou căpșorul și m-a privit. Ca în ziua precedentă, însă mai lung. A ridicat și o lăbuță din față.

Parcă o întindea spre mine.

Am luat cu două degete lăbuța întinsă.

O clipă.

În tăcerea adâncă a casei, acel contact intens umplea spațiile: Lisa părea să se agațe de arătătorul meu.

La așa ceva nu mă așteptam.

Nu voi uita niciodată clipa aceea.

Avea o hemipareză din cauza unei traume. O parte era în regulă, dar cealaltă era rigidă, cu ochișorul pe jumătate închis și buza căzută. Când se făcea ghem, nu reușea să se închidă bine: lăbuțele din față îi atingeau coada, iar cele din spate, botul. Biata gâgâlice! Nu mai avusesem niciodată un asemenea caz. Era foarte grav. Mi-am pus întrebări, așa cum mi se mai întâmplase și altă dată. Ca în cazul lui Salvo. Dar îmi era greu să mă gândesc la eutanasiere după ce Lisa mă apucase de deget cu lăbuța din față bună.

Nu reușea să mănânce singură. Îi venea greu până și să înghită. Îmi lua ore întregi s-o hrănesc. Zilele treceau într-o continuă oscilație: într-una lua în greutate și eram fericit, într-alta pierdea în greutate și eram trist. Era o luptă continuă.

— Lisa, mâine vei mai fi cu noi? o întrebam de fiecare dată.

Agățată de un fir, ea mergea înainte. Rezista. Dar până când? Oare avea să apuce Ziua Ariciului? Ziua mea importantă... Și Crăciunul, care e o sărbătoare a iubirii? Și apoi luna ianuarie?

Așa era cu ea: totul părea înspăimântător de nesigur.

Între timp descoperisem că micuța avea și un parazit îngrozitor și începusem tratamentul. Când pofta de mâncare a Lisei a scăzut drastic, m-a cuprins descurajarea. M-a ajutat o voluntară de la centru:

— Massimo, eu ariciului meu îi dădeam carne de pui. Știi ce mult îi plăcea? De ce nu încerci cu Lisa?

— Păi... mi se pare mai puțin apetisantă decât conservele de carne liofilizată pentru pisici pe care i le dau... Dar vreau să fac

o încercare, i-am spus.

Am fiert niște pui, apoi l-am tocat foarte mărunt și am turnat puțină zeamă de carne până am obținut o cremă ceva mai moale. Am adăugat niște vitamine și am aspirat totul cu o seringă. Am apropiat-o de gura Lisei. Ea și-a tras căpșorul înapoi. N-o voia. Și atunci s-a petrecut minunea. Era ceva de filmat: s-a apucat, atât cât putea, să urmărească seringa, cuprinsă de o euforie incontrolabilă. Îi plăcuse.

A început să ia în greutate și să se simtă mai bine. Împreună cu voluntarii, am pregătit pentru ea o cușcă foarte specială: lungă și lată de un metru, din lemn masiv și bine căptușită pe dinăuntru, așa încât Lisa, mișcându-se în felul acela straniu al ei, rostogolindu-se sau căzând, să nu se poată răni. O cușcă minunată.

Atâta că...

Atâta că, vai, nu o căptușisem și pe dinafară și într-o seară, alergând în picioarele goale să răspund la telefon, m-am lovit rău de tot de un colț. Dezastru. Mi-am fracturat degetul mic. O durere de nedescris! Piciorul s-a umflat, degetul mic era negru și albastru. Nu m-am dus la camera de gardă. Nu aveam timp. M-am doftoricit singur.

Între timp, la centru se petreceau lucruri deosebite: de exemplu, au venit diferite televiziuni ca să filmeze aricii și activitățile lor. Și mi-au luat câteva interviuri. Eram mulțumit, pentru că toate astea înseamnă popularizare și sensibilizare la scară mare. Dar aveam tot mai mult de lucru cu aricii, așa că am ajuns într-o stare de oboseală fizică profundă. Pe de altă parte, dormeam foarte puțin și mâncam când aveam timp. De mai multe ori mi se păruse că sunt pe punctul să leșin, iar într-o seară, chiar mai mult. M-am întins pe pat și mi-am ascultat ritmul bizar al inimii: nu, nu era de bine. În plus, simțeam furnicături continue în brațul stâng. Și o durere în stern. Bun, durerea din stern o puteam justifica întru câtva. Da, fiindcă înainte cu o lună căzusem. Văzusem un pisoi în mijlocul străzii. Mă oprisem ca să nu-l calc cu mașina. El țâșnise spre marginea străzii și apoi se cățărase pe un gard dincolo de care erau îngrămădite niște indicatoare stradale și utilaje ale companiei de administrare a drumurilor. Era frig și îmi făcusem griji

pentru pisoi. Mă căznisem să-l ajung din urmă ca să-l prind și să-l ajut. Însă el, speriat, se strecurase foarte repede printre maldărele alea de fiare și îmi scăpase. Ce puteam să fac? Treceam în fiecare seară pe acolo, săream gardul și îi lăsam puțină mâncare. Ochii săi de smarald mă scrutau din ascunzători inaccesibile. Apoi plecam și, când eram destul de departe, îl vedeam ieșind să mănânce. În una dintre dăți, din cauza pământului înghețat, alunecasem și mă lovisem rău, chiar cu pieptul, de partea de sus a gardului. O durere de nedescris. Mi-era greu până și să respir. Dar trecuse prea mult timp de-atunci. Oare se putea ca durerea în stern să aibă de-a face cu lovitura aceea? Poate că da. Ba nu.

Eram îngrijorat. Între timp se făcuse noapte și mi se părea că simptomele se înrăutățesc. I-am sunat pe prietenii mei Claudio și Luisa. Îi cunoscusem la a doua Zi a Ariciului. Niște oameni nemaipomeniți. El lucra ca infirmier într-o unitate de terapie intensivă cardiologică. Sigur știa să-mi dea un sfat. Nu m-a lăsat nici măcar să termin, mi-a spus imediat, alarmat:

— Massimo, trebuie să chemi ambulanța!

— Dar dacă mă duc la spital, cine o să se ocupe de arici? Cine o să-i dea de mâncare Lisei? am răspuns îngrijorat.

— O să ne ocupăm noi, Luisa și cu mine. Știi că Luisa e singura, în afară de tine, care reușește să-i dea de mâncare Lisei, m-a liniștit el.

I-am telefonat unei voluntare pe care o cheamă tot Luisa, ca pe soția lui Claudio – au fost o mulțime de Luise minunate în noaptea aia! –, și care locuiește aproape de mine, ca să-mi dea o mână de ajutor. Ea, o femeie cu inimă de aur, a venit imediat, deși era în jur de unsprezece noaptea. Apoi am sunat la ambulanță. În timp ce așteptam să sosească, încă în pijama, m-am târât la computer și am făcut o hartă precisă cu amplasarea fiecărui arici: micul meu spital complet. Pentru fiecare arici am precizat tratamentul, obiceiurile, tipul de mâncare și cantitatea. M-am îngrijit minuțios de toate. Deși mă simțeam așa de rău, nu-mi pierdusem simțul umorului și am pus titlul cu litere de-o șchioapă: „În caz de deces“. Un testament insolit, nu? Îmi venea să zâmbesc gândindu-mă la cel care avea să citească instrucțiunile alea.

Apoi, cu mare greutate, m-am apucat să-i dau de mâncare Lisei. Măcar să nu rămână nemâncată, fiindcă era atât de fragilă. Așa m-au găsit cei de la ambulanță. Priveau scena perplecși: un individ care parcă trăgea să moară, palid și supt, în pijama și cu un aer suferind, hrănea un arici, iar Luisa, voluntara, bombănea contrariată că ea îmi zisese să stau în pat, dar nu voiam să ascult. Au mărturisit că văzuseră multe ciudățenii, însă niciodată așa ceva. Imediat m-au examinat amănunțit, în timp ce le explicam confuz situația aricilor mei, care nu puteau sta fără mine, și le spuneam pe scurt și despre simptomele mele. Au stabilit că nu era un infarct, dar trebuiau să mă ducă la spital pentru alte analize.

— Păi, dacă nu sunt pe moarte, mă duc mâine-dimineață! m-am opus eu.

Au plecat nemulțumiți.

Câteva minute mai târziu l-am sunat pe Claudio. El și soția lui erau deja pe drum și se îndreptau spre mine.

— Trebuie să te duci chiar acum la spital. Cu inima nu-i de glumit, a spus el categoric.

M-am resemnat, iar Luisa, voluntara, m-a însoțit la spital. Au venit acolo prietenii mei. Claudio a rămas cu mine. Cele două „Luise“ s-au dus la mine acasă: nu reușisem să mă ocup de toți aricii, așa că aveau s-o facă ele. Minunatele „Luise“!

La spital au început analizele. Îmi amintesc că m-am gândit: „Acum sunt aici și trebuie să mai rămân, să profit măcar ca să mă odihnesc puțin“. Am căzut pe loc într-un somn lung și adânc. Aveam nevoie de așa ceva. M-au externat după vreo douăzeci și patru de ore. Din fericire, medicii nu găsiseră nimic grav. M-am întors bucuros și odihnit la aricii mei. Primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o îmbrățișez entuziasmat pe Lisa:

— Micuțo! Știi că am fost cât pe ce să mor înaintea ta? Și uite că încă trăim amândoi!

Claudio și cele două „Luise“ fuseseră indispensabili și extraordinari. Ce prieteni minunați, nu-i așa? N-o să pot niciodată să le mulțumesc îndeajuns.

Când mă simțeam rău, înainte să-i sun pe ei, o clipă mă gândisem să-i cer ajutor Gretei.

Dar...

Dar între noi doi, încet-încet, lucrurile se schimbaseră. Nu mai eram un cuplu. Se întâmplase pur și simplu, fără să ne dăm seama. Rămăseseră însă o mare afecțiune și prietenie. Cu toate astea, atunci nu mi-a venit s-o sun. Și pe urmă locuia prea departe.

Viața a mers înainte. Lisa e încă aici, cu mine. A fost adoptată la distanță de o fată care lucrează în străinătate și care scrie poezii pentru ea, unde spune că Lisa are o mulțime de țepi, mai mulți decât ghimpii unui trandafir, dar că e mai frumoasă decât acesta. Unde o numește „vechea războinică a pădurii“ și „mic dar de dragoste“.

Și pentru mine Lisa e un mic mare dar.

Cu ea, fiecare moment e prețios, pentru că poate fi ultimul.

Această evidență cumplită mă face să văd limpede efemeritatea tuturor oamenilor și lucrurilor.

Și frumusețea fiecărei clipe.

De aceea vreau să-mi trăiesc fiecare clipă fără să-mi irosesc timpul.

Iar să mă opresc s-o dezmierd pe mica războinică a pădurii mi se pare ceva infinit de plin de sens.

32

Oare pe unde o fi micuța mea Ninna? Din ce colț al pădurii o fi zâmbind spre lună? Iar când se vor ivi zorii, înainte să cânte prima pasăre a dimineții, mica mea aricioaică o fi alergând iute la vizuina ei?

O fi sătulă sau flămândă?

I-o fi sete?

Sau frig?

Și-o mai fi amintind de mine?

Oare o s-o revăd într-o bună zi?

Mi se întâmplă des și mă corectez imediat ce-mi dau seama: Lisei îi spun Ninna. Pentru că Ninna e mereu în inima mea. Știu, fac adesea greșeala de-a o umaniza prea mult pe Ninna mea – și nu doar pe ea –, iar uneori am exagerat. O tratam ca pe o fiică. Și mă gândeam că să o țin lângă mine și să o apăr e un act de iubire. Am realizat abia după aceea, cu greu, că iubirea înseamnă și să înțelegi, să accepți și să respecți natura altei ființe. Și că iubirea adevărată nu pretinde nimic în schimb.

Și totuși orice arici care a trecut prin centru sau încă mai este aici mi-a intrat în inimă. Pentru că a lăsat sau lasă un semn al său. Pe Ninna o recunosc în privirile fiecăruia dintre ei.

Ea e toți aricii. Și toți aricii sunt Ninna.

Aricioaica aia ciufulită a ajuns la mine întâmplător, când rătăceam în căutarea unei direcții, acum trei ani. Era momentul potrivit, fiindcă mă gândesc că o cale o iei în seamă și o urmezi doar dacă ești pregătit. Ninna a adus atâtea schimbări, încât mi se pare că au trecut secole de la luna aceea de mai până acum. Mai întâi m-am schimbat eu. Ba nu, dacă stau să mă gândesc bine, nu e chiar așa: nu m-am schimbat, mai degrabă m-am

regăsit. Am regăsit acea parte reprimată din mine, adânc ascunsă, care o aștepta pe Ninna s-o scoată la iveală.

Gata cu zorzoanele și cu deșertăciunile, era momentul să-mi recuperez valorile. Valoarea vieții și a iubirii. Era momentul să ofer ajutor.

Aricii sunt animale protejate. Sunt animale în pericol de dispariție.

Dar cu siguranță ăsta nu e singurul motiv pentru care mă ocup de ele.

Sensul ajutorului meu, chiar dacă ceea ce fac e o picătură într-o mare, este legat de compasiune: *cum* („împreună“), *patior* („a suferi“). Compasiunea înseamnă să suferi împreună cu celălalt, să iei parte la suferința lui. Ăsta e primul motiv, urmat apoi de dorința de a îndrepta răul făcut de ceilalți, de cei care, din nepăsare, ucid sau rănesc un arici.

Sau cărora nici măcar nu le trece prin minte că o fac.

De altfel, ce înseamnă un arici în comparație cu lumea asta mare? Un punctuleț infim?

Ei, dacă schimbăm perspectiva, aș putea întreba la fel de bine: ce înseamnă planeta noastră dacă o comparăm cu galaxia? Un punctuleț infim...

Și galaxia noastră în comparație cu universul observabil? Un punctuleț infim...

Prin urmare, doar perspectiva noastră, învăluită în realitățile limitate ce țin de ea, face totul să fie mai mult sau mai puțin relevant?

De fapt, trăim într-un univers imens unde, după mine, totul e important pentru că, la urma urmelor, fiecare făptură – subliniez, „fiecare făptură“ – face parte dintr-o armonie minunată care trebuie ocrotită.

Dar nu mă ocup de arici din cauza punctulețelor și a unghiurilor perspectivei.

Mă ocup de ei – repet – din iubire. Iar iubirea dă sens vieții.

Cufundat în munca de la micul meu spital, mă zbat să ușurez suferința aricilor răniți, călcați de mașini, înfometați și încerc să le redau o părticică din existența care altminteri le e refuzată. Trebuie să pui suflet în orice faci. Aș vrea mult ca această pasiune a mea să fie ca o boală virală, adică foarte

molipsitoare, care să se răspândească rapid și să trezească sentimente frumoase pretutindeni.

Astfel, fiecare ar face ceva ca să-i ajute pe ceilalți, fie că sunt arici, copii, bătrâni sau copaci. Dacă fiecare și-ar aduce contribuția, picăturile mării ar alcătui, împreună, oceane și ceruri. Și o lume mai frumoasă.

Glasul Ninnei e cel al întregii naturi rănite de om.

E plânsul unei păduri defrișate.

E vaierul biodiversității schingiuite.

E dojana adusă hoardelor de pirați care jefuiesc dezlănțuite o planetă deja prea abuzată.

E strigătul care vrea să alunge indiferența.

E implorarea după ajutor pe care toți ar trebui s-o ascultăm.

Pentru ca viața tuturor să poată merge mai departe.

Nu mă interesează să am case și mașini frumoase și să fiu cel mai cool. Nu asta e ideea mea de fericire. Aș vrea doar să continui să-mi urmez visurile, cărora le-am dat frâu liber. Să le prind în grădinile lor. Și cu grijă să le fac să înflorească. Pentru a le putea dărui după aceea.

Visurile mele răspund glasului Ninnei...

Pe ea, prima mea aricioaică, n-am mai revăzut-o niciodată...

Epilog

Aici se termină această carte, în timp ce povestea aricilor mei și a centrului continuă.

Uneori, seara, mă duc să vizitez acea bucată de pământ pe care am cumpărat-o lângă „Paradisul“ Susannei și care e un alt paradis.

Mă așez pe pajiștea plină de viață de la marginea pădurii și strig: „Ninna! Ninnaaa!“. Și în unele seri fermecate, precum cele rupte din basme, ea vine. În timp ce copacii se oferă mângâierilor vântului, într-un fel sau altul, ea vine. Ușoară, ca muzica îngerilor, pentru inima mea.

Mulțumiri

Mamei și tatei. Da, în primul rând le mulțumesc lor. Pentru toată iubirea și tot ajutorul pe care mi le dau întotdeauna. Știu că își fac griji pentru mine și îmi pare rău: se tem pentru sănătatea mea, fiindcă îmi dedic tot timpul și toată energia aricilor, neglijând odihna și mâncarea. Ei, nu că n-ar avea dreptate, știu că exagerez, dar asta e calea pe care am pornit și care mă face să mă simt bine în adâncul sufletului. Dacă suferă puțin și trupul, asta e. Zău așa, mamă Franchina și tată Mario, vă spun de pe-acum: nu vă necăjiți prea tare...

Mulțumiri speciale lui Francesco, vărul meu, care îmi dă mereu o mână de ajutor cu aricii și e îngerul păzitor al Franchinei mele.

Îi mulțumesc lui Remigio Luciano, care m-a ajutat să înființez Centrul de reabilitare pentru arici La Ninna, filială a Centrului de reabilitare a animalelor sălbatice din Cuneo, al cărui fondator e. Îi mulțumesc pentru disponibilitatea sa și pentru sprijinul său constant. Centrul de reabilitare a animalelor sălbatice din Cuneo se află în Via Alpi 25, 12010 Bernezzo (CN). Telefon: 0171 82305 sau 328 5325296. Pentru mai multe informații vizitați: www.centrorecuperoselvatici.it/.

Îi mulțumesc lui Dorthe Madsen pentru neprețuitele sale sfaturi. E enciclopedia mea vie despre arici și lumea lor! Prietenia noastră este foarte strânsă: ne leagă o mare iubire pentru natură – și pentru arici, evident – și o profundă afecțiune reciprocă. Dorthe conduce Centrul de reabilitare pentru arici Pindsvinenes håb din Tranbjerg, Danemarca.

Le mulțumesc Giuliei Paracchini și lui Gérard Mangiagalli. Sub îndrumarea precisă a Giuliei am făcut primii pași. A fost esențială! Am apelat și apelez în continuare la Gérard când sosesc la centru cazuri mai complicate. Gérard este președintele, iar Giulia, vicepreședinta asociației Milano Natura, care de ani de zile ajută aricii și nu numai: Milano Natura, Piazza Napoli 30/6, 20146 Milano. Telefon: 342 7647076. Pentru mai multe informații: www.milanonatura.it (pe site este activ un serviciu de ajutor pentru cine găsește un arici).

Le mulțumesc Susannei și tuturor prietenilor mei dragi, care mă sprijină în diverse feluri. Dintre ei, îi mulțumesc în mod deosebit lui Enrico, pentru captivantele reportaje fotografice pe care le-a dedicat aricilor mei. Și fotografului Bruno Murialdo, care surprinde emoțiile în pozele sale.

Îi mulțumesc lui Andrea Brovida: dacă n-ar fi fost el, nu aș fi întâlnit-o niciodată pe Ninna mea!

Le mulțumesc din nou în mod deosebit tuturor voluntarilor minunați care lucrează cu rândul la centru ca să dea o mână de ajutor: sunt indispensabili. Ba chiar mai mult de-atât!

La sfârșit, îi mulțumesc Antonellei Tomaselli. Ne-am întâlnit într-o zi pe aceeași lungime de undă și ne-am împrietenit imediat. Ea a ascultat povestea mea și a aricilor mei și a transpus-o, cu delicata ei pană vrăjită, în această carte.